JOC MURDAR

virtual-project.eu

J.P. Delaney

J.P. DELANEY

JOC MURDAR

Original: *Playing Nice* (2020)

Traducere din limba engleză și note de:
SANDA SPIRIDON

virtual-project.eu

2022

Și a răspuns femeia al cărei fiu era viu regelui – căci i se rupea inima de milă pentru fiul ei: „Rogu-mă, domnul meu, dați-i ei acest prunc viu și nu-l omorâți!” Iar cealaltă a zis: „Ca să nu fie nici al meu, nici al ei, tăiați-l!”

III Regi 3: 26

1.

PETE

Nu era decât o zi oarecare.

Dacă aș fi început așa unul dintre reportajele de tipul celor pe care obișnuiam să le scriu zilnic, redactorul mi-ar fi respins materialul fără să citească mai departe. „Prima propoziție trebuie să-i agațe pe oameni, Pete”, mi-ar fi spus aruncându-mi foile în brațe peste birou. „Descrie o imagine, construiește scena. *Fii dramatic!* Când faci reportaje turistice, e obligatoriu să transmiți sentimentul locului respectiv. Du-mă într-o *călătorie*”.

Revenind: nu era decât o zi oarecare în Willesden Green, nordul Londrei.

Într-adevăr, înainte să aud acea bătaie în ușă, ziua fusese cum nu se poate mai obișnuită. Neobișnuit de frumoasă, pe de altă parte. Soarele strălucea, aerul era limpede și cerul, perfect albastru. Peticele de zăpadă care se mai vedeau, ascunse pe la colțuri, căpătaseră acea consistență incertă care nu l-ar fi tentat pe niciunul dintre copiii care se prelingeau către grădinița cu creșă Acol Road să-și murdărească mănușile ca să facă un bulgăre.

De fapt, în ziua aceea se întâmplase un lucru mărunt, ieșit din tipare. Când l-am dus pe Theo la creșă – mai bine zis, m-am ținut după el, căci tocmai împlinise doi ani și primise cadou o trotinetă de care nu se mai despărțea –, am observat trei oameni, o femeie și doi bărbați, care ne priveau de pe cealaltă parte a străzii. Bărbatul mai tânăr era cam de vârsta mea, în jur de treizeci de ani. Celălalt avea vreo cincizeci. Amândoi purtau costume închise la culoare și paltoane negre de lână. Femeia, o blondă, era înfofolită într-o scurtă din blană artificială, genul care ți-ar fi sărit

în ochi pe o pistă de schi dintr-o stațiune la modă. Păreau prea eleganți pentru acea parte a Londrei. Când am sesizat că bărbatul mai în vârstă ținea în mâna înmănușată un dosar, mi-am spus că era un agent imobiliar care le prezenta potențialilor clienți facilitățile pentru copiii din zonă. Linia de metrou Jubilee ajunge de la stația noastră până la Canary Wharf, iar prețurile din West Hampstead îi alungase până și pe bancheri.

Bărbatul mai tânăr avea ceva familiar, dar atenția mi-a fost distrasă de Jane Tigman, al cărei fiu, Zack, începuse să se agite și să urle în brațele ei, îngrozit că va fi lăsat singur. Femeia nu pricepuse că șmecheria constă în a-i lăsa să intre singuri la creșă, în loc să-i duci în brațe, făcând astfel mai puțin dramatic momentul despărțirii. Apoi am zărit pe ușă un anunț despre Ziua Mondială a Cărții – Dumnezeule, iar urma să improvizez o costumație – în condițiile în care trebuia să-l separ pe Theo de căciulă, geacă și mănuși, să i le îndes cu grijă cât mai adânc în buzunare, ca să nu le piardă – nu apucasem să-i cos etichete pe ele – și să-l ajut să-și atârne haina pe umeraș, înghesuită printre celelalte, înainte să mă aplec încă o dată asupra lui, pentru încurajările finale:

— Ești gata, bărbate. Promiți să te joci frumos azi?

— Da, tati, îmi răspunse privindu-mă cu ochi mari, plini de sinceritate.

— Fără îmbrânceli și, cel mai important, îți aștepți rândul. Mai ții minte că am stabilit să decidem pe rând ce mâncăm la prânz? Așadar, azi e rândul tău, și mâine, al meu. Ce vrei pentru prânz?

— *Smufi de aine,* mă anunță după o scurtă pauză de gândire.

— Smoothie de afine, am repetat pedant. Bine, o să-l pregătesc înainte să vin să te iau. Să fii cuminte!

L-am sărutat, iar el s-a îndepărtat țopăind, vesel ca un cățelandru.

— Domnule Riley?

M-am întors. Era Susy, directoarea creșei. Părea că pândise plecarea băiatului.

— Îmi puteți acorda un moment?

— Cana cu pai! am exclamat plesnind din degete. Am uitat, promit că o aduc…

— Lăsați cana. Ce-ar fi să mergem în biroul meu?

•

— Nu aveți de ce să vă faceți griji, a început după ce ne-am așezat, făcându-mă să înțeleg instantaneu că aveam toate motivele să mă îngrijorez. Ieri, s-a mai produs un incident, a continuat. Theo a lovit din nou un copil.

Era a treia oară în ultima lună.

— Ah, am oftat. Am înțeles. Ne ocupăm foarte serios de situație acasă. Am citit pe internet că este normal la vârsta asta, când capacitățile motrice se dezvoltă mai repede decât cele verbale. Evident, în cazul lui vorbirea este *puțin* întârziată. Am zâmbit trist, ca să-i arăt că nu eram atât de prost încât să dau crezare tuturor aiurelilor de pe net, dar și că nu mă regăseam în acea categorie de tați nesimțiți din clasa de mijloc care își închipuie că îndatoririle părintești dispar din momentul în care își dau copilul la creșă sau care, mai rău, exclud din start că ar fi ceva în neregulă cu odorul.

— Ei bine, așa cum spuneți, este un comportament tipic la doi ani, îmi răspunse Susy, vizibil relaxată. Sunt sigură că știți, dar reprezentați un model pentru el. Dacă vă vede supărat sau agresiv, ajunge să creadă că violența reprezintă un răspuns legitim în situații de stres. Se uită la televizor? Mă tem că desenele cu Tom și Jerry nu sunt potrivite pentru vârsta lui, în orice caz, până la ieșirea din faza de agresiune fizică. Iar dacă obișnuiți să jucați jocuri video violente…

— Nu joc niciun fel de jocuri video, m-am grăbit să o contrazic. Nici n-aș avea timp de așa ceva.

— Vă cred. Problema este că uneori nu conștientizăm efectele pe care le pot avea astfel de lucruri mărunte.

Zâmbea, dar nu-mi era greu să ghicesc ce-i trecea prin cap: „Tată care stă acasă egal copil agresiv”. Pe Jane Tigman n-ar fi întrebat-o dacă obișnuia să joace *Call of Duty.*

— Lucrăm și la partea cu împărțitul, am adăugat. Decidem pe rând ce mâncăm la prânz, chestii din astea.

— Am înțeles. Se pare că gestionați corect situația. Se ridică în picioare, indicând că discuția se încheiase. Rămâne sub observație. Să sperăm că o să treacă de această etapă.

Firește, la momentul respectiv, ieșind din clădirea grădiniței, gândurile îmi fugiseră de la perechea elegantă și agentul lor imobiliar. Situația lui Theo mă preocupa în cel mai înalt grad. Nu înțelegeam de ce îi lua atât de mult să învețe că trebuie să se joace frumos cu ceilalți copii. Pot afirma însă cu certitudine că, până să ajung în stradă, cei trei se făcuseră nevăzuți.

2.

Cazul nr. 12675/PU78B65: DEPOZIȚIE SUB JURĂMÂNT
dată de D. Maguire

Subsemnatul, Donald Joseph Maguire, afirm pe propria răspundere următoarele:

1. Sunt proprietarul și principalul agent de investigații al firmei Maguire Missing Persons, companie care depistează peste două sute de persoane dispărute pe an, în urma solicitărilor primite de la clienți. Nu ne facem publicitate. Lucrăm exclusiv pe bază de recomandare.

2. Înainte de a deschide această firmă am lucrat ca detectiv senior în cadrul Poliției Metropolitane, poziție pe care am ocupat-o timp de treisprezece ani, ieșind din serviciu cu gradul de inspector.

3. În luna august a acestui an am fost contactat de domnul Miles Lambert și de doamna Lucy Lambert, domiciliați în Haydon Gardens 17, Highgate, N19 3JZ. Aceștia au apelat la serviciile mele pentru a-și regăsi fiul.

3.

PETE

Am ajuns acasă, am pus în funcțiune mașina de cafea și mi-am pornit laptopul. Am o cafetieră marca Jura, iar computerul este un MacBook de ultimă generație. Au fost singurele echipamente asupra cărora am insistat când au început discuțiile dificile cu Maddie despre cine o să stea acasă ca să se ocupe de Theo, după ce i se încheia concediul de maternitate. Ideea era că voi lucra de acasă part-time, măcar cât e el la creșă. Un computer bun și cafeaua de calitate mă ajutau să-mi privesc statutul de tată care stă acasă ca pe un progres, ca pe o oportunitate, iar nu ca pe un pas în spate în carieră.

Cu toate acestea, am ajuns să detest expresia „tată care stă acasă”. Este o construcție negativă, pasivă, care sugerează implicit o lipsă. Nimeni nu le spune femeilor aflate în situația mea „mame care stau acasă”, nu-i așa? Ele sunt mame *full time,* ceea ce sună imediat mult mai pozitiv. Mame totale, mame fără compromisuri. „Tată care stă acasă” te duce cu gândul la un tip leneș sau speriat de lume, incapabil să-și găsească un loc de muncă adevărat. Știu că mulți oameni chiar așa gândesc, în secret. Cu excepția părinților lui Maddie, care nu-și ascund opiniile. Tatăl ei, un om de afaceri australian cu opțiuni politice puțin mai de dreapta decât Ginghis Han, nutrea convingerea că fiica lui îi căzuse victimă unui profitor. Presupun că ar fi formulat-o astfel: „Puștiul ăsta e o nenorocită de lipitoare”.

Trebuia să curăț resturile de la micul-dejun, să sortez gunoiul reciclabil și să aranjez jucăriile. Am încărcat mașina de spălat vase și, în timp ce cafetiera Jura hârâia și bolborosea – râșnind boabele, spumând laptele –, am accesat forumul DadStuff și am scris rapid:

Mi-au căzut ochii pe un afiș despre Ziua Mondială a Cărții, la grădinița DS. Pe 7 martie. La naiba! Ce-i de făcut? N-aș vrea să cumpăr o deghizare de-a gata de la Sainos și să fiu condamnat fără milă de mămici.

Răspunsul veni imediat. Există o comunitate de circa o sută de tați care se împart între treburile casei și internet. După ce te obișnuiești cu jargonul găștii – DS înseamnă, de pildă, *darling son,* „preaiubitul fiu", și DD, *darling daughter,* „preaiubita fiică", în timp ce OP înseamnă *original poster, OH* este *other half,* „cealaltă jumătate (a cuplului)", și AIBU – Am *I being Unreasonable?,* „Sunt oare absurd?" –, îți prinde bine să poți adresa întrebări pe grup, ca să afli ideile altora.

Șoarecele din *The Gruffalo,* amice. Cămașă maro, vestă albă, niște urechi prinse pe o cordeluță. Rezolvat, îmi scrise Honker6.

Hei, cordeluță? Poate merge pentru fiica ta. Noi nu avem așa ceva în casă, i-am replicat.

De ce nu iepurașul Peter? Jacheță bleumarin, urechi de hârtie lipite pe o șapcă, incisivi pictați pe față?, interveni și Greg87.

Greg era foarte practic, ca de obicei. „Bună idee", i-am răspuns, încercând să-mi aduc aminte dacă Iepurașul Peter fusese implicat vreodată în vreun scandal cu violență care ar fi făcut-o să strâmbe din nas pe Susy de la creșă. Trebuie să fii foarte atent cu cărțile lui Beatrix Potter.

În acel moment am auzit soneria. Am lăsat deoparte ceașca de cappuccino și m-am dus să deschid.

•

În prag mă așteptau exact grupul pe care îl văzusem în fața grădiniței. Primul meu gând a fost că trebuia să fie o greșeală, deoarece casa noastră nu era de vânzare. Al doilea, că grupul nu era

tocmai același: lipsea femeia. Așadar, poate nu căutau case – poate că erau agenți electorali sau chiar jurnaliști. A treia idee care mi-a venit în cap, văzându-i mai de aproape, a fost că bărbatul mai tânăr, cel apropiat de vârsta mea, semăna leit cu Theo.

Părul negru i se revărsa pe frunte într-un fel de virgulă cu margini neregulate, avea maxilarul proeminent și ochi albaștri înfundați în orbite – genul de apariție băiețească misterioasă care, dacă la Theo era de-a dreptul adorabilă, la adulți mi-a sugerat întotdeauna cuvântul „saturnian”, fără să știu exact de ce. Înalt de aproape un metru optzeci, solid, cu umeri lați. Genul atletic. Îmi amintea de o fotografie cu scriitorul Ted Hughes în tinerețe, încruntându-se la obiectiv cu aceeași șuviță atârnată peste ochiul drept. Un chip sculptat în granit, dar nu neprietenos.

— Bună ziua, spuse bărbatul. Putem intra?

— De ce? am răspuns prostește.

— Este vorba despre fiul dumneavoastră. Cred că ar fi mai bine să discutăm înăuntru.

— În regulă.

Atitudinea lui era atât de directă și de hotărâtă, încât m-am trezit dându-mă într-o parte, în timp ce mă întrebam: „Oare Theo l-a pocnit pe băiatul lui? Se pregătește să țipe la mine?”

— Ăăă… cafea? am întrebat invitându-i în salon, adică făcând câțiva pași în spate.

La fel ca majoritatea vecinilor de pe stradă, am dărâmat zidurile de la parter, ca să obținem o cameră de zi decentă. Am surprins privirea bărbatului mai tânăr îndreptându-se spre ceașca mea de cappuccino.

— Se face imediat, am adăugat, spunându-mi că o pauză va dezamorsa puțin situația.

— Sigur, cu plăcere.

Am adăugat lapte în cafetieră, într-o tăcere jenantă.

— Eu sunt Miles Lambert, se prezentă bărbatul, iar domnul de lângă mine este Don Maguire. Vă mulțumesc, îmi răspunse când i-am întins cafeaua. Putem lua loc?

M-am așezat în singurul fotoliu, iar Miles Lambert se plasă pe canapea, dând cu grijă la o parte niște jucării. Don Maguire se așează și el pe scaunul rotativ de la biroul meu, privindu-mi admirativ computerul.

— O să intru direct în subiect, deși nu-mi vine ușor, spuse Miles împreunându-și degetele ca un rugbist care se pregătește să execute un penalti. În locul dumneavoastră aș prefera să aud totul dintr-odată, fără ocolișuri inutile, prin urmare exact asta voi face. Dar pregătiți-vă de un șoc. Trase adânc aer în piept. Îmi pare rău că trebuie să vă informez, dar Theo nu este copilul dumneavoastră, ci al meu.

Am simțit cum îmi cade falca. Gândurile mi se învălmășeau în cap. „Nu se poate”, apoi: „De aceea seamănă atât de mult cu Theo”. Neîncrederea și groaza mă paralizau. Din păcate, nu sunt genul care reacționează rapid în momente de criză. Maddie e cea care cade întotdeauna în picioare.

Maddie. O, Dumnezeule! Omul din fața mea tocmai recunoscuse că avusese o aventură cu nevastă-mea? Despre asta era vorba? Înseamnă că sunt un… Cuvântul „încornorat”, cu toată urâțenia lui medievală, mi se prăbuși în creier ca un bolovan. Maddie și cu mine trecuserăm prin unele probleme, ca orice alt cuplu. Uneori, mai ales în ultimul an, simțisem că se îndepărtează de mine, dar pusesem totul pe seama traumei prin care trecuse la nașterea lui Theo.

„Nașterea lui Theo. Încearcă să gândești limpede, Pete”. Băiatul venise pe lume cu doi ani în urmă. Prin urmare, presupusa lor relație trebuie să fi avut loc acum doi ani și jumătate. Ceea ce era aproape imposibil, căci abia ne întorseserăm din

Australia, unde ne cunoscuserăm cu trei ani înainte.

Mi-am dat seama brusc că Miles Lambert și Don Maguire se uitau la mine, așteptând să spun ceva.

— Nu cred că înțeleg, am reușit să articulez umil.

— Theo nu este fiul dumneavoastră, ci al meu, se mulțumi să repete Lambert. Ochii lui albaștri se înfipseseră în ai mei. Îmi pare rău. Știu că este o lovitură. Vă rog, aveți tot timpul.

Veni rândul lui Don Maguire să vorbească, după ce își drese glasul.

— Dacă înțeleg corect, amândoi aveți băieți născuți prematur și despărțiți de mamele lor la scurt timp după naștere, fiind transferați la secția de terapie intensivă pentru nou-născuți a spitalului St. Alexander. Ne putem imagina că la un moment dat cineva a pus etichetele greșite pe copiii greșiți. În orice caz, aceasta este singura explicație pe care o avem deocamdată.

„Dublă negație!” urlă redactorul la mine. „Etichetele greșite au fost puse pe copiii corecți, idiotule”. Ceea ce nu demonstrează decât că, în momente de criză, îți trec prin cap cele mai bizare chestii.

4.

PETE

— Prin urmare, dumneavoastră credeți că aveți copilul *nostru.* Copilul nostru biologic, ca să fiu mai precis.

Era singurul pai de care mă puteam agăța în tot acest haos.

— David. I-am pus numele David, încuviință din cap Miles Lambert.

— Și acum… „Acum ce se întâmplă?" voiam să întreb, dar nu-mi găseam cuvintele. De unde știți? Adică, de unde știți că au fost schimbați?

Miles îi făcu un semn din cap lui Don Maguire.

— Domnul de față este de meserie detectiv particular. Se ocupă mai ales de dispariții.

— Dar de unde *știți? am* insistat.

— Mi-am luat libertatea de a subtiliza un obiect cu ADN-ul lui Theo de la creșă, începu fostul polițist pe un ton pocăit. Regret că a trebuit s-o fac, dar n-am fi dorit să vă supunem acestui chin dacă ar fi existat cea mai mică șansă de a ne înșela. Scoase ceva dintr-o pungă, fără să se oprească din vorbit. Era cana cu pai a lui Theo, cea despre care aflasem de la creșă că se pierduse. Rezultatele testului au venit ieri. Nu există nicio urmă de îndoială, adăugă bărbatul așezând cu atenție recipientul pe biroul meu, de parcă ar fi fost cel mai fragil porțelan. Desigur, profit de ocazie ca să vă înapoiez obiectul.

— Dumnezeule! Mi-ați testat copilul fără acordul meu?

— Mă rog, tehnic, este copilul *meu.* Dar, da. Ne cerem scuze, însă nu aveam altă soluție, răspunse Miles.

Cuvintele „copilul *meu"* îmi bubuiau în urechi.

— Am adus aici o copie a rezultatelor testului ADN. Don Maguire scoase un plic din dosarul pe

care-l avea în mână și îl puse lângă cană. Așa cum v-a spus domnul Lambert, nu există niciun dubiu. Theo este fiul lui biologic.

— Și acum ce facem? Ce vreți să fac eu? am îngăimat.

Din nou, Maguire luă inițiativa.

— Vă rog să înțelegeți, domnule Riley, că nu sugerăm nimic specific. Cazurile de felul acesta sunt extrem de rare. Aproape că nu există precedent – din punct de vedere juridic, vreau să spun. În orice caz, nu este obligatoriu să se ajungă la tribunal. Cel mai bine ar fi ca părinții să ajungă la o soluție între ei.

— O *soluție?*

— Dacă doriți să schimbați din nou copiii sau să lăsați lucrurile așa cum sunt.

Cuvintele lui, atât de aspre și de categorice, rămaseră agățate în aer.

— După cum spuneam, înțelegem șocul prin care treceți, interveni Miles conciliant. Eu și Lucy am trăit ceva asemănător, dar am avut mai mult timp să ne obișnuim cu ideea. Nu trebuie să luați nicio decizie acum. Și, desigur, trebuie să vă sfătuiți cu un specialist.

M-am holbat la el. Din modul în care o spusese reieșea că angajaseră deja avocați.

— Dăm în judecată spitalul, adăugă. Nu St. Alexander, ci clinica privată unde a născut Lucy. Puteți să vă alăturați acțiunii noastre dacă doriți, dar… repet, nu e nicio grabă. Rămâne să mai discutăm.

Ochii mi-au căzut pe câteva piese roșii de Duplo de la picioarele lui. Chiar în acea dimineață, Theo le montase în forma unei mitraliere, care se dezintegrase în lupta cu eforturile mele de a-l face să se spele pe dinți. Mă străbătu un val de iubire pentru el, urmat imediat de un duș rece de groază, în fața abisului care tocmai se deschisese între noi.

— Vreți să vedeți o fotografie cu David? mă întrebă Miles.

Incapabil să vorbesc, am încuviințat din cap. Bărbatul a scos un petic de hârtie din buzunarul interior al hainei și mi l-a înmânat. În poză se vedea un băiețel așezat pe un scaun cu spătar înalt. Avea trăsături fine, păr blond și ochii căprui-deschis. Am observat instantaneu cât de bine semăna cu Maddie.

— O puteți păstra dacă doriți. Aș vrea să primesc și eu una cu… cu Theo.

— Desigur, m-am auzit răspunzând.

M-am uitat în jur, dându-mi seama că aveam fotografii cu el numai pe telefon, cu excepția uneia trimise de cineva după o aniversare, pe care o fixasem cu un magnet pe ușa frigiderului. Theo era îmbrăcat ca un pirat, cu toate accesoriile: bandă pe ochi, pălărie tricorn și un pumnal din carton, cu care amenința poznaș fotograful. Am desprins-o și i-am întins-o vizitatorului.

— Vă mulțumesc. O studie un moment și ochii îi trădară emoția. Aveți aici cartea mea de vizită, îmi spuse revenindu-și rapid. Mă puteți contacta oricând, pe telefonul mobil sau prin e-mail. Aștept un semn după ce vă mai reveniți, OK? Și după ce discutați cu Madelyn, firește. Nu vă presez în niciun fel, dar asta e situația în care ne aflăm și noi. Adică, eu și Lucy, adăugă după o scurtă privire spre detectiv. Partea lui Don în povestea asta s-a încheiat, cred.

Am aruncat o privire la dreptunghiul de carton – *Miles Lambert, director general, Burton Investments.* Cu adresa biroului undeva în centrul Londrei.

Se aplecă și ridică o minge de fotbal din burete de pe jos, strângând-o în mână.

— Are aptitudini sportive? Prinde mingea deja?

— De obicei, da. Este destul de avansat fizic. Poate chiar *prea* avansat, în anumite privințe.

Miles ridică sprâncenele întrebător.

— Uneori își bruschează colegii de la creșă. E o problemă de care încercăm să ne ocupăm.

— Așa deci? Mă rog, în locul dumneavoastră nu mi-aș face prea multe griji. La fel eram și eu la vârsta lui. Mi-a folosit mai târziu, pe terenul de rugby, și nu s-a mai plâns nimeni.

Modul în care a rostit ultimele cuvinte – cu tandrețe, aproape posesiv – m-a făcut să-mi dau seama că, în ciuda calmului nostru suprarealist, nu făceam conversație măruntă cu un alt tată la o petrecere de copii. Vorbeam cu tatăl propriului meu fiu. Cu tatăl lui *adevărat.* Lumea mea tocmai se întorsese cu susul în jos și nimic nu avea să mai fie ca înainte.

— Trebuie să vă invităm pe la noi. Să ne prezentăm cum se cuvine, după ce vă mai liniștiți, îl auzeam spunând, de undeva de departe.

Am încercat să răspund, dar cuvintele mi se opreau în gât. Pentru câteva clipe jenante, am avut impresia că-mi pierd controlul. Prefăcându-se că nu observă, Miles strecură în buzunarul interior fotografia pe care i-o dădusem.

— În orice caz, mulțumesc. Lucy o să fie foarte încântată. E un punct de plecare. Am dat noroc. Avea o strângere de mână uscată, hotărâtă. Nu trebuie să vă îngrijorați peste măsură, adăugă. Suntem oameni de înțeles. Este oribil ceea ce s-a întâmplat, dar acum trebuie s-o rezolvăm. Sunt convins că vom găsi cea mai bună cale. Acum însă ne retragem.

Don Maguire îmi strânse mâna la rândul lui, apoi dispărură pe ușă. Miles Lambert nu se atinsese de cafea. Am vărsat-o în chiuvetă. Mașina de spălat piui, anunțând că terminase. Am tras afară, cu gesturi automate, hainele încă umede. Parcă eram în transă. Deasupra teancului se vedea unul dintre tricourile lui Theo – galben-muștar, cu inscripția I'M TWO, WHAT'S YOUR EXCUSE? [1] Preț de o clipă i-am simțit în mâini trupul mic și cald, conturul familiar al coastelor când îl ridicam în brațe, picioarele cu care mă lovea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am început să respir cu

dificultate, dar nu puteam da frâu liber sentimentelor care mă sufocau. Nu încă. Trebuia să o sun pe Maddie.

5.

Cazul nr. 12675/PU78B65: DEPOZIȚIE SUB JURĂMÂNT
dată de D. Maguire (continuare)

4. Împreună cu clientul meu, Miles Lambert, i-am făcut o vizită domnului Riley la domiciliu. L-am informat că băiatul despre care crede că-i aparține este în realitate fiul clienților mei, respectiv că băiatul pe care îl cresc clienții mei este, de fapt, al domnului Riley.

5. După cum era de așteptat, vestea l-a luat prin surprindere pe domnul Riley. De mai multe ori în cursul discuției ce a urmat acesta a izbucnit în lacrimi.

6. Pe când așteptam să-și revină, am avut ocazia să examinez interiorul casei, ajutat și de dimensiunile modeste ale imobilului. Am constatat că livingul, bucătăria, sufrageria și spațiul de joacă al copilului sunt concentrate în aceeași încăpere, cea în care ne aflam.

7. Am observat totodată semne că domnul Riley își îndeplinește cu dificultate sarcinile gospodărești. Astfel, pe masă se aflau numeroase vase nespălate, alături de ustensile de bucătărie. Pe mobile se vedeau șiruri de haine murdare, iar pe podea fuseseră abandonate două sticle goale de vin. Cum laptopul domnului Riley era deschis, am putut constata că acesta frecventează un forum online pentru bărbați, părând să ceară sfaturi legate de îndeplinirea obligațiilor sale părintești. (O investigație ulterioară a scos la iveală faptul că domnul Riley a postat peste 1.200 de mesaje pe site-ul respectiv, sub pseudonimul Homedad85.) Într-o altă fereastră a browserului, lăsată deschisă, rula un joc video, pus pe pauză. Deși conform profilului publicat pe Linkedin, domnul Riley

se prezintă drept jurnalist, nu am putut găsi nicio dovadă a unei activități lucrative în curs.

8. Clientul meu i-a reiterat, de mai multe ori, domnului Riley că el și soția sa încearcă să rezolve situația creată prin discuții, în vederea ajungerii la un compromis rezonabil. Domnul Riley nu a răspuns la aceste asigurări. Când a început să se comporte ostil, am părăsit imobilul.

6.

MADDIE

Sunt într-o reuniune de vizionare a audițiilor pentru o reclamă la Doritos, împreună cu clienții, când văd că sună telefonul. Negocierile sunt aprinse, pentru că regizorul dorește să distribuie în reclamă adolescenți independenți, nervoși și capricioși, pe când clientul vrea chipuri calme și zâmbitoare. Este o dezbatere la care cred că am mai asistat de o sută de ori în carieră. Tocmai se întrevede o soluție de compromis, opțiunea a treia a regizorului, care e și opțiunea a doua a clientului. Mă uit rapid la ecranul telefonului. Pete. Adică PETER RILEY. Când ne-am cunoscut i-am înregistrat numele în agendă sub această formă oficială și încă n-am apucat să-l înlocuiesc cu ceva mai simpatic.

Aparatul are soneria oprită, așa că intră mesageria, în loc să-mi lase un mesaj, închide și sună din nou. E codul nostru de urgență, așa că mă scuz și ies din reuniune ca să-l sun înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

— Totul e în regulă. Theo e bine. L-am dus la creșă. Problema e… aud în difuzor două inspirații adânci. Tocmai a fost un tip aici, la noi. Era însoțit de un detectiv privat. Afirmă că ne-au fost încurcați copiii la naștere, la secția de terapie intensivă. Este convins că micuțul pe care îl are el acasă ar fi al nostru, în timp ce Theo… Theo…

Îmi ia un moment să înțeleg ce vrea să spună.

— Se poate face testul. Testul ADN.

— L-au făcut deja. Ne-au lăsat o copie. Mads, tipul ăla e leit Theo. Cred că spune adevărul.

Nu răspund, pentru că nu pot să cred ce aud. Așa ceva pur și simplu nu se poate întâmpla. Trebuie să existe o altă explicație. Pe de altă parte, Pete pare

zdruncinat zdravăn și are nevoie de mine. Trebuie să iau o decizie rapid.

— Vin acasă.

Privesc prin peretele de sticlă în sala de ședințe. Pe monitor, o puștoaică de vreo paisprezece ani, cu obraji de un roz imposibil, se preface că este uluită de conținutul pungii cu chipsuri. Eticheta profesională mi-ar cere să intru înapoi, să explic că a apărut o criză în familie, nimic de viață și de moarte, dar urgent. Nu fac asta. Aproape automat, stabilesc priorități. Îi trimit un mesaj unui coleg, rugându-l să mă înlocuiască la ședință, și ies din clădire.

•

În perioada graviditățiI am fost convinsă că voi sta acasă și mă voi ocupa de bebeluș. La urma urmei, decizia de a face un copil îmi aparținuse în întregime – rămăsesem însărcinată din greșeală, într-un moment cum nu se putea mai prost. Discutaserăm despre avort, dar reținerile lui Pete mă făcuseră să ezit. Nu sunt chiar atât de pragmatică și de rațională pe cât le place prietenilor mei să mă descrie. Adevărul este că agenția internațională de publicitate care îmi plătise mutarea de la Sidney la Londra îmi oferise și o asigurare privată pentru un an, care includea maternitatea. În loc să nasc într-un spital de stat aglomerat, o puteam face în luxul unei maternități private de pe Harley Street, cu o moașă doar pentru mine, cezariană la cerere, asistență douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, plus program de recuperare post-partum. De ce nu?

În retrospectivă, cred că mă hotărâsem să păstrez copilul și îmi căutam justificări. A fost bizar când i-am informat pe cei de la serviciu, căci nu trecuseră nici patru luni de când mă angajasem și deja dispăream un an în concediu. Au primit vestea cu maturitate, prefăcându-se bucuroși și promițând că-mi păstrează slujba, pentru că oricum nu aveau încotro.

Pe scurt, totul părea că se desfășoară revoltător de bine. Zeii aveau însă alte planuri pentru noi.

Eram în douăzeci și șapte de săptămâni când am mers cu Pete la nunta lui Andy și Keith. Dacă nu-ți faci de cap la o nuntă gay, atunci când? Amintirea acelei petreceri m-a torturat multă vreme. Să fi fost vina paharului de șampanie pe care-l golisem la discursuri? Să fi fost de la dansul energic, pe muzică de Aretha Franklin și Madonna? (Mă înfior și azi când aud melodia „Respect".) Căzătura încasată când m-am împiedicat de sfoara cortului, în beznă? Doctorul mi-a spus apoi că probabil nu fusese nimic din toate acestea, dar de unde știa, dacă nu-mi putuse indica nicio altă cauză?

A doua zi m-a apucat o durere de cap teribilă, pe care am pus-o pe seama scăderii rezistenței la băutură. Îmi dădeam seama însă că de ceva vreme nu mai simțisem copilul mișcând, iar când am vomitat a fost oarecum diferit în comparație cu grețurile matinale obișnuite. Cum era duminică și aveam la dispoziție serviciile spitalului privat de pe Harley Street, cu medici experimentați, Pete mi-a propus să mergem la un control și apoi să luăm o gustare pe Marylebone High Street.

După cum aveam să aflăm, planul cu gustarea a salvat viața fătului.

„O să facem o scanare rapidă" s-a transformat în „Trebuie să-l chem pe doctor", după care cineva a tras de un cordon roșu, pe care nici nu-l observasem până atunci, iar oamenii au început să se agite în jurul meu. Cineva a strigat: „Pregătiți sala!", în timp ce eram bombardată cu întrebări, dezbrăcată și mi se scoteau bijuteriile (n-aveam să mai văd niciodată brățara vietnameză). Mi s-a pus un cateter și, ciudat, mi-au fost măsurate picioarele, pentru șosete, iar lui Pete i s-a ordonat să se spele și să-și pună un halat, dacă voia să asiste la operația de cezariană ce stătea să înceapă, din cauza unei preeclampsii instalate brusc. Mi s-a făcut o injecție cu ceva ce trebuia să vină în

ajutorul plămânilor copilului și o perfuzie cu o substanță necunoscută. Apoi a apărut chirurgul, mi-a aruncat o privire și a zis doar atât: „Acum”. Nu știu ce-a urmat, dar îmi amintesc un vârtej de coridoare, chipuri și explicații grăbite. „E prea târziu pentru epidurală”, am mai apucat să aud înainte de a adormi.

M-am trezit într-o tăcere deplină, în salon. Nu se auzea niciun plânset de copil, nici glasul lui Pete, ci doar un aparat care piuia periodic. Un doctor se uita de sus la mine.

— Băiatul dumneavoastră e bine, m-a informat.

„Doamne-ajută!” mi-am spus.

— Pot să-l văd?

Doctorul – cred că era doctor, căci nu vedeam decât o pereche de ochi anonimi deasupra măștii chirurgicale-a clătinat din cap.

— L-au dus direct la ATI cu o ambulanță specială. E foarte mic și într-o stare proastă.

Termenul ATI – pronunțat A-Te-I – încă nu însemna nimic pentru mine. Avea să-mi devină curând mult prea familiar, la fel ca toată lista de abrevieri de la neonatologie.

— O stare proastă? De ce?

— Copiii născuți prematur au dificultăți la respirație. O să-l pună probabil la ventilator, ca să-i ajute plămânii. S-ar putea să aibă hipoxie.

— Ce înseamnă asta? E grav? O să trăiască?

N-aveam să-l mai văd pe omul acela, dar nu-i voi uita niciodată ochii căprui și blânzi când și-a dat jos masca și mi-a spus:

— Este sindromul cauzat de lipsa oxigenului. Dar secția ATI de la St. Alexander e cea mai bună și nu e departe de aici. Numai cei de acolo îl pot ajuta acum.

L-am privit îngrozită. Tocmai îmi dădusem seama că, departe de a fi cel mai bun loc pentru o naștere, această policlinică-hotel nu era deloc echipată să facă față unor urgențe.

Totul mersese prost. Eram copleșită de sentimentul că mi-am trădat copilul. Că l-am abandonat în loc să-l țin la adăpost, în interiorul meu, încă treisprezece săptămâni. Eu ar fi trebuit să fiu sistemul lui de menținere în viață; în schimb, corpul meu îl respinsese, îl scuipase într-o lume pentru care nu era pregătit.

— Unde e Pete? am îngăimat.

— Soțul dumneavoastră a plecat cu copilul. Îmi pare rău, dar n-a fost timp de luat rămas-bun.

„Nici nu simțeam nevoia să-mi iau rămas-bun de la Pete și nu suntem căsătoriți”, mi-a venit să-l pun la punct, dar m-am prins la timp că se referise la copil. Când o să-mi văd pentru prima dată copilul, o să fie mort și rece.

Am început să plâng cu lacrimi grele, în timp ce doctorul îmi verifica operația. Lacrimi de furie, de regret și de suferință pentru micuțul care fusese în interiorul meu și care avea să moară înainte ca mama lui să-l poată ține în brațe.

7.

MADDIE

Am ieșit din metrou la Willesden Green, cu un milion de întrebări învârtindu-mi-se în cap. L-am sunat din nou pe Pete în timp ce mă apropiam de casă.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că doi copii pot fi încurcați în felul ăsta la ATI, i-am spus fără nicio introducere. Theo a fost tot timpul într-un incubator, legat la toate aparatele alea. Avea până și o etichetă cu cod de bare la picior. Nu este posibil.

— Miles a menționat că nu dau în judecată spitalul St. Alexander, ci clinica privată unde a născut nevasta lui. Așa se explică, poate.

Suna ceva mai plauzibil. Doi copii născuți prematur ajung la spital în același timp și sunt încurcați înainte de a li se pune etichetele. Începeam să mă conving că nu visam.

— Dar tu n-ai fost acolo, cu el, tot timpul? Stai așa, am ajuns la ușă.

Pete îmi deschise, cu telefonul încă în mână.

— Nu chiar tot timpul. Era atât de multă lume în jurul lui… îi puneau tuburi, îi luau sânge pentru analize… la un moment dat, m-au lăsat să dorm într-o cămăruță. Nici n-am observat când i-au pus eticheta pe picior.

Își mușcă buza de jos. Ochii i se învârt în cap, ca unui nebun. Știu la ce se gândește.

— Trebuia să dormi din când în când, Pete. Am stat în spital săptămâni întregi.

— Mă întreb încontinuu cum de nu m-am prins. Cum a putut fi schimbat cu altul fără ca eu să-mi dau seama?

— În primul rând, pentru că niciunul dintre ei nu semăna cu un copil? i-am răspuns pe un ton plat.

Pete îmi aruncă o privire piezișă. Nu i-a plăcut niciodată să discutăm despre reacția mea când am ajuns la ATI.

— Dar ai intuit ceva încă de atunci, Mads. Nu ai simțit niciun fel de atașament matern față de Theo. Din contră, te-ai întrebat cu glas tare dacă este copilul nostru.

Ezit puțin, apoi scutur din cap.

— Nu sentimentul că n-ar fi fost al nostru mă împiedica să mă atașez de el. Nu semăna deloc cu copilul pe care mi-l imaginasem. Niciunul nu semăna. Aș fi reacționat la fel dacă îmi dădeau orice alt nou-născut de acolo. Mă… mă *dezgustau* într-un fel.

În orice caz, așa mi-am explicat reacția mea de atunci. Pe lângă gândurile de genul: „Ești o mamă îngrozitoare” sau „E ceva stricat în tine”. Acum însă, în ciuda celor spuse lui Pete, mă întreb, fără voia mea, dacă nu cumva am știut tot timpul că ceva era în neregulă.

•

Mi-am văzut pentru prima dată copilul într-o fotografie cețoasă trimisă de Pete, când încă eram în salonul din clinica privată. Mișcată, făcută peste umărul unei asistente sau al unui medic, înfățișa o formă mică, palidă, într-un incubator, un pom de Crăciun de tuburi și valve lipite pe un trup plăpând. Pieptul îi era prins într-un fel de bulă din plastic, cu alte furtunuri ieșind din ea. Am aflat ulterior că doctorii îl puseseră la rece intenționat, producându-i hipotermia, ca să reducă inflamarea creierului. Din nas îi atârnau alte două tuburi, mai subțiri. Arăta uscat și bolnăvicios. Nici n-ai fi zis că era o ființă umană.

Aveam nouă ani când cățelușa noastră din rasa labrador, pe nume Maya, a fătat. Cinci pui s-au născut fără probleme. Crezusem că a terminat, dar continua să se chinuie. În sfârșit, a apărut un al șaselea pui – o creatură mică și fără blană. În scurt timp, am constatat că nu avea destulă putere ca să-

și facă loc printre ceilalți la mamelele Mayei, care nu făcea niciun efort să-l ajute. Îmi aduc aminte că i-am făcut loc și am încercat să-l conving să sugă de la țâța cea mai generoasă, fără succes. A murit două zile mai târziu.

Când am văzut fotografia aceea pe telefon, am fost convinsă că până o să ajung la St. Alexander, copilul meu va muri. Cuvintele doctorului îmi răsunau în urechi: „… e foarte mic și într-o stare proastă".

Încă mă holbam la fotografie când a sunat Pete.

— Am ieșit. Nu mă lasă să telefonez din interior, m-a informat fără să-și tragă respirația. Am vrut să verific dacă ai primit poza.

— Da, am primit-o.

— Ești bine?

— O să moară, nu-i așa? i-am răspuns moale, în cuvinte ce-mi sunau suprarealist.

Cu numai douăzeci și patru de ore înainte ne distram la nunta unui prieten, mai aveam trei luni până la termen, iar acum eram mama unui prematur pe patul de moarte.

Pete făcea eforturi supraomenești să vorbească pe un ton calm.

— Nu este obligatoriu, Mads. Am văzut aici copii chiar mai mici decât al nostru. Următoarele trei zile sunt critice. Dacă scapă, are o șansă reală. După o tăcere lungă m-a întrebat: Vrei să te sun mai târziu?

— Nu. Rămâi lângă el. Unul dintre noi trebuie să fie acolo.

— Am înțeles. Au nevoie de niște colostru de la tine. Vin în câteva ore cu o pompă.

— Ah, Dumnezeule!

Cu copilul la terapie intensivă, nici nu apucasem să mă gândesc la mecanica hrănirii la sân. Pete mi-o luase înainte.

— O să-ți congeleze laptele deocamdată – îl hrănesc printr-un tub în buric, cu o perfuzie. Încă o pauză, apoi: M-au întrebat ce nume vrem să-i dăm.

„Numele pe care să-l treacă pe mormânt”, mi-a venit în minte. Brusc, toate numele la care ne gândiserăm – drăguțe, amuzante, ușor de reținut și pline de vigoare, ca Jack, Sam sau Ed – mi s-au părut complet nepotrivite. Nu mi le puteam imagina pe o piatră de mormânt, cu datele gravate dedesubt.

— Ce părere ai de Theo?

— Credeam că nu-ți place.

— Dar ție îți place.

— Așa e.

— Atunci, Theo să fie.

„Pentru că nu vreau să dau un nume care-mi place unui copil care va muri”, mi-am spus în sinea mea.

•

Eram în stare de șoc, desigur. S-a dovedit că Theo se agăța cu toate puterile de viață. Pe măsură ce-i scoteau acele din el, începeam să sperăm. În sfârșit, după cinci zile și o tomografie computerizată, doctorii au dat un verdict de optimism prudent.

Ceea ce n-a însemnat că scăpaserăm de emoții. Informările pe care le primeam zilnic de la Pete, când venea să stea cu mine, erau înțesate de termeni precum „desaturație”, „apnee” și „bradicardie”, jargonul bizar al neonatologiei, care, așa cum spuneam, îmi devenea mult prea familiar. Desaturația este cantitatea insuficientă de oxigen din sânge și apare atunci când plămânii nou-născutului prematur nu funcționează normal. Apneea este absența respirației, pentru că uneori, în ciuda mașinăriei care-i sufla aer în nas, Theo uita să respire. În sfârșit, bradicardia este ritmul periculos de lent al inimii, pentru că din când în când, fără niciun motiv aparent, inima lui refuza să mai bată, iar infirmierele se repezeau să-l zgârie pe picior sau să-l maseze pe umeri ca să i-o pornească. Era magic să le vadă cum îl aduceau așa la viață, spunea Pete cu ochi lărgiți de emoție.

„Amânând inevitabilul”, îl completam în gând la vremea respectivă.

Am primit dreptul să mă alătur lor abia după încă o săptămână. Cezariana mea nu se vindecase corect și făcusem o infecție. Chiar dacă mă puteam deplasa, îmi era interzis să intru într-o secție de neonatologie până la vindecarea completă. Până la urmă, m-au pus într-un scaun cu rotile și m-au trimis cu taxiul la St. Alexander. Spitalul privat se descotorosise de mine ca de un rahat lipit pe talpă și mă lăsase în brațele NHS[12].

Crezusem că eram pregătită să înfrunt unitatea de terapie intensivă. Pete se străduise să mi-o descrie și îmi trimisese fotografii pe telefon. Realitatea îmi depășea însă cele mai negre presimțiri. În loc de paturi, micuții stăteau pe un fel de platforme electronice, mari cât un cărucior. Mă duceau cu gândul la filmele science-fiction în care oamenii sunt transportați așa pe distanțe uriașe în spațiu. Dar, dacă în filme incubatoarele sunt făcute să arate cât mai elegant și mai futurist, aici fiecare stație era înconjurată de o masă haotică de cabluri, tuburi și aparatură. Era cald și umed, ca în vestiarul unei piscine. Nu exista lumină naturală, iar unele incubatoare erau scăldate într-un halo ultraviolet. Erau copiii tratați de icter, mi-a explicat Pete ulterior. Zgomotul m-a șocat însă cel mai tare. Nu se auzea niciun plânset, căci plămânii lor plăpânzi nu le permiteau să scoată decât niște mieunături și, oricum, din nas și din gură le ieșeau diverse tuburi. În secția ATI domina o cacofonie de bipuri electronice, de țiuituri și de zumzete pătrunzătoare. Mai târziu am înțeles că majoritatea nici măcar nu erau semnale de alarmă, ci doar mașinării care își vedeau de treabă, indicând că funcționează normal și că fiecare sunet era diferit dintr-un motiv anume. Așa cum oile recunosc behăitul mielului propriu pe un câmp plin de ovine, la fel asistentele recunosc sunetele emise de pacientul lor și răspund la fiecare schimbare.

Nu aveam de unde să știu care era copilul meu, până nu l-am văzut pe Pete aplecat deasupra unui incubator din colț. Majoritatea aveau o capotă transparentă, cu orificii laterale, ca în laboratoarele unde se lucrează cu substanțe periculoase. Peste capota ridicată, Pete conecta o seringă cu ceva ce părea lapte matern la capătul unui tub.

— Acolo, i-am spus infirmierului care îmi împingea scaunul.

Pete a ridicat capul și mi-a adresat un zâmbet, fără să se întrerupă din ceea ce făcea.

— A venit mama, a spus către incubator.

M-am uitat și eu înăuntru și l-am văzut pe Theo. Ar fi trebuit să fie un moment înălțător, dacă te iei după descrierile iubirii materne, acea fântână fără fund de afecțiune. Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu ești pătrunsă pe loc de un sentiment copleșitor când vezi copilul, înseamnă că nu ești normală. Eu nu am simțit nimic. M-am tras chiar un pas în spate. Din rapoartele pozitive ale lui Pete rămăsesem cu impresia că Theo începuse să semene cu un bebeluș adevărat, dar chipul acela străin, mic și zbârcit, părea să aibă o sută de ani. Avea umerii acoperiți de un puf negru, ca o maimuțică, purta cele mai mici scutece pe care le-am văzut vreodată și stătea în mijlocul unui fel de cuib dezordonat, format din perne și cearșafuri. Pe piept avea lipiți doi senzori electronici și la piciorul stâng purta un fel de brățară cu leduri roșii – senzorul de oxigen, aveam să aflu apoi. Brațele și picioarele lui, ca niște bețe subțiri, m-au dus imediat cu gândul la fotografiile din țări lovite de foamete.

Dintr-o nară minusculă ieșea un tub transparent din plastic. Era chiar tubul în care Pete împingea lapte cu seringa.

— N-ar trebui să chemi o infirmieră? l-am întrebat îngrijorată.

— Sunt prea ocupate. În plus, îmi face plăcere. Mă face să mă simt util.

— Pete, ai verificat PH-ul? s-a auzit o voce cu puternic accent irlandez.

Am ridicat ochii. O asistentă brunetă, frumoasă se uita spre noi de lângă incubatorul vecin.

— Doi virgulă cinci.

— Bravo, a zis mulțumită femeia. Tu ești mămica?

Stilul acesta al personalului medical de a spune „mămica” și „copilașul”, în loc de „mama” și „copilul”, mi se păruse întotdeauna ușor condescendent, dar nu era momentul să fiu pedantă.

— Da. Mă numesc Maddie.

— Bun venit la ATI, Maddie! Pare complicat la început, dar să știi că Theo evoluează bine. Cu accentul ei irlandez, pronunța numele simplificat, *Teo,* am observat. Iar Pete este o adevărată vedetă pe aici. Rar am mai văzut soți atât de îndemânatici cu sonda nazogastrică.

— Nu suntem căsătoriți, i-am răspuns mașinal.

— Scuze. Dar nu-l lăsa să scape. Tipul e de mare viitor.

Eram conștientă că femeia făcea conversație formală, că încerca să mă relaxeze, dar ceva mă irita. Îmi făceam încă reproșuri că nu reușisem să duc sarcina până la capăt. În plus, îmi dădeam seama că, în timp ce eu mă odihneam în confortul clinicii private, Pete nu numai că se adaptase în mediul dur de la ATI, dar devenise chiar bun la ce făcea. În general, aș zice că viteza de reacție în situații de urgență nu este punctul lui forte, dar se descurcă admirabil în situații care solicită hotărâre și răbdare. În loc să fiu mândră de el și recunoscătoare, așa cum ar fi trebuit, mi se amplifica sentimentul de vinovăție.

— După o vreme, începi să înțelegi ce indică, m-a asigurat Pete văzând că mă uitam la monitoare.

— Cum adică?

Nici nu-mi trecuse prin cap să încerc să pricep ceva.

— Linia ondulată arată bătăile inimii, iar numărul acela mare este ritmul cardiac. Dacă scade sub o sută pe minut, dă în bradicardie. Trebuie să-i pui inima din nou în mișcare cu o lovitură ușoară sau prin masaj. Problema reală e însă oxigenul. Dacă vezi că cifra aceea începe să scadă, verifici tuburile din nas înainte să chemi asistenta. Uneori se desprind.

Nu mă imaginam făcând nimic din toate astea.

— L-ai luat vreodată în brațe? l-am întrebat.

— Da, azi-dimineață, prima oară. Înainte nu aveam voie, pentru că nu i se stabilizase temperatura. E un sentiment uluitor, Mads. Trebuie să ai grijă la fire și la tuburi, desigur, dar când mi s-a lipit de pieptul gol și a deschis ochii la mine, mi-a venit să plâng.

— Cred că așa pățim toți, s-a auzit din nou vocea irlandezei. Ne zâmbea de lângă un alt incubator. Probabil e cea mai frumoasă parte a meseriei noastre – să vezi copilul în brațele părinților pentru prima dată.

Imaginea lui Pete plângând la bustul gol, cu o asistentă drăguță, brunetă, îngenuncheată și înlăcrimată lângă el, mi-a produs un nou fior, involuntar, de nervozitate. Am avut însă grijă să-mi maschez sentimentele. Aveam tot interesul să mă port frumos cu personalul de aici, așa că am spus:

— Abia aștept.

8.

PETE

Până la sosirea lui Maddie, am făcut o cercetare rapidă pe laptop. În primul moment am vrut să postez o întrebare pe DadStuff, dar m-am răzgândit. Încă buimac, am dat căutare „Miles Lambert + Burton Investment”. Mi-a apărut pagina de Linkedin a tipului, din care nu am aflat mare lucru, cu excepția faptului că era cu trei ani mai în vârstă decât mine, că absolvise Durham University, că lucra în Berkeley Square și că nivelul său profesional fusese recomandat drept „excelent” de șaisprezece persoane. Mi se confirma, cel puțin, că nu eram victima unei glume sinistre. Testul ADN părea și el autentic – șiruri de numere și limbaj tehnic, sub care venea concluzia: „Probabilitate de paternitate: 98%”.

Am căutat apoi „copii schimbați între ei”. Cazurile de genul acesta erau extrem de rare sau ieșeau foarte rar la suprafață. Cel mai adesea era vorba de încurcarea gemenilor identici, probabil pentru că asemănarea dintre doi indivizi neînrudiți atrage cu ușurință atenția. În 1992, un canadian pe nume Brent Tremblay s-a întâlnit întâmplător cu fratele lui geamăn, numit acum George Holmes, la facultate. În 2001 s-a petrecut un caz similar, cu doi gemeni din Insulele Canare, iar în 2015 două seturi de gemeni identici au fost reunite la Bogotá. Din astfel de evenimente, corelate cu incidența gemenilor în rândul populației, cineva calculase că încurcarea copiilor care nu sunt atât de ușor de identificat – adică negemeni – ar putea apărea cu frecvență de una la o mie de nașteri. Cam aceeași rată de risc cu cea a sindromului Down.

Alte schimburi de copii se descoperă cu ajutorul testelor de paternitate, când părinții divorțează, așa cum s-a întâmplat în Charlottesville, Virginia.

Copiii implicați în caz aveau trei ani la momentul respectiv, iar bătălia legală pentru custodie s-a întins pe ani de zile.

În 2006, două nou-născute au fost schimbate între ele, din greșeală, în Republica Cehă. Încurcătura a ieșit la iveală după un an. Fetițele au fost introduse progresiv în familiile corecte, cu acordul tuturor celor patru părinți.

În 2015, fiul unui cetățean britanic a fost schimbat din greșeală într-un spital din El Salvador. A fost redat familiei adevărate după un an.

În țările în care s-au înregistrat astfel de situații, opinia publică a reacționat foarte critic, ceea ce a condus la precauții tot mai stricte, precum dubla etichetare. Nu era cazul în Marea Britanie, dar apăruseră probleme similare în cazuri de răpiri de copii. Drept rezultat, siguranța în instituțiile spitalicești ale NHS era considerată exemplară.

Pe de altă parte, nu am găsit niciun indiciu despre situația din spitalele private britanice.

Ceea ce mi-a sărit în ochi din prima clipă a fost faptul că decizia de corectare a situației prin schimbarea copiilor era, în mare măsură, o chestiune de vârstă. Dacă progeniturile aveau peste trei ani la descoperirea încurcăturii, de obicei rămâneau la familia care îi crescuse până atunci. Dacă aveau douăsprezece luni sau mai puțin, le erau înapoiați în general părinților biologici.

Dar doi ani? Doi ani și două săptămâni, ca să fiu precis? Se părea că ne aflam într-o zonă teribil de gri.

Cuvintele lui Don Maguire îmi răsunară în urechi: „În orice caz, nu este obligatoriu să se ajungă la tribunal. Cel mai bine ar fi ca părinții să ajungă la o soluție între ei”.

Dacă nu reușeam să ne punem de acord, decizia urma să fie luată de un tribunal? Soarta lui Theo avea să ajungă pe mâinile unui birocrat fără suflet? Gândul îmi înghețа sângele în vene.

•

I-am explicat sau, mai bine zis, i-am bâiguit toate acestea lui Maddie când a intrat pe ușă.

— Asta a propus tipul ăla? m-a întrebat intrând direct în subiect, ca de obicei. Chiar crede că ar trebui să facem schimb?

— N-a spus-o, dar nici nu a exclus posibilitatea. A fost destul de vag.

De fapt, cu cât încercam să-mi aduc mai bine aminte conversația, cu atât îmi dădeam seama că Miles Lambert nu spusese mare lucru.

— Poate că și-a dat seama cât ești de afectat și n-a vrut să pară că-ți forțează mâna. Cum e tipul?

— Pare normal. Adică, pe cât de normal poate fi cineva care îți aduce astfel de noutăți. Mi-a zis că-și dă seama cât de șocat trebuie să fiu, că și el s-a simțit la fel când a aflat.

— Tot e ceva. Dar *cum a aflat? Ce* anume l-a făcut să se uite la copil și să-și spună: „Ăsta nu e fiul meu”?

— Nici asta nu mi-a zis, i-am răspuns după o pauză de gândire.

— Și nu ți-a dat niciun indiciu despre intențiile lor? Am clătinat din cap. De la plecarea celor doi bărbați starea nu mi se ameliorase deloc.

— A luat o poză cu Theo ca să i-o arate soției lui și ne-a lăsat una cu David.

— Arată-mi-o.

I-am adus fotografia și am văzut-o schimbându-se instantaneu la față – mai întâi a apărut surprinderea, apoi privirea i-a trădat emoția.

— Seamănă cu tine, nu-i așa? am zis.

— Puțin. De fapt, e leit cu Robin la aceeași vârstă.

Nu-i cunoșteam prea bine pe frații lui Maddie, care trăiau în Australia. În general, îi era dor de Robin, cel mai tânăr dintre ei.

Trase adânc aer în piept.

— Ei bine, am impresia că e adevărat, nu crezi?

În acel moment, laptopul meu scoase un țiuit. M-am întors automat spre ecran. Era o notificare de la Linkedin, care rămăsese deschis: „Miles Lambert ar dori să se alăture rețelei tale”.

— Să accept? am întrebat-o pe Maddie.

— De ce nu? Orice s-ar întâmpla în continuare, trebuie să ținem legătura.

Am apăsat pe comanda „Accept”. După câteva minute mi-a intrat un mesaj.

> Pete,
>
> Îți mulțumesc pentru discuția de astăzi și, încă o dată, îmi cer iertare că am dat buzna în viața ta și ți-am adus vești care te-au șocat, fără doar și poate. Sunt sigur că o să te consulți cu Madelyn asupra deciziei, dar este bine că am realizat deja contactul inițial. Lucy și cu mine am dori să vă invităm pe la noi, ca să discutăm și să-l cunoașteți pe David. Voi decideți dacă îl aduceți și pe Theo, dar nouă ne-ar face mare plăcere să-l cunoaștem, firește.
>
> Ne găsim într-o situație dificilă și dureroasă, pentru care niciunul dintre noi nu este vinovat. Sper că vom putea să ajungem la o înțelegere benefică pentru noi toți și, mai ales, pentru copiii noștri.
>
> Cu cele mai bune gânduri,
> Miles

— E un text bun, am auzit-o pe Maddie peste umăr, în glasul ei se citea ușurarea. Chiar pare că nu vrea să pună presiune asupra noastră în niciun sens.

— Da, am aprobat-o mai puțin convins.

În ciuda tonului politicos al mesajului, trăiam sentimentul că evenimentele se puseseră deja în mișcare și că pierdusem controlul. Din clipa în care noi îl vedeam pe David și familia Lambert făcea cunoștință cu Theo, lucrurile aveau să se complice exponențial. Trenul plecase din gară și nu mă aflam eu la comenzi.

9.

MADDIE

Numele Lambert a început să-mi spună ceva abia după ce am văzut e-mailul de la Miles, cu referirea la Lucy. La secția ATI pentru nou-născuți erau douăzeci și unu de incubatoare de terapie intensivă. Douăzeci și una de perechi de părinți cu copii născuți prea mici sau prea bolnăvicioși. Unii petreceau acolo doar câteva zile, alții – mai ales prematurii –, câteva luni. Pentru mine, părinții nu erau decât un văl de chipuri palide, disperate. Am făcut cunoștință cu cei de la incubatoarele vecine și cu alții când îmi spălam pompa de lapte la chiuvetă. Făceam conversație ca să ne eliberăm puțin de tensiune, să mai scăpăm de apăsarea permanentă din capul pieptului, dar erau prea mulți și se schimbau prea repede ca să-i țin minte pe toți.

Încet, încet, m-am obișnuit cu locul. Tot mă simțeam ca o ratată, dar, printre atâția alții, parcă era mai suportabil decât la spitalul privat, unde urletele bebelușilor sănătoși mă urmăreau peste tot. Copiii de la ATI nu făceau aproape niciun zgomot. Până și cei mai în vârstă aveau tuburi vârâte pe gât. Își exprimau nemulțumirile zvâcnind din membrele scheletice, arcuindu-și spatele sau strănutând în serie. Cu timpul, deveneai expert în interpretarea acestor semnale, care puteau anunța ceea ce asistentele numeau eufemistic „un episod” – adică o criză potențial mortală, când semnalele acustice se opreau brusc și inima lui Theo trebuia repornită.

Supravegherea atentă a bebelușului meu m-a făcut să-l percep altfel. N-aș putea spune că-l iubeam, categoric nu, dar eram copleșită de un sentiment dureros de responsabilitate. Îl lăsasem baltă o dată, nu mai aveam voie să greșesc.

M-a ajutat și terapia „piele-pe-piele” sau „cangurul”, în jargonul glumeț al asistentelor. Prima dată când Bronagh – sora irlandeză, care nu era atât de rea, dacă te obișnuiai cu stilul ei nonșalant – mi l-a întins, am fost șocată. Mi s-a părut o nebunie să scoți lucrul acela mic, atât de vulnerabil, din incubatorul care îi salvase viața și să-l lipești chiar de burta care îl dezamăgise. Dar cu Bronagh nu se putea discuta, așa că Pete a tras perdelele în jurul nostru, eu mi-am scos bluza și l-am primit pe Theo la pieptul meu, cu toate tuburile și firele lui, ca pe o păpușă stricată.

— Poți să verifici dacă îți caută sânul, a adăugat irlandeza după ce mi l-a încredințat.

Să-l hrănesc la sân? Serios? Eram îngrozită că-l țin în brațe. Era atât de mic – un kilogram și trei sute de grame la naștere și puțin peste două kilograme trei săptămâni mai târziu. Știam că bebelușii trebuie să fie pufoși, compacți și buni de gâdilat. Al meu era ușor ca un fulg, prin comparație. Mi-am coborât ascultătoare sutienul și i-am îndreptat capul minuscul spre sfârcuri. I-am simțit gingiile mici, moi ca o gură de pește, căutând. Apoi, brusc, s-au lipit. Un pleoscăit, niște bale, și fericirea a început să se scurgă din mine către el. S-a înecat puțin, a tras aer în piept, apoi s-a întors la treabă.

— A reușit, l-am auzit pe Pete șoptind emoționat lângă mine. Mads, uită-te la cifre.

Mi-am îndreptat privirea spre monitor. Ritmul cardiac scădea destul de rapid.

— E bine? am întrebat îngrijorată.

— Bine? Tocmai se pregătește de o siestă cu burtica plină. Theo, ți-ai găsit locul preferat, a răspuns sora Bronagh.

Acela a fost momentul în care mi-am spus că doctorul de la celălalt spital se înșelase, probabil. Copilul acesta era destinat să trăiască.

•

Lucy mi-a atras atenția pentru că părea nelalocul ei. În primul rând, era extrem de bine aranjată, cu un păr blond care fie era natural, fie fusese vopsit de un profesionist. Coafura părea și ea făcută la un salon scump, cu niște șuvițe laterale care îi cădeau precum coama perfectă a unui cal de circ. Firește, era îmbrăcată impecabil – cât am stat la ATI n-am văzut-o niciodată apărând cu vestă de lână și pantaloni de trening, ca alte mame. Purta bluze albe de in, geci scurte sau pulovere de cașmir, cu blugi mulați, care îi puneau în evidență picioarele lungi. Eram probabil de aceeași vârstă, dar părea cumva mai matură.

Într-o zi ne-am regăsit întâmplător în partea cu chiuvetele. Ea clătea seringile pentru lapte matern, în timp ce eu spălam biberoane. A aruncat o privire gânditoare peste salon și a spus:

— Pare un vis teribil de îndepărtat.

Se exprima ca englezul snob tipic, rostogolind fără milă consoanele. Dar pe chip avea un zâmbet prietenos. Mi-am dat seama că încerca să spargă gheața, nu să se plângă cu adevărat.

— O să treceți peste, i-am răspuns, încercând să o încurajez.

— De fapt, nu sunt deloc sigură. Doctorii vor să discutăm despre opțiunea deconectării.

Zâmbetul i se șterse.

— O, îmi pare rău, am spus imediat.

Știam cu toții ce însemna *deconectarea.* Cu doar câteva zile înainte fusese deconectată fetița unui cuplu indian extraordinar de simpatic, care le aducea asistentelor mâncare din regiunea Kerala făcută în casă. Copilul lor avusese doar opt sute de grame la naștere, ceea ce numeau „micro-prematur”. Fetița se luptase vitejește cu o infecție după alta, dar fiecare criză o lăsa tot mai slăbită. I se pusese deja diagnosticul de paralizie cerebrală, era parțial oarbă și nu rezista fără ventilator. La vizită, doctorii vorbeau despre ea în șoaptă. Mama plângea întotdeauna după aceste discuții, uneori și

tatăl. Venise însă ziua în care părinții, obosiți și învinși, acceptaseră, fusese decuplată de la toată mașinăria – incubator, ventilator, monitor al semnelor vitale și tuburi conectoare – și dusă într-o încăpere alăturată, unde părinții își puteau veghea copilul muribund, după cum aflasem. Nimeni, nici noi, nici asistentele, n-a scos o vorbă în ziua aceea.

— Mă rog, dacă e să se întâmple, nu avem ce să facem, nu-i așa? a spus Lucy.

Deși pare un răspuns nepotrivit atunci când ești confruntat cu posibilul deces al copilului tău, o înțelegeam. Cu toții încercam să ne ținem nervii în frâu cumva. Unii oftau și suspinau încontinuu, pe când alții încercau să-și ascundă durerea. Eu făceam parte din a doua categorie, ca și Lucy, din câte se părea.

Din conversații ne-am dat seama că micuții noștri fuseseră internați în aceeași zi – ceea ce însemna, desigur, că aveau aceeași zi de naștere, deși David, la douăzeci și nouă de săptămâni, venise pe lume puțin mai târziu decât Theo. În ciuda acestei asemănări, starea lui Theo se ameliorase, pe când David dăduse înapoi. Medicii aveau un termen special și pentru asta, am aflat de la Lucy – FTT[3], adică incapacitatea de a progresa.

Trăiam emoții amestecate, ceea ce este specific pentru viața la terapie intensivă. Prietenii îți scriu tot timpul mesaje de genul: „Trebuie să fie groaznic, dai dovadă de o forță extraordinară”. În realitate, cum ești înconjurat de oameni care o duc chiar mai rău, te simți doar norocos. Când mă uitam la această femeie rasată și atrăgătoare, care încerca din răsputeri să adopte o atitudine de stoicism britanic în fața perspectivei morții copilului ei, nutream sentimente de milă și de ușurare. Ușurare pentru că starea copilului meu se ameliora.

După această discuție, obișnuiam să ne zâmbim și să ne salutăm din cap când ne intersectam.

Odată, s-a apropiat când îl hrăneam la piept. Ne-a privit în tăcere o vreme, cu o expresie tandră.

— Pare așa de mulțumit, nu? Ca un cățel încolăcit în fotoliul preferat. Apropo, eu sunt Lucy.

— Iar eu, Maddie, i-am răspuns. Ne prezentaserăm copiii, dar nu și pe noi – intraserăm pe deplin în rolurile de părinți. Iar el este Pete, partenerul meu, am făcut un semn cu capul în direcția lui.

— Ah, dar l-am mai văzut pe aici. Se poartă atât de frumos cu copilul! Toate asistentele îl laudă.

— I se mai spune și Sfântul Petru, am zis sec.

Încă nu știam cum să interpretez popularitatea lui Pete în rândul personalului spitalicesc sau legătura instantanee pe care o formase cu Theo. Deși începusem să mă obișnuiesc – în orice caz, câștigasem încredere în mine de când îmi descoperisem utilitatea ca furnizoare de lapte –, tot nu-mi adoram necondiționat copilul, așa cum făcea Pete.

— Dar tu ești singură? am întrebat-o. Partenerul tău nu vine să te ajute?

Lucy a clătinat din cap.

— Are genul acela de job extrem de stresant. Dacă nu-și verifică e-mailul o dată la zece minute, riscă să fie dat afară. Cred că o să vină după ce scapă de la birou.

În seara aceea am observat un tânăr arătos, la costum, lângă incubatorul lui David. Cu mâna dreaptă mângâia capacul transparent în dreptul capului copilului, iar în stânga strângea un telefon BlackBerry.

În altă zi mi s-a întâmplat să trec pe lângă pătuțul lui David în drum spre toaletă. Asistentele de la ATI obișnuiau să-ți dea cartonașe care marcau progresele, în semn de încurajare: „Azi m-a luat în brațe tata”; „Azi am fost hrănit de mama”; „Azi m-am mutat într-un pătuț deschis”. M-a frapat faptul că incubatorul lui Theo era practic

tapetat cu astfel de premii, spre deosebire de cel al lui David.

Apoi am văzut că perfuzia de la glezna copilului nu stătea bine. Bandajul scăpa lichid, iar degetele de la picior erau extrem de albe. Probabil că se mișcase brusc și acul se desprinsese.

Unul dintre motivele pentru care Pete avea un asemenea succes la ATI era obiceiul lui de a pune tot timpul întrebări, trădându-și meseria de jurnalist. Știam așadar că o perfuzie desprinsă scăpa ușor neobservată, căci nu era monitorizată electronic, dar putea provoca probleme de circulație sangvină. M-am apropiat de o asistentă care se ocupa de un alt copil.

— Nu vă supărați, cred că perfuzia lui David Lambert a ieșit.

Femeia mi-a aruncat o privire placidă.

— O să verific imediat.

— Cred că ar trebui s-o faceți chiar acum. I s-a schimbat culoarea piciorului.

— V-am spus că vin imediat, mi-a răspuns înțepată.

Atitudinea ei contrasta puternic cu competența veselă a surorii Bronagh. De pe ecuson am aflat că o chema Paula.

M-am întors și am aruncat încă o privire. Degetele lui David erau de-a dreptul vinețiii.

— O să declanșez alarma, am spus și am tras de șnurul roșu de lângă incubator.

Salonul s-a umplut imediat de un țiuit strident. Paula a tras o înjurătură, s-a oprit din ceea ce făcea și s-a apropiat în fugă.

Ca prin minune, au început să apară doctorii.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat unul dintre ei.

— Femeia asta a tras de sfoară, i-a explicat Paula bosumflată.

— I-a sărit perfuzia, am spus eu.

Doctorul s-a aplecat deasupra micuțului.

— Corect. Se rezolvă, stați fără grijă. Vă mulțumim, mi-a zis bărbatul în halat alb și s-a pus

pe treabă.

10.

PETE

Mi-am privit ceasul. Era deja unsprezece și jumătate și trebuia să-l iau pe Theo de la creșă la douăsprezece. Viața își vedea de cursul ei obișnuit. Am tras adânc aer în piept.

— Ce să-i răspund lui Miles? Că acceptăm invitația?

— Eu așa zic, spuse Maddie. Dar e important să ne clarificăm poziția. În capetele noastre, vreau să spun. Trebuie să știm ce anume vrem să obținem.

— Cum adică? am întrebat-o confuz.

Maddie mă privi lung.

— Pete… adevărul e că dintre noi doi, tu ești mai apropiat de Theo. Nu…, îmi întrerupse protestele cu un scuturat din cap. Hai să fim cinstiți cu noi înșine. Amândoi îl iubim la nebunie, dar tu petreci aproape toată ziua cu el. Te rog să-mi spui ce îți dictează instinctul acum.

— *Dacă* trebuie să luăm o decizie, vreau să fie una comună, acceptată de amândoi.

— Desigur. Dar spune tu primul. Spune-mi la ce te gândești.

— Ei bine… Am încercat să mă concentrez. Cuvântul „decizie” mă arunca într-un hău, așa cum pățisem mai devreme când detectivul Don Maguire rostise cuvântul „soluție”. Sunt încă sub șoc și e posibil să nu raționez corect, am spus în cele din urmă. Dar, dacă e să fim onești până la capăt, instinctul îmi spune că paternitatea și genetica nu sunt atât de importante. Nu se pot compara cu *iubirea.* Dacă Theo ar fi fost adoptat, l-am fi iubit mai puțin? Evident că nu. Considerăm că e mai important să fie carne din carnea ta și sânge din sângele tău, privilegiem *ce* este în raport cu *cine* este? O dilemă demnă de epoca victoriană, nu crezi? Sau chiar de omul de Neanderthal. Apoi, să

ne gândim la Theo. Cum s-ar simți dacă într-o zi l-am anunța: „Vai, din greșeală am luat alt copil de la spital, dispari de-aici”. Oricât ar fi de drăguți Miles și Lucy, așa ceva l-ar distruge. Gândul de a-i spune lui Theo că nu era fiul nostru și că îl dădeam la schimb cu alt copil îmi ridicase un nod dureros în gât, obligându-mă să fac o pauză înainte de a continua: Nu sunt de acord, Mads. Nu vreau să rup această familie. Iată opinia mea, pe care nu intenționez să mi-o schimb, am încheiat privind-o sfidător.

În loc de răspuns, se apropie și mă sărută.

— Ai înțeles acum de ce te iubesc, Pete Riley? Din cauza *asta.*

Împunse cu degetul arătător în zona în care îmi era inima.

— Ești de acord?

— Sigur că da. Și eu sunt încă destul de zguduită. Când mi-ai arătat fotografia aceea cu David, pentru o secundă… Clătină puternic din cap. Dar nu. Ai dreptate. Absolut. Cum să procedăm în așa fel încât să fie cel mai bine pentru Theo? Iată întrebarea esențială la care trebuie să răspundem. Răspunsul e cât se poate de evident: să fie crescut în continuare de cel mai bun tată din lume.

— Și de cea mai bună mamă, am completat-o eu. Dar crezi că soții Lambert o să accepte?

— Nu văd de ce nu. La urma urmelor, au avut mai mult timp de gândire decât noi și, așa cum ai demonstrat, soluția este una singură. Dacă stau să mă gândesc bine, poate că asta încearcă să ne sugereze Miles în e-mail când vorbește despre primatul intereselor copiilor. Spune că nu vrea să ne forțeze mâna în niciun fel, dar că vom lua decizia împreună și cu gândul la binele copiilor. La ce altă concluzie poți să ajungi? Lăsăm lucrurile așa cum sunt, pentru viitorul lor.

Am aprobat-o din cap.

— Poate că nici nu ar trebui să punem problema în termeni atât de radicali: facem sau nu facem schimbul. Suntem oameni civilizați, într-o societate civilizată, pentru numele lui Dumnezeu! Poate c-o să devenim cumva prieteni de familie, poate că viețile noastre o să se întrepătrundă. N-am spus noi întotdeauna că e păcat că verii lui Theo sunt toți în Australia? De ce n-ar putea să fie văr onorific cu David?

— Excelentă idee! Dar ce-ai spune despre fini? Am discutat zilele trecute că ar trebui să-l botezăm. Le-am putea propune lui Miles și lui Lucy să-i fie nași, iar noi am putea face același lucru cu David. În felul ăsta am oficializa relația.

— Minunat! Ideea că se putea ajunge la un compromis mă umplea de bucurie. Iar copiii s-ar putea întâlni ca să se joace împreună, căci sunt de aceeași vârstă…

— Exact, mă aprobă Maddie. Sunt sigură că ăsta e răspunsul potrivit în situația noastră. Dialog, cooperare și comunicare… Ce faci acolo?

Scotoceam prin frigider.

— Pregătesc niște smoothie cu afine pentru toți trei. I-am promis lui Theo că e gata la prânz. Azi a fost rândul lui să aleagă.

11.

MADDIE

Plecarea de la secția de terapie intensivă pentru nou-născuți a fost, într-un fel, la fel de traumatizantă ca internarea. Ne împrieteniserăm cu asistentele și cu doctorii mai tineri, însă urgențele se aglomerau, iar când Theo a îndeplinit toate criteriile ca să fie mutat într-un salon obișnuit – sala de îngrășare, cum glumea personalul – a trebuit să eliberăm incubatorul.

— Băiatul vostru este un luptător, ne-a anunțat încântată sora Bronagh în timp ce completa ultimele fișe. Avem o rată bună de succes cu prematurii, dar n-am văzut niciunul care să recupereze atât de repede ca el.

— Ce mai face David Lambert? am întrebat-o.

Nu reușeam să scap de impresia că David și Theo erau ca într-o poveste, că, deși fuseseră internați în aceeași zi, destinele lor urmau să se despartă pentru totdeauna.

— Paula mi-a spus că e mai bine. L-au operat pentru canalul cardiac, care nu se închisese. Se pare că de aici veneau toate necazurile.

— Mă bucur tare mult! Vă rog să o salutați pe mama lui din partea mea.

Bronagh a încuviințat.

— Iar asta e pentru tine, Pete. Puțin jenată, i-a întins partenerului meu o felicitare pe care era scris: „La mulți ani de ziua tații!” Ne asigurăm că toți copiii își felicită tații de ziua lor. E un fel de tradiție, dar cum cade duminică și n-o să mai fiți aici, m-am gândit să…, i-a explicat lui Pete, care era vizibil emoționat.

Am mai rămas în spital doar o săptămână. Theo a continuat să ia în greutate și s-a descurcat bine la testul scaunului pentru mașină, când doctorii i-au conectat senzorii și l-au legat în scaun pentru

drumul către casă. Pete și cu mine repetaserăm manevrele de resuscitare cardio-respiratorie și primiserăm cu împrumut un tub de oxigen și o mască, pentru cazul în care i se oprea inima. După aceea, dintr-odată – la unsprezece săptămâni după dimineața în care mă trezisem cu o durere de cap înfiorătoare și cu o greutate în stomac, deși mai aveam douăsprezece săptămâni până la termen – ni s-a făcut externarea. Eram, în sfârșit, o familie normală.

— Bun venit în lume, omulețule! a strigat Pete în timp ce ieșeam pe poarta spitalului, ridicând scăunelul de mașină ca pe un felinar și rotindu-l ușor. De acum înainte, totul o să meargă strună!

Firește, nu a fost chiar așa de simplu. Pe cât de mult îmi dorisem să-l aduc pe Theo acasă, pe atât eram de dezorientată acum. Mă deprinsesem să-mi îndrept sistematic privirea către monitorul cu semnele vitale și aveam senzația stranie că-mi lipsea. Mă obișnuisem în așa măsură cu sunetele emise de mașinăriile de la terapie intensivă, încât absența lor era asurzitoare – auzeam în continuare alarmele și piuiturile de control, ca atunci când nu poți scăpa de un refren la modă. În loc să mă relaxez, așa cum ar fi trebuit, căci ajunsesem acasă, eram tot mai speriată. Îmi era teamă să nu-l opărim cu biberonul prea încins, să nu-l scăpăm sub apă când îi făceam baie sau să nu ne alunece din mâini, când îl scoteam din cadă. Când dormea, îl verificam la fiecare zece minute, iar când a strănutat de câteva ori ne-am repezit înapoi la spital, de teamă că făcuse o infecție pulmonară.

Doctorul l-a examinat atent, apoi m-a întrebat cu o voce calmă:

— Dar dumneavoastră cum vă simțiți? Rezistați?

— Sunt bine, doar puțin stresată.

— Deprimată?

Am negat din cap. Ceea ce trăiam era exact opusul depresiei: eram plină de energie și cu nervii

întinși la maximum.

— Mă rog, dacă suferiți de depresie post-partum, nu ezitați să cereți un tratament. Medicul de familie vă poate recomanda niște antidepresive care nu se transferă în laptele matern.

Nu i-am spus că începuserăm deja să-i suplimentăm meniul cu lapte praf. Hrănirea la sân îmi amintea dureros de zilele petrecute la ATI. Ascunsesem pe undeva și butelia cu oxigen. Mi se făcea rău când o vedeam.

De fapt, mi se părea că sunt teribil de singură. Îmi venea greu să recunosc în fața lui Pete că nu nutream niciun sentiment matern pentru Theo, ci doar o senzație de neajutorare. Am încercat să-i explic odată că mă simțeam ca și cum aș fi luat în grijă copilul altcuiva și îmi era teamă să nu greșesc. S-a uitat la mine șocat.

— Dar e copilul nostru. Al cui altcuiva?

— N-am spus că *eu cred că* ar fi al altcuiva, ci că așa *simt.*

Nu i-am spus nici că eram extrem de obosită, că mă usturau sfârcurile, că nu mai simțeam nicio emoție și că mă acuzam că n-aș fi o mamă bună. Pete își adora fiul. Ar fi fost o trădare din partea mea fie și numai să aduc vorba despre toate acestea.

Câteodată, când pomenea despre experiența de la terapie intensivă, ceva inofensiv, de genul: „Îți aduci aminte de părinții aceia care…” sau „Nu ți s-a părut ciudat când a zis doctorul că…”, îl întrerupeam cu brutalitate.

— Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Ar fi mai bine să considerăm capitolul închis, da?

— Ai dreptate. Mă bucură atitudinea ta sănătoasă, Mads. Să privim spre viitor.

Citisem pe undeva că, la unele mame, legătura cu copilul se realizează mai lent. Probabil că mă înscriam în această categorie. Progresele au început pe la trei luni. Mă obișnuisem cu grimasele și jumătățile de zâmbet când încerca să facă caca –

Pete le lua drept expresii de tandrețe, dar pentru mine nu erau altceva decât semne că trecea printr-o excreție foarte plăcută. La un moment dat, după ce i-am făcut baie, l-am înfășurat într-un prosop și l-am pus pe podea, ca de obicei, m-a privit cu ochi mari și mi-a zâmbit. O parte din mine știa că nu era decât o reacție de plăcere, că se bucura de căldură, dar acea privire drăgălașă și jucăușă, ochii aceia gri-albăstrui… Pentru prima oară, m-am simțit atașată de el. Nu mai eram doar o mașină de produs lapte, ci punctul central al universului său. Chiar dacă el nu devenise încă soarele universului meu, era limpede că ne aflam într-un fel de dans planetar, că orbitele vieților noastre se intersectaseră într-o relație ce avea să dureze veșnic. Mi-am spus: „Când o să fiu bătrână, cu părul alb, tu o să fii băiatul meu mare”, iar această intuiție a permanenței mi-a tăiat respirația.

În retrospectivă, nu era de mirare că durase atât de mult. Dragostea la prima vedere nu e genul meu. Mi-a trebuit mai mult de un an ca să mă las cucerită de Pete – ne amuzam câteodată spunând că nu mi-a făcut curte, ci m-a supus unui asediu. De ce m-aș fi îndrăgostit de un străin într-o cutie de plastic, care era posibil să iasă definitiv din viața mea? La mine, instinctul matern fusese înlocuit de cel de conservare, care îmi dicta să nu-mi asum riscul unui angajament emoțional. Trebuia să-l aștept să iasă din zona de pericol, să devină o persoană cu un viitor în față, înainte de a-mi permite luxul iubirii.

12.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 14B:
E-mail adresat de Peter Riley lui Miles Lambert

Miles, Lucy,

În primul rând, aș vrea să-ți mulțumesc pentru mesaj, Miles, și pentru vizita pe care mi-ai făcut-o. Îmi dau seama că nu ți-a fost ușor. După cum ai spus, niciunul dintre noi nu este vinovat pentru situația foarte dificilă în care ne aflăm. Apreciem însă dorința ta de a o trata în mod civilizat și suntem gata să procedăm la fel.

Ne-am sfătuit și am hotărât să acceptăm invitația pe care ne-ați adresat-o. Credem că ar fi bine ca Theo și David să se întâlnească. Maddie și-o amintește pe Lucy de la spital și îi transmite salutări.

Sâmbătă suntem liberi. Theo e în toane bune dimineața. V-ar conveni în jur de 10.30?

Cu cele mai bune gânduri,
Pete

13.

PETE

Când a venit ziua de sâmbătă, l-am instalat pe Theo pe bancheta din spate a Volkswagenului Golf familial și am pornit spre Highgate. Am plecat destul de devreme, de teamă că nu voi găsi loc de parcare, dar s-a dovedit că n-ar fi trebuit să-mi fac griji. În cartierul nostru șoferii duc lupte grele ca să-și lase pe undeva mașinile, dar zona în care locuiau Miles și Lucy era foarte aerisită, după cum mi-am dat seama. Străzile erau mărginite de vile victoriene, cu ferestre culisante largi și parterul înălțat. Puține proprietăți fuseseră transformate în blocuri, prin urmare, concurența pentru locurile de parcare era minimă, în condițiile în care cei care își permiteau, ca familia Lambert, își țineau mașina în curtea proprie. Am oprit la câteva zeci de metri de casa lor și am așteptat să se facă fix zece și jumătate, în timp ce Theo șuiera din spate într-un fluier din plastic.

— Dacă mă gândesc mai bine, poate că ar fi trebuit să alegi altă jucărie, observă Maddie după o vreme.

— N-am luat eu fluierul, l-a găsit pe banchetă, i-am răspuns. Îi prinde bine pentru vorbire să-și exerseze mușchii faciali. Sunt sigur că David are o mulțime de jucării.

Am tăcut amândoi. Adevărul este că eram epuizați. Zilele de după vizita neanunțată a lui Miles trecuseră cu greu. Oscilam între speranță și teamă – speranță că puteam aranja lucrurile cumva, teamă față de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu reușeam. Mi se întâmpla să mă trezesc brusc în mijlocul nopții, respirând cu dificultate. Gândul că mica noastră familie, unitatea noastră, s-ar fi putut rupe brusc, precum feliile unei portocale, mă durea aproape fizic. Ca să mă

calmez, îmi spuneam că totul va merge bine, că aveam un plan. La urma urmelor, Miles și Lucy treceau probabil prin aceleași chinuri ca noi.

— De ce facem asta? întrebă Maddie din senin.

I-am aruncat o privire piezișă.

— De ce ne întâlnim cu ei azi, sau de ce am acceptat întâlnirea?

— Ambele, dacă vrei. Poate că ar fi trebuit – nu știu – să refuzăm politicos invitația. Poate că așa ar fi fost mai bine pentru toată lumea, pe termen lung.

— Nu e timpul trecut. Putem inventa o scuză oarecare.

Clătină din cap.

— Nu, nu vorbeam serios. Și iartă-mă că ți-am făcut observație cu jucăria. Cred că sunt speriată.

— De întâlnire sau de gândul că-l vei vedea pe vărul lui?

Hotărâserăm să nu folosim expresia „fiul nostru" în fața lui Theo. Sunt sigur că n-ar fi înțeles, dar era mai bine să fim prudenți.

— Amândouă mă sperie. Dar mai ales David. Nu mă pot împiedica să mă gândesc că este *rodul* nostru. Că l-am purtat în pântece și că nu-l cunoaștem deloc. E o *nebunie,* nu crezi?

— Mașină mare, se auzi vocea lui Theo din spate.

M-am uitat în jur. Pe aleea din fața casei lui Lambert se lăfăia un SUV marca BMW.

— Da, foarte mare, i-am dat dreptate. Dar mașinile mari nu sunt întotdeauna și cele mai bune. Poluează aerul enorm, ca să nu mai pomenim despre alte probleme.

— Hai s-o facem, spuse Maddie.

Îmi luă mâna și mi-o strânse, după care își scoase centura de siguranță.

•

Ce cadou oferi într-o astfel de situație? Lucy urma să primească flori, iar Theo avea să-i dea lui David un pachețel cu dulciuri. Alesese niște

bomboane mici de ciocolată. Am enumerat mental obiecțiile pe care le-ar fi putut ridica Lucy – unele mame se opuneau dulciurilor de orice fel –, dar ale noastre aveau numai 160 de calorii și cacaua provenea din comerțul echitabil. În fine, cel mai important, știam că sunt fix zece bomboane în punguță, deci puteau fi împărțite egal.

Am urcat scările de la intrare, constatând cu mândrie că Theo se descurca singur, și am apăsat pe clopoțel. De fapt, a fost mai complicat, pentru că interfonul era la poartă și ar fi trebuit să apelăm de acolo. Ușa s-a deschis și Miles ne-a întâmpinat într-o cămașă în carouri, pantaloni largi de bumbac și pantofi sport fără șosete.

— Intrați, intrați, mă bucur că ați venit, ne întâmpină, apoi se aplecă grăbit deasupra lui Theo și ridică palma în gestul universal de bătut Cuba. Salut, Theo!

Copilul, dintr-un motiv cunoscut numai de el, considerând palma deschisă ca pe o țintă ce trebuie lovită, îi aplică un pumn.

— Buf! exclamă.

Miles izbucni în râs și se ridică.

— Lucy e în bucătărie.

Ne conduse spre partea din spate a vilei, într-o bucătărie pavată cu ardezie, mare cam cât tot parterul nostru. Lângă aragazul scump, de culoare roșie, femeia blondă pe care o văzusem în fața creșei pregătea ceaiul. Era îmbrăcată la fel de stilat, cu jeanși albi mulați și un pulover din mohair sau angora.

— Bună! ne salută veselă, apoi veni să ne sărute pe amândoi pe obraji. Mi-am dat seama că era la fel de stresată ca noi. O, ce drăguț!

Îmi luă florile din mână și se întinse sub chiuveta de ceramică în căutarea unei vaze.

— Iar el este David, spuse Miles din spatele nostru.

Maddie și cu mine ne-am întors ca la ordin.

Miles îl aducea în brațe dintr-o încăpere alăturată, așa că se afla la înălțimea noastră. Era mai mic decât Theo – mult mai mic – și era suficient să-l vezi ca să-ți dai seama de fragilitatea lui. Avea părul fin și trăsături de elf, aproape feminine, care întăreau asemănarea cu Maddie. Ne privea speriat, cu ochii puțin obosiți, ca și cum de-abia s-ar fi trezit.

— Bună, eu sunt Pete, am spus și am făcut un pas înainte, apucându-i cu blândețe încheietura subțire.

— Iar eu sunt Maddie.

Când partenera mea se apropie de el cu brațele întinse, David se dădu înapoi.

— E un puști cam timid, mă tem. Miles se aplecă, ținându-l în continuare în brațe, ca să-l aducă la nivelul lui Theo. Abia acum câteva luni ni s-a dat voie să aducem alți copii acasă – are în continuare imunitatea foarte scăzută. Sunteți primii vizitatori care n-au fost obligați să se spele cu alcool pe mâini la intrare.

— Theo… am început, încercând să-l împing înainte.

Băiețelul se descurca însă foarte bine și singur. Socializarea de la creșă îi dăduse încredere în el, iar acum scutura energic punguța cu bomboane pe sub nasul celuilalt copil, ca un polițist care își flutură legitimația.

— Ho! anunță mândru.

David se holba la el, părând să nu înțeleagă despre ce e vorba.

— Mă tem că nu are voie ciocolată, interveni Lucy.

— O, îmi pare rău, am spus. M-am gândit că fiind o situație specială…

— Nu, pur și simplu n-o poate digera. Are o problemă de reflux gastro-esofagian, care i se declanșează de la orice tip de grăsime. Când intră în criză, trebuie să-l punem imediat pe oxigen, și nu-i place deloc.

— Dă-mi mie, Theo, am zis repede și i-am smuls punga cu dulciuri din mână. S-a întors spre mine cu o expresie indignată, dar o vârâsem deja în buzunar. Probabil că nu-i dădusem cel mai bun exemplu educativ furându-i-o așa, mi-am spus, dar nu era momentul să-mi fac griji pentru asta. Ce-ar fi să-l rogi pe David să-ți arate jucăriile lui? am propus.

Miles îl lăsă încet pe podea. Copilul era încă nesigur pe picioare. Pantalonii umflați trădau faptul că purta scutece obișnuite, iar nu din acelea tip chiloțel.

— Michaela? strigă Miles.

— Da, domnule Lambert, îi răspunse o fată de vreo douăzeci de ani din pragul ușii.

Era tot blondă, deși rădăcinile părului păreau brunete. Est-europeană, probabil.

— Vrei să-i iei pe copii și să-i arăți lui Theo unde sunt jucăriile?

— Sigur. Haide cu mine, Theo. Sunt toate aici.

— Care sunt jucăriile tale preferate, David? îl întrebă Maddie cu blândețe în timp ce Michaela îl sălta în brațe.

Nu răspunse, dar întoarse capul spre ea, curios. Am înțeles cu un fior de groază că micuțul nu pricepuse întrebarea.

Rămăsese cu sechele la creier. Nu era tocmai o surpriză – cei de la ATI ne atrăseseră de mai multe ori atenția asupra acestei posibilități. Dar, în ce îl privea pe Theo, pe măsură ce câștiga în greutate și lăsa în urmă sechelele nașterii premature, începuserăm să-i considerăm normalitatea drept firească. Uitaserăm cât de norocoși eram.

Mai bine zis, cât de norocos fusese Theo. Pentru că – abia acum îmi dădeam seama – medicul care o avertizase pe Maddie asupra stării lui proaste și a riscului să nu scape fără sechele din episodul de hipoxie avusese dreptate. Copilul la care se referise era David, iar capacitățile lui mintale fuseseră clar afectate.

— David nu e foarte vorbăreț, spuse crispată Lucy. Nu e atât de avansat ca Theo.

Am privit-o uluit. Era posibil să nu știe? Sau se referea eufemistic la condiția fiului ei? Mai curând, a doua explicație, am decis. Asta trebuie să fie. Probabil că-și petrecuse ultimii doi ani vorbind cu doctorii aproape zilnic.

Apoi însă mi-am amintit cum până și la ATI medicii ridicau câteodată din umeri și declarau: „Nu putem ghici viitorul. Este imposibil să facem o prognoză pe termen lung înainte să împlinească măcar trei ani”.

Oricum ar fi fost, conversația pe care urma s-o purtăm se anunța încă și mai dificilă.

14.

MADDIE

Lucy ne toarnă ceai tuturor și admirăm copiii din pragul camerei de joacă. Cei doi nu interacționează. David stă pe podea cu un fel de carusel, învârtind ritmic animalele din plastic în jurul stâlpului central, în timp ce Theo bântuie prin încăpere, trăgând lucruri de pe rafturi și examinându-le curios. Până la urmă, Michaela îi găsește un trenuleț de lemn, pe care copilul îl proiectează într-un teanc de cuburi Duplo. Fata începe să se agite în jurul lui, adunând piesele.

Ochii nu mi se desprind de David. *Fiul meu.* Când l-am văzut prima dată în brațele lui Miles, m-am întins spre el aproape fără voia mea. Cu toate că se retrăsese, i-am pipăit coastele. Memoria acelei atingeri îmi stăruia în buricele degetelor, ca durerea după ce te curentezi.

Arunc o privire spre Miles și Lucy. Miles se uită la Theo cu aceeași lăcomie cu care îl fixam eu pe David – îl devorează din ochi, cu un început de zâmbet de fiecare dată când trenulețul spulberă cuburile Duplo. Lucy… Lucy e mai greu de citit, căci privirea îi zboară de la un copil la celălalt. Când se uită la Theo zâmbește, amuzată de giumbușlucurile lui, dar și puțin îngrijorată. Când se uită la David, pe chipul ei se zugrăvește altceva. Tristețe, probabil.

La un moment dat, Miles ne invită înapoi în bucătărie. Pete și cu mine ne așezăm pe scaunele de bar de pe o parte a uriașei insule centrale, iar Miles și soția lui, de partea cealaltă. Pare ciudat, ca la o reuniune de afaceri la sediul luxos al unei companii de producție.

— Așadar, începe Miles, vă mulțumesc că ați acceptat să veniți pe la noi astăzi. Vă rog să ne credeți că nu vrem să vă influențăm în sensul

vreunui plan pe termen lung. Din punctul nostru de vedere, n-am vrut decât să-i aducem împreună pe copii și să facem cunoștință. Își dă la o parte o șuviță de păr negru care i-a căzut pe ochi și continuă: Lucrul cel mai important este că stăm de vorbă. E un prim pas înainte.

Deși pare timid, chiar nervos, profesionalismul lui mă impresionează. E șarmant fără să cadă în narcisism, încrezător fără să fie arogant. Arătos, dar în genul simpatic, băiețesc, de care nu te simți amenințată. Încep să înțeleg de ce își merită salariul uriaș din care își permite o asemenea casă. Are în el ceva din energia debordantă a lui Theo.

Subtextul micului său discurs e simplu de descifrat: „Ajunge cu emoțiile pe ziua de azi. Hai să luăm o pauză. Ce părere aveți?" Cred că își face griji pentru Lucy, care pare încă extrem de încordată; parcă mai mult decât în zilele acelea groaznice de la terapie intensivă. Am văzut că are tendința să se poarte foarte protector cu ea. De pildă, când ne-au dat cafeaua, a corectat-o discret, căci uitase care dintre noi voia lapte. A făcut-o în șoaptă, fără să lase să transpară nimic.

Pentru o clipă mă simt dezamăgită. Mă montasem pentru un dialog robust, și acum sunt dezumflată. Dar probabil că Miles are dreptate – de ce să grăbim lucrurile?

Pete nu interpretează situația la fel, sau poate că este atât de tensionat, încât nu se poate abține. Îmi aruncă o privire, apoi își îndreaptă ochii spre Miles și Lucy.

— Ați avut mai mult timp de gândire decât noi, începe direct. Cred că ați ajuns la o concluzie despre cele mai bune opțiuni de care dispunem.

Tăcere. Miles și Lucy nu se uită unul la celălalt.

— Desigur, dacă nu sunteți pregătiți să o împărtășiți… adaugă.

— Nu, nu e asta, spune Miles.

— Ei bine, în ce ne privește… îl întrerupe Lucy.

Se opresc amândoi.

— Dacă tot ai început, spune tu, o îndeamnă Miles.

— Nu aș putea suporta să-l pierd, rostește femeia dintr-o suflare. Mă privește fix, ca de la mamă la mamă. Nu contează foarte tare din pântecele cui a ieșit, nu credeți? Important este cine a avut grijă de copil zi de zi. Iar când mai are și probleme, ca David… unii spun că ai tendința să devii mult prea protector. Poate că și asta contează. În orice caz, întărește legătura cu părinții, o face mai specială, își completează ideea, cu ochii acum la Miles.

— Tehnic, draga mea, Pete se îngrijește cotidian de Theo, o corectează bărbatul calm.

— Cu atât mai bine. Înseamnă că *amândoi* înțelegeți ce vreau să spun. Privirea i se plimbă sfidător de la mine la Pete și înapoi. Miles și cu mine am dori să facem parte din viața lui Theo. Am vrea ca băieții să fie apropiați, ca într-o familie. Nu ne-am gândit încă la detalii, dar ar fi prea mult pentru mine să-i schimbăm la loc. Pur și simplu *nu aș rezista.*

— Exact la fel simțim și noi, răspunde Pete. Îmi caută privirea și îl încurajez cu o înclinare din cap. Amândoi.

Lucy își duce mâna în dreptul inimii.

— O, slavă Domnului! Pentru o clipă, mi-a fost teamă că am stricat totul cu sinceritatea mea…

— Ai făcut foarte bine, o asigură Miles punându-i o mână pe genunchi.

— Am analizat și noi situația, continuă Pete. Vorbește aproape în șoaptă, de teamă să nu fie auzit de Theo din camera de alături. Așa cum ai spus, nu vrem să ne pripim, dar, instinctiv, simțim că n-ar fi corect ca Theo și David să fie alungați din familiile în care se află acum. În același timp, suntem cu totul de acord că cei doi ar trebui să rămână apropiați. Ne-am gândit că ați putea să-l năsiți pe Theo, iar noi, pe David.

— *Excelentă idee!* exclamă Lucy.

— Problema este că David are deja nașii stabiliți, intervine Miles pe un ton de scuze. Billy Cortauld, căpitanul echipei Saracens, și prietena lui Lucy, Gemma. Din câte știu, Biserica Anglicană nu permite adăugarea altora după botez. Legătura spirituală eternă și așa mai departe, dar stați să verific, totuși… Bate cu degetul în ecranul telefonului în timp ce vorbește. Nu, nu se poate. Îmi pare rău că apar drept omul detaliilor practice. În schimb, am fi onorați să-l nășim pe Theo, dacă nu ați ales pe altcineva.

Pete îl aprobă din cap.

— Ne mai gândeam să organizăm întâlniri de joacă periodice și să-i spunem lui Theo că David este vărul lui. Noi nu avem rude la Londra – ai lui Maddie sunt în Australia, iar ai mei, pe undeva prin nord. Ar fi o perspectivă promițătoare, dacă luăm partea bună a lucrurilor. Evident, este doar un exemplu. Vor fi multe detalii de reglat, dar voința noastră de a rezolva situația este cea mai importantă.

— Absolut de acord, spune Miles, apoi se uită întrebător la Lucy. Iubito, tu ce părere ai?

— Da, sună bine. Bate din palme. Știți, de fapt, suntem foarte norocoși. Cu toții, vreau să spun. Alții, în locul nostru, n-ar fi ajuns atât de repede la o înțelegere.

— În regulă, conchide Miles și își consultă ceasul. Știu că e cam devreme, dar simt nevoia unui pahar cu ceva special.

•

Senzația de ușurare din cameră este de-a dreptul palpabilă. Conversația se mută natural spre subiecte mai lejere. Pete face un comentariu admirativ despre casă, iar Miles se oferă să-i facă un tur, în timp ce eu și Lucy rămânem să păzim copiii.

— Pot să-l iau în brațe? mă aud întrebând.

— Pe David? Sigur că da.

Mă aplec și îl ridic. Pare așa de ușor, în comparație cu Theo. Probabil că are un kilogram mai puțin. E ca și cum aș îmbrățișa o fetiță, iar nu un băiețel bine clădit. Se cuibărește cuminte pe umărul meu, spre deosebire de Theo, care s-ar fi zbătut, ar fi dat din picioare și s-ar fi lăsat pe spate peste brațul meu, ca să vadă cum e cu capul în jos. La un moment dat, se întoarce și mă privește solemn. Are ochii mai deschiși la culoare decât ai mei, dar din ei răzbate o familiaritate stranie. Îi zâmbesc involuntar și îl legăn ușor pe braț. Deși nu-mi răspunde la zâmbet, menține contactul vizual cu un aer gânditor.

— Ai observat că amândoi seamănă leit cu unul dintre părinți? Theo are trăsăturile lui Miles, iar David pe ale tale, comentează Lucy.

— Da, am văzut. Apropo, cum v-ați dat seama? De unde v-a venit ideea că David s-ar putea să nu fie al vostru?

— O… Lucy își vâră mâna sub gulerul puloverului și scoate un șirag de perle cu care începe să se joace nervos. Problemele lui David le-au dat de furcă doctorilor. Căutând cauzele, le-a venit ideea că s-ar putea să fie o deficiență genetică. L-au testat și, cu toate că rezultatul n-a fost relevant, au găsit o recesivă autozomală, adică o genă moștenită de la ambii părinți. Partea ciudată era că nu provenea de la niciunul dintre noi. Acela a fost momentul în care ne-am dat seama că nu putea fi al nostru. Miles a luat legătura cu un detectiv, care s-a concentrat asupra spitalului privat unde născusem. Acolo este veriga slabă, transferul la St. Alexander – ne-a anunțat de la început. Chiar și așa, i-a luat luni de zile ca să vă găsească. Spitalele refuză în general să furnizeze numele pacienților, folosindu-se de legislația pentru protecția datelor personale. Însă eu mi-am amintit numele tău și faptul că am născut în aceeași zi, dându-i astfel lui Don un punct de plecare.

— Pete spunea că ați vrut să dați în judecată spitalul. Lucy confirmă.

— Nu neapărat pentru bani, ci mai mult ca să-i forțăm să dezvăluie numele.

— O să renunțați acum?

Cu puțin regret, l-am lăsat pe David înapoi pe jos, unde a revenit la caruselul lui.

— Nu știu precis. Miles insistă că ar trebui să plătească pentru ce au făcut. Ca să nu-și mai bată joc și de alții, cred. S-ar putea să fie interesant și pentru voi.

— Cum așa?

— Nu ți-a spus Pete? Miles l-a invitat să se alăture ca parte vătămată. Îmi aruncă un zâmbet rapid. Dacă tragem linie, amândouă ne-am pierdut copiii adevărați. Am tras câteva reprize de plâns pentru asta, crede-mă.

•

— A mers bine, constată Pete după ce intrăm în mașină, făcându-le cu mâna gazdelor, care au ieșit pe trepte să ne conducă.

— Da.

Mă privește mirat de vocea mea nesigură.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi trag haina mai bine pe umeri.

— Nu știu cum să-ți explic, dar în timp ce tu vizitai casă, Lucy mi-a povestit că David a fost testat pentru o deficiență genetică. Acesta a fost cuvântul, *deficiență.* Nu sunt expertă, dar mi-e teamă că dacă am mai face un copil ar risca să iasă ca David.

— Presupun că ar trebui să ne testăm și noi, nu? spune după o pauză.

— Mi-a mai zis și că ne-am putea îmbogăți de pe urma procesului.

— Știu. Miles a menționat și el subiectul când a venit pe la noi. Nu mi se pare corect, totuși. De ce să dăm în judecată spitalul dacă, de fapt, suntem mulțumiți?

— Dacă l-ar putea ajuta pe Theo în viitor, poate că n-ar trebui să excludem opțiunea. În plus, cine știe cu ce probleme ar putea rămâne David? Dacă o să aibă nevoie de îngrijire zi și noapte pentru tot restul vieții? Nu ne putem împotrivi.

— Da, cred că ai dreptate. Pete oprește la semafor și se întoarce spre mine. Ți-a fost greu acolo, nu-i așa?

— Da, recunosc. Nu în relația cu *ei,* din contră, par amabili și, după cum spunea Lucy, avem noroc că gândim la fel. Dar când am plecat și l-am lăsat pe David în urmă… m-am simțit ca și cum îl abandonam din nou. Mă tot pun în situația lui, mă imaginez singură într-o casă străină.

— Dar nu e străin. Ei sunt părinții lui.

— Ba nu, noi suntem.

— Știi ce vreau să zic, mă corectează Pete calm. Ei sunt oamenii pe care îi iubește. Totul e în regulă, Mads. O să-l vedem de câte ori avem chef pe David, până crește mare, iar ei se vor putea bucura de Theo.

— Sunt conștientă că aceasta e calea corectă, dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

Mă uit pe fereastră. Ca să fiu sinceră, insistența lui Pete că părinții biologici nu au nicio importanță începe să mă enerveze puțin. Nu fiindcă aș respinge principiul – dragostea e cea care contează, iar familiile nu se formează în burțile oamenilor, ci în inimile lor etc. etc. Cu toate acestea, cine ar putea nega existența unei legături biologice? E ca și cum lui Pete i-ar conveni unele aspecte din încurcătura asta, îmi spun răutăcioasă. Sau poate că profită ca să demonstreze omenirii cât de pură este iubirea lui pentru Theo. Mi-a arătat chiar și un studiu pe internet din care rezultă că, în general, părinții adoptivi se ocupă mai bine de copiii lor decât cei naturali.

— Acolo, în bucătărie, când l-am văzut prima dată pe David și mi-am dat seama că e ceva în

neregulă cu el, pentru o clipă m-am gândit… încep.

— La ce? mă întreabă Pete pe un ton atât de voit neutru, încât sunt sigură că știe deja ce vreau să-i spun.

— M-am gândit cât de norocoși suntem. Ne-am ales cu… Deși Theo a ațipit în scaunul lui, pe bancheta din spate, îmi aleg cu grijă cuvintele: Cu un copil pe deplin normal, pe când ei au primit un copil cu probleme, nu-i așa? Nu poți să-i judeci dacă își spun că situația nu e tocmai corectă.

Pete pufnește.

— Nu cred că gândesc așa. Dacă tragem linie, ei sunt cei cu o casă mare, un BMW nou-nouț și cu o bonă permanent la dispoziție. Exact genul de familie de care are nevoie David. Și e clar că-l adoră. Suntem cu toții pe aceeași lungime de undă, și pentru asta poate că ar trebui să mulțumim Cerului. Am avut noroc.

15.

PETE

Pe drumul spre casă am făcut tot posibilul ca să o liniștesc pe Maddie, repetându-i cât de norocoși am fost să dăm peste niște oameni cu viziuni similare.

Ceea ce era perfect adevărat. Avuseserăm un noroc chior. Am fi putut da peste niște indivizi mult mai răi decât Miles și Lucy. Chiar și în condițiile astea, aveam un presentiment că nu ne va fi ușor.

Când mi-a arătat casă, Miles m-a dus în pivniță – caverna lui, cum îi plăcea să glumească. Era uriașă. Foștii proprietari nu se mulțumiseră cu fundația casei, ci săpaseră și pe sub grădină. Amenajaseră o cramă cu temperatură controlată, o sală de gimnastică și chiar o mică piscină.

— Uau! am exclamat, aceasta fiind singura reacție posibilă.

— Drăguț, nu-i așa? zise Miles. Lucruri materiale, trecătoare, Pete. Mă crezi când îți spun că aș da totul dacă David ar fi capabil să meargă și să vorbească normal?

— Are vreo șansă să recupereze?

Ridică din umeri.

— Doctorii îmi repetă: „Om trăi și om vedea”. Probabil că va rămâne cu un handicap mediu. Dar n-o să joace niciodată în echipa națională, ca să mă exprim așa.

„Handicap”. Cuvântul sună atât de brutal! La spital, inventau tot felul de eufemisme, precum „deficiențe” sau „dizabilități”.

— Noi am avut noroc cu Theo. Pare să facă progrese. Mă rog, e rămas în urmă cu vorbirea.

— Da, spuse Miles ezitant. Uite, nu aveam de gând să ating subiectul azi, dar, dacă ne înțelegem atât de bine… Când Lucy a rămas gravidă și am

aflat că o să fie băiat, am depus un avans la școlile absolvite de mine – Radley și Dragon School. Știu că sună ridicol, dar în zilele noastre trebuie să-l înscrii de la naștere ca să aibă o șansă să prindă un loc acolo. Pentru David nici nu se pune problema, evident. Admiterea este extrem de dură. Aș vrea să-i cedez cele două locuri lui Theo. E clar că-l duce mintea, și am impresia că va fi un tip sportiv. De ce să nu profite de ocazie?

— O, am făcut descumpănit. E foarte frumos din partea ta, dar noi nu ne gândeam să-l trimitem la internat. Avem în cartier o școală excelentă care ține de Biserica Anglicană. Și am început să mergem la biserică. Observând uimirea lui Miles, i-am explicat: Cunoști sistemul: *Te pocăiești ca să nu plătești!* Școala n-are destule locuri pentru numărul imens de doritori, dar, dacă mergi regulat la slujbă, vicarul îți poate aloca un loc dintre cele rezervate parohiei.

— Înțeleg, zise Miles. Văd că v-ați gândit la toate. Internatul și așa mai departe par cam demodate, nu? În fine, dacă îmi dai voie, o să-l înscriu totuși pe Theo, în cazul în care vă răzgândiți până atunci. Cine știe, poate va fi pasionat de Harry Potter și plecarea de acasă o să-i surâdă.

Nu i-am povestit lui Maddie despre asta în mașină, gândindu-mă că era mai bine să pun în evidență elementele pozitive. Cred că asta am făcut de când am ajuns la ATI – am încercat să fiu puternic și pentru ea. Cei care n-o cunosc bine o văd ca pe o persoană foarte capabilă și rezistentă. Habar n-au ce lupte a fost nevoită să ducă în primul an de viață al lui Theo, mai ales după ce am participat la cursa aceea caritabilă. Ca să fiu cinstit, acesta a fost unul dintre principalele motive pentru care am ajuns să mă ocup aproape exclusiv de Theo. Revenirea la lucru era esențială pentru recuperarea lui Maddie, iar eu sunt conștient că încă este foarte fragilă.

16.

MADDIE

În primele patru luni am ținut situația sub control. Părinții mei au venit din Australia ca să ne vadă. Rezervaseră zborurile în preajma datei când ar fi trebuit să nasc, iar biletele nu puteau fi schimbate. S-au oferit să renunțe la ele și să vină la Londra în perioada când Theo era încă la ATI, dar le-am spus că nu avea rost. Când au venit, sigur că au vrut să vadă copilul, dar un bunic nu mai are răbdare cu un bebeluș, mai ales un bunic agitat, cum a fost toată viața Jack Wilson. Voiau să viziteze Londra, ceea ce ne-a complicat viața. Măcar au stat la hotel, așa că numai Pete putea să vadă în ce hal de stres și oboseală ajunsesem. Mi s-a întâmplat de nu știu câte ori să mă enervez pe el fără niciun motiv. Deși cele șase săptămâni în care doctorul mă sfătuise să mă abțin de la sex trecuseră, nu-mi trecea prin cap să mă îndeletnicesc cu așa ceva. Am evitat să-i spun lui Pete că nu mai e nicio problemă, dar cred că a făcut singur o cercetare pe internet. Într-o noapte, când Theo avea vreo trei luni, a încercat să mă mângâie, dar când a văzut că mă încordez, s-a oprit.

— Dacă nu vrei, nu e nicio grabă, mi-a spus tandru.

— La naiba, sigur că nu e nicio grabă! l-am repezit.

Pe moment, mi s-a părut o obrăznicie să-și dea cu părerea despre corpul meu. De-a dreptul jignitor.

M-a privit lung, la lumina ceasului electronic de pe noptieră.

— Mads, ce s-a întâmplat? Ți-am spus, nu e nicio problemă.

Problema *eram* eu. Pentru mine, nu pentru el. Sexul însemna sarcină și oameni urlând „Acum!” și despicându-mi burta cu un scalpel. Sexul însemna copii mici, ca niște pui de maimuță, hrăniți prin sonde nazogastrice și conectați la aparate. Sexul însemna să-mi arăt cicatricea de la cezariană, împreună cu celelalte cicatrice, care nu se vedeau. Sexul însemna un val de adrenalină și o groază fără nume strângându-mi intestinele.

•

— Cred că o să mă înscriu la cursa ciclistă pentru secția de terapie intensivă a spitalului, m-a anunțat într-o zi Pete, la scurt timp după plecarea părinților mei.

— Poftim?

— E un grup pe Facebook: „Tați pentru ATI neonatologie”. Ideea e să strângem cât mai multe fonduri.

Habar nu aveam că secția ATI lansase un apel la donații.

— De ce ar avea nevoie de bani? Doar fac parte din NHS.

— Da, dar le trebuie fonduri pentru serviciile neesențiale, cele pentru care nu plătește NHS. Acum, de pildă, este urgentă achiziția unui apartament în apropierea spitalului pentru părinții ai căror copii sunt internați. Bronagh și alte asistente au reușit să convingă câțiva sponsori, dar mai au nevoie de treizeci de mii de lire.

— Ai ținut legătura cu Bronagh? l-am întrebat surprinsă.

— Suntem membri în grupul de inițiativă. E o pagină de Facebook, Mads. Nu ieșim împreună la cafea, a simțit nevoia să adauge văzându-mi privirea.

— Nu mi-am dat seama că ți-era așa dor de fanele tale în halate albe.

Înainte să termin fraza, m-am întrebat de când devenisem atât de veninoasă. Ce se petrecea cu mine?

— În orice caz, tații plănuiesc o excursie cu bicicletele de la Edinburgh la Londra. Este o oportunitate să ne demonstrăm recunoștința pentru spitalul care ne-a salvat copiii și să-i ajutăm cu ceva concret, în același timp.

Suna atât de frumos, încât nu te puteai opune.

— Dar cum rămâne cu serviciul? Aveam impresia că ți-ai consumat tot concediul, am aruncat ultimul argument.

— S-au oferit să-mi transforme săptămânile petrecute la spital în concediu medical. Participă toți la acțiune. Redactorul-șef a donat deja două sute de lire, iar angajații vor contribui fiecare cu câte douăzeci. Am făcut niște calcule, cred că pot strânge o mie de lire în total.

— Pe scurt, te-ai gândit la toate, i-am zis cu amărăciune.

Îmi dădeam seama că acționam prostește. În loc să-i mărturisesc partenerului meu de viață ce trăiam cu adevărat, mă transformam în genul acela de om care folosește orice ocazie ca să facă o observație răutăcioasă.

Așadar, în loc să-i răspund că „nu pot să mă descurc fără tine”, i-am spus:

— Nu uita să-mi trimiți o vedere din Scoția.

•

Pete s-a angajat trup și suflet în pregătirile pentru marea expediție. A montat singur o bicicletă din piese separate, cumpărate de pe eBay, și a început să facă ieșiri de încălzire cu ceilalți tați. Antrenamentele se terminau întotdeauna la berărie, unde se băteau unul pe altul pe spinare, se plângeau de febră musculară și își lăudau reciproc eroismul.

Eram geloasă. Eu nu făceam parte din genul acesta de grup. De fapt, nu făceam parte din niciunul. Cursurile prenatale la care mă înscrisesem începuseră cu trei luni înainte de data la care ar fi trebuit să nasc, așadar le ratasem. Auzisem de un grup de sprijin pentru mamele cu

copii prematuri, însă preferam să țin capul în nisip, iar gândul de a socializa cu alte veterane de la terapie intensivă mă oripila. Eu nu rămăsesem prizonieră în trecut, ca ele! Eu priveam spre viitor! Înainte de apariția lui Theo, viața mea gravitase în jurul carierei – muncă multă și chefuri monstruoase, ca în orice mare firmă de publicitate. Ieșitul la filmări însemna ore interminabile în platou, cu deșteptarea la cinci dimineața sau chiar mai devreme, dar întotdeauna găseam energie și pentru băuta de seară de la barul hotelului, iar petrecerile de la finalul turnărilor erau de legendă. Legasem câteva prietenii solide, dar nimeni din mediul acela nu avea timp de conversații cu o proaspătă mămică. Uneori promiteau că o să ne întâlnim și stabileam o dată, dar, inevitabil, apărea o urgență care îi obliga să anuleze. Apoi, nu avea sens să mai insiști, căci te făceai de rușine. În popor se spune că e nevoie de un sat întreg ca să crească un copil, dar eu nu aveam nici măcar o uliță înfundată.

Pete a fixat o țintă de douăsprezece mii de lire pe site-ul Justgiving și a început să le scrie prietenilor, într-o săptămână ajunsese la două mii. Mi-a citit la un moment dat câteva dintre mesajele lăsate de donatori: „Mult succes, dragii noștri Theo, Maddie și Pete! Suntem cu voi”; „Încercarea asta o să vă facă mai puternici”; „Faceți un lucru extraordinar”. Între mesaje păstra o tăcere masculină, căci vocea îi tremura și ochii i se umeziseră. Acesta fusese unul dintre primele lucruri care îmi plăcuseră la el, că nu se sfia să plângă în prezența mea, dar de la apariția lui Theo părea complet dominat de emoții, pe când eu cotisem în direcția opusă.

Când am verificat în altă zi pagina de donații, am descoperit că Bronagh trimisese zece lire. „Văd că faci în continuare lucruri nemaipomenite, Pete!”, scrisese asistenta. Omisese să-mi citească mesajul acesta.

Câteodată, când îl hrăneam pe Theo la miezul nopții, intram pe Skype cu părinții mei. Era ciudat să-i văd prânzind pe o terasă însorită, pe când eu eram încuiată într-un dormitor întunecos din Londra, cu felinarele de pe străzi aruncând o lumină bolnăvicioasă prin ferestre. Odată l-am lăsat în pătuțul lui chiar înainte să-i sun, dar a început să urle imediat.

— Nu închideți, i-am spus mamei. Mă duc să-l aduc.

Apoi am auzit vocea tatălui meu, din afara cadrului:

— Îl răsfață prea mult. Spune-i, Carol. Trebuie să-i lași să plângă, altfel ți se urcă în cap.

Am sperat că mama o să intervină, explicându-i că principiile astea nu se mai aplică în zilele noastre, dar n-a făcut-o. Am refuzat să mai comunic cu ei pe Skype după aceea.

Dormeam pe apucate. „Dormi când doarme copilul”, mă sfătuiau diverși. Dar dacă nu-mi găseam somnul tocmai atunci? Mă simțeam obligată să-l veghez tot timpul, să-l verific la fiecare cinci minute. Când mă întindeam în pat, mintea mi-o lua razna; când mă ridicam, mi se lăsa o ceață pe creier și abia reușeam să funcționez.

Pete a plecat în Scoția la finalul lunii iulie. Era o vară răcoroasă, plăcută. Perfectă pentru mers cu bicicleta. Deși părea o cursă dificilă, de la Edinburgh la Londra, știam că în realitate nu era. Aveau piste speciale, fără mașini, și linii ferate abandonate pe cea mai mare parte a traseului, iar grupul angajase un antrenor cu o rulotă, care îi aștepta seara la finalul etapelor și le căra bicicletele la hotel. Plănuiseră să pedaleze cam cinci ore pe zi, cu o zi liberă la fiecare patru. Nu-i condamnam pentru programul lejer, dar mă agasau postările zilnice prin care se împăunau cu efortul lor. Dacă de câte ori găsești o priveliște frumoasă te poți opri ca să faci un selfie cu un grup de tineri rânjiți, cu căști de ciclism pe cap și pantaloni

mulați, nu e tocmai Turul Franței, nu? În scurt timp am încetat să le mai urmăresc progresele și m-am retras în iadul meu personal.

Simțeam că nu stau degeaba nicio secundă. Sterilizam biberoane. Spălam hăinuțe. Făceam curat prin casă. Verificam copilul. Pornisem sterilizatorul? Oprisem mașina de spălat? Theo respira bine? Tremuram și mă luptam cu greața, mă învârteam în cerc precum un animal captiv, copleșită de o teamă difuză. Numai Pete îmi aducea aminte să mănânc și îmi întrerupea monologul interior. Fluxul de gânduri din capul meu era tot mai zgomotos. Ceea ce pornise ca un fel de șoaptă lăuntrică se transformase într-o voce autoritară, asurzitoare. Îi dădusem și un nume: doctorul. „Dacă s-a murdărit copilul?" urla doctorul la mine; „Dacă l-ai lăsat să se sufoce?"; „Dacă îl scapi pe jos și îi faci capul țăndări?" Nu ieșeam pe afară, de teamă că o mașină ar fi putut lovi cărucțul lui Theo. Nu-l scăpăm din ochi nicio secundă, dar îmi era frică să-l ating, ca să nu-l rănesc cumva. Aveam pulsul ridicat în permanență și gâfâiam. Când a venit o asistentă de la serviciile sociale ca să-i verifice starea, am întrebat-o dacă nu i se părea că are ochii încrucișați, un semn de deficiență mintală. Mi-a aruncat o privire piezișă fără să spună nimic, dar eu i-am auzit foarte bine gândurile: „Femeia asta e o mamă teribilă". Apoi s-a alăturat corului de autorități din capul meu care urla că eram total incompetentă.

Acela a fost momentul în care doctorii au început să mă spioneze.

Am petrecut zile întregi cu psihiatrul, încercând să ne dăm seama dacă avusesem halucinații în toată regula sau simple vedenii. Era foarte important pentru tratament, din câte înțelesesem. Chiar îi văzusem pe doctori pe ecranul televizorului sau al telefonului și îi auzisem strigând: „Nu așa! Greșești tot timpul!" sau doar crezusem că ar fi acolo? Ambele, am decis. Altfel,

de ce aș fi aruncat cu un scutec plin în televizor, ca să-i fac să tacă? De ce mi-aș fi izbit telefonul de perete? Măcar nu mai trebuia să-mi bat capul cu SMS-urile tot mai îngrijorate ale lui Pete: „Tot supărată pe mine? Rog sună”. Se părea că fragmente minuscule din iPhone rămăseseră încrustate în tencuială, pentru că acum doctorii își proiectau mesajele direct pe perete. Am descoperit însă că dacă lăsam cuptorul cu microunde în funcțiune la maximum, undele electromagnetice emise de platanul rotativ le bruiau transmisiunile și îmi aduceau puțină liniște.

Apoi s-a întors Pete.

Lăsase baltă maratonul ciclist la York și se suise în primul tren spre Londra. Mă găsise ghemuită pe podeaua bucătăriei, învelită în folie de aluminiu. Theo era lângă mine, pe spate, în pielea goală. Aliniasem la îndemână douăzeci de sticle pline de lapte, ca să-l hrănesc. Radioul era pornit ca să-i acopere plânsetele și lipisem de cuptorul cu microunde un calculator cu care îi monitorizam semnele vitale.

*

Nu mai țin minte ce s-a întâmplat după aceea. Lui Pete nu i-a trebuit multă vreme ca să-și dea seama că trebuia să cheme ambulanța, iar paramedicii mi-au testat rapid starea de sănătate mintală. Am fost internată într-un spital de psihiatrie și pusă pe antipsihotice și calmante. La salonul pentru mame cu copii nu erau locuri libere, așa că Theo a rămas acasă cu Pete. Mi-au trebuit trei săptămâni ca să-mi revin, iar la ieșire m-au obligat să promit că voi participa la ședințele grupului de sprijin pe care îl respinsesem cu dispreț și că voi urma un curs de terapie cognitivă. Când am ajuns acasă, obosită, dar calmată, am găsit o mulțime de flori și un banner deasupra ușii pe care scria: „Bine ai venit, mămico!” Pete făcuse curat – mi-a spus mai târziu că folosise două sticle de clor ca să scoată mirosul scutecelor murdare pe

care le depozitasem sub paturi și canapele, în cazul în care doctorii ar fi vrut să le examineze – și cumpărase două seturi de body-uri noi, mai mari, pentru copil. Când l-am luat în brațe, Theo mirosea frumos, a balsam de rufe, lapte cald și iubire.

— Îmi pare rău pentru excursia cu bicicleta, îmi mărturisi în șoaptă.

Am clătinat din cap.

— N-ai de ce. De unde puteai să știi ce se întâmpla cu mine? Nici asistenta de la primărie nu s-a prins. Am aruncat o privire în jur. Ai făcut o treabă minunată.

— Ne-am distrat bine împreună, îmi zise Pete mângâindu-l pe Theo pe obrazul rozaliu și plin, așa cum trebuia să arate. Dar sigur că i-a fost dor de mămica lui, se grăbi să adauge.

— Nu trebuie să te mai temi. Am lăsat-o pe Maddie cea Groaznică și Furioasă la spital, l-am asigurat.

Încuviință din cap bucuros.

— Totuși, mi-am aranjat să lucrez de acasă o vreme.

— Dar Karen nu se supără? l-am întrebat.

Karen era redactorul-șef, o femeie față de care Pete nutrea o admirație sinceră, dar care mie mi se păruse întotdeauna capricioasă și pasiv-agresivă în interacțiunea cu el.

— Din contră, vrea să mă ajute. Sigur, o să fac mai mult liste, dar…

Ridică din umeri.

Pe măsură ce bugetul ziarului se reducea, rubrica de călătorii era populată tot mai mult cu liste, în loc de reportaje propriu-zise. Fusese introdusă chiar o rubrică săptămânală, numită „Douăsprezece locuri fantastice”. În ultima vreme, Pete compilase: „Douăsprezece plaje fantastice”, „Douăsprezece târguri de Crăciun fantastice”, „Douăsprezece baruri de tapas fantastice” și „Douăsprezece vile fantastice în Toscana”. Firește, nu vizita nimic, ci își scotea recomandările de pe

Tripadvisor, reformulându-le cu măiestrie ca să mascheze faptul că nu călcase în viața lui pe acolo, ceva de tipul: „Așteptați-vă la camere în tonuri calde și grătar lângă piscină”. Era o muncă deprimantă, mecanică, iar faptul că se oferise să facă și mai multe liste ca să se poată ocupa de familia lui mă copleșea.

— Sfântul Petru. Bronagh avea dreptate. Sunt foarte norocoasă că te am.

— Eu sunt cel norocos, Maddie, că vă am pe voi, spuse el mângâindu-l pe Theo pe cap. Știi, unul dintre organizatorii excursiei, Greg, a hotărât să nu se mai întoarcă la muncă și să devină tată casnic.

— Foarte curajos din partea lui.

— A observat că toată lumea folosește cuvântul ăsta, dar într-o zi când pedalam în paralel, mi-a zis că nu vede nimic curajos în a rămâne acasă. „Nimeni nu felicită o femeie pentru curaj atunci când renunță la slujbă”. El și Kate sunt într-o situație asemănătoare cu a noastră. Ea aduce mai mulți bani acasă, precizează după o scurtă pauză.

M-am încruntat, intrigată.

— Parcă ne-am înțeles că vom lucra amândoi. Rata la casă ne cocoșează.

— Ei bine… am făcut niște socoteli și n-ar fi imposibil. Dar poate că nu e acum momentul să intrăm în detalii. Mă gândeam că ar fi o idee interesantă, nimic mai mult, adăugă Pete.

17.

Cazul nr. 12675/PU8B65, proba 14C:
E-mail adresat de Miles Lambert lui Peter Riley

Dragă Pete, dragă Maddie,

Vizita voastră de azi-dimineață și, desigur, întâlnirea cu Theo ne-au făcut mare plăcere. Ca să fiu sincer, aveam unele temeri legate de familia în care ar fi putut ateriza copilul nostru biologic, dar m-am convins că atât Theo, cât și noi am avut mare noroc. În loc să pierdem un fiu, ne-am făcut prieteni noi.

Propunerea voastră de a fi nașii lui Theo ne-a impresionat profund. Suntem întru totul de acord și sperăm să nu vă răzgândiți.

Și, Pete, am uitat să-ți spun, dar o fac aici – hai să ieșim la o bere. Poate miercurea asta, după program? Cred că Lucy va lua legătura cu Maddie separat.

Cu cele mai bune gânduri,
Miles

18.

PETE

Mi-am verificat e-mailul și am găsit mesajul de la Miles. Fusese trimis la două după-amiaza, la câteva ore după ce plecaserăm de la ei.

— Pare grăbit, comentă Maddie.

— Ce zici? Să mă duc? La bere cu el, vreau să zic…

— De ce nu? spuneai că-ți lipsesc ieșirile cu băieții seara. Iar miercuri e foarte bine, fiindcă pot să ajung acasă pe la șase, așa că nu-i nevoie să chemăm bona.

A doua zi de dimineață aveam programată o convorbire pe Skype cu părinții lui Maddie. Eram amândoi puțin încordați – tatăl ei este o personalitate puternică și au avut întotdeauna o relație foarte complicată. Când era adolescentă, impulsivă și încăpățânată, ciocnirile cu tatăl autoritar și dominator erau la ordinea zilei. Acum însă vorbea des despre el și îi păstra un loc important în inima ei. Câteodată mă întreb dacă nu cumva ceea ce o atrăsese la mine era faptul că nu semănăm sub nicio formă cu tatăl ei.

Convorbirea începu bine. Theo, în mare formă, îi luă iPadul din mână lui Maddie, ca să le arate bunicilor castelul din cuburi Duplo pe care-l construise. Apoi sări pe el cu picioarele.

— Bum! Bum! Bum! Ridică, Mika! strigă la cameră.

— Cine-i Mika? întrebă Jack râzând.

— Vrea să spună Michaela, bona unor cunoștințe la care am fost ieri în vizită. Am tras adânc aer în piept. Jack, Carol, trebuie să vă spun ceva. Aveți puțină răbdare, până duc tableta la etaj.

Dormitorul nostru era singura încăpere din casă unde te puteai izola de Theo, dar mă îngrozea ideea că trebuia să le dau vestea de unul singur.

— Ce se întâmplă? întrebă Jack.

M-am asigurat că am închis bine ușa și le-am explicat toată tărășenia. Nu avură comentarii, cu excepția unor exclamații de genul „Dumnezeule!” sau „La naiba!” din partea socrului meu. Când le-am spus că ne înțeleseserăm cu soții Lambert să nu facem schimb, izbucni:

— Cu adică? Dar au pus mâna pe fiul tău!

— Da, iar al lor e la noi.

— Ei bine, dacă ar fi unul dintre copiii *mei,* eu n-aș fi deloc mulțumit în locul tău, conchise Jack. Carol, tu ce părere ai?

— Sigur că nu suntem mulțumiți, i-am răspuns răbdător. Suntem de-a dreptul șocați și supărați, dar ce soluție avem? Să-l dăm pe Theo?

— Cred că nu… începu Carol să spună.

— La vârsta asta se obișnuiesc imediat cu schimbarea, o întrerupse soțul ei.

— Aici trebuie să te contrazic, am replicat calm.

— Ați discutat cu un psiholog?

— Nu, am recunoscut.

— Cu un avocat?

— Soții Lambert au unul, pentru că vor să dea în judecată spitalul.

— La naiba, au dreptate!

— Noi considerăm totuși că este preferabilă soluția dialogului și a compromisului. Cuvintele mi-au ieșit din gură altfel decât intenționasem – agresiv și pompos, în loc de calm și rațional. Am încercat o abordare diferită: Chiar tu spuneai că din momentul în care apar avocații, totul se duce dracului. De ce am avea acum nevoie de ei?

— Pentru că partea cealaltă a angajat deja unul, care nu lucrează pentru tine, îmi răspunse Jack pe un ton sumbru.

— Dar ne-am văzut cu ei, am stat de vorbă.

— Dumnezeule, mormăi socrul meu în surdină.

— Ne-o dai pe Maddie? întrebă Carol.

— Desigur, i-am spus, mascându-mi un oftat de ușurare.

Am coborât la parter și i-am întins iPadul lui Maddie, dând ochii peste cap ca să-i semnalez că discuția evoluase prost.

— Bună, mamă, bună, tată! îi salută veselă, apoi urcă în dormitor și închise ușa, probabil ca să nu auzim nici eu, nici copilul opiniile pe care urma să i le împărtășească Jack.

Coborî abia după vreo zece minute. Între timp, Theo se apucase să izbească între ele vagoanele trenulețului.

— N-a mers așa de rău, până la urmă. Cred că au fost foarte șocați amândoi.

— Șocați față de modul cum tratăm noi problema, vrei să spui.

— Au probabil impresia că suntem prea relaxați, îmi răspunse, părând să-și fi însușit opinia tatălui ei că se măritase cu un ratat leneș și lipsit de ambiție. Mi s-a părut amuzant că s-au obișnuit mai repede cu ideea când le-am povestit despre… mă privi lung, încercând să evite cuvintele prea dureroase. Când le-am explicat despre celălalt copil.

M-am uitat la ea neîncrezător.

— Cu alte cuvinte, Jack Wilson e mulțumit acum pentru că am făcut o *afacere mai bună?* Pentru că, într-un fel, am ieșit *în câștig*?

— Tata este așa dintotdeauna și nu se va schimba.

N-am mai zis nimic, parțial din cauza înțelegerii noastre tacite că nu-mi voi critica niciodată socrul, deși ea o face tot timpul, de obicei meritat.

— Vrea să ne trimită bani ca să angajăm un avocat. Și pentru un psiholog, dacă simțim nevoia.

— Nu vreau niciun psiholog. Știu și singur ce este mai bine pentru fiul meu.

Cuvintele îmi ieșiseră din gură fără voia mea. Abia când am văzut că Maddie nu răspunde, mi-am dat seama ce gafă comisesem.

— Copilul *nostru.* Nu ne putem petrece tot restul vieții evitând acest cuvânt.

Maddie mă aprobă pe tăcute.

— Cel mai important e să ne decidem dacă dăm sau nu în judecată spitalul privat, am zis. Pornind de la ideea că încurcătura s-a produs din vina lor, desigur. O să mă sfătuiesc miercuri și cu Miles.

19.

MADDIE

Antipatia tatei pentru Pete a luat amploare după ce am rămas gravidă. În Australia se înțeleseseră chiar bine – mai ales fiindcă partenerului meu, britanic prin excelență, nu-i venea greu să se poarte atent și curtenitor, adică pe placul lui Jack. Până și când am plecat cu el la Londra, tata n-a făcut decât să mormăie: „Madelyn călătorește”, de parcă porneam într-un tur al Europei, ca nenumărați alți compatrioți.

Când a aflat că urma să ne cumpărăm o casă – mi-am dat seama prea târziu că uitasem complet să-l informez despre planurile noastre – și că o să-mi duc viața la capătul celălalt al pământului, a fost pe cât de șocat, pe atât de rănit. Cine era ciudatul ăsta lângă care alesesem să trăiesc? Ce anume îl făcea diferit de toți bărbații care mai trecuseră prin viața mea?

Ca să fiu sinceră, faptul că nu ne-am căsătorit e un fel de gest de împăcare pentru tata, o echilibrare a conturilor. Vreau să-i las iluzia că, deși trăiesc alături de Pete, la un moment dat s-ar putea să mă răzgândesc. În plus, e genul de bărbat care ar vrea ca viitorul său ginere să-i ceară mâna fiicei lui, tradiție care partenerului meu i se pare ridicol de învechită.

Poate că de fapt lucrurile sunt chiar mai complicate. Jack Wilson e genul de om căruia i-ar plăcea să organizeze cea mai mare nuntă din istoria orașului Adelaide, să țină cel mai memorabil discurs, să-și conducă fiica la altar cu spatele perfect drept și o lacrimă în ochi. Așadar, amânând căsătoria, îi dau de înțeles că nu-mi pasă de toate astea și că, prin extensie, nu mai sunt fata lui tata.

Când l-am sunat să-i spun că sunt însărcinată, mi-a zis în glumă: „Ar fi momentul să vii acasă și să-ți pui verigheta, cât te mai lasă să urci în avion”. I-am răspuns că nu voi face asta niciodată, spre surpriza lui Pete, care era lângă mine. A înțeles mesajul și, de atunci, nu a făcut nicio tentativă de cerere în căsătorie.

Când m-am îmbolnăvit, după perioada petrecută la terapie intensivă, tata a dat vina pe Pete. Era irațional și profund greșit – Pete mă ajutase în permanență și, cu excepția excursiei cu bicicleta, fusese tot timpul lângă noi. La urma urmelor, dintre cei paisprezece proaspeți tați plecați în cursă, numai el se întorsese la partenera lui care o luase razna. Tata însă își vârâse în cap că stresul maternității mă împinsese peste limită, în condițiile în care Pete se dovedea un părinte leneș și incapabil să se facă util.

Și-a menținut această convingere chiar și după ce Pete a preluat în întregime îngrijirea copilului. Discutaserăm intens despre asta de-a lungul sarcinii mele, avansând tot felul de soluții organizatorice. Mi-au trebuit însă câteva luni ca să-mi revin din psihoza în care căzusem și continuam un tratament de durată cu antidepresive. Între timp, Pete se văzuse nevoit să se ocupe de bebeluș și o făcuse cu aparentă plăcere, făcându-mă să admit că, oricât l-aș fi iubit pe Theo, nu dădeam dovadă de suficientă răbdare maternă. Mi-a plăcut întotdeauna adrenalina. În adolescență, prima mea iubire a fost calul oferit de tata, pe nume Peach. Călătoream prin toată Australia și participam la concursuri care durau și trei zile la rând. Cred că asta m-a pregătit să lucrez în condiții de stres ridicat. În adâncul ființei mele îmi plac crizele constante, pentru că îmi scot în evidență sângele-rece și viteza de reacție. Pe de altă parte, ritmurile lente, placiditatea primului an de maternitate mi s-au părut infernal de plicticoase, făcându-mă să regret agitația de la birou. Asta nu

înseamnă că îmi doream ca Pete să ia totul pe umerii lui – speram că, la fel ca alte cupluri, o să găsim o bonă până când Theo va începe să meargă la creșă. Ca să fiu sinceră, entuziasmul lui Pete pentru noua lui misiune ne-a luat pe amândoi prin surprindere. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să se întoarcă de la muncă și să se ocupe de Theo, iar eu abia așteptam să i-l predau și să-mi torn un pahar de vin.

Probabil că am purtat cea mai serioasă conversație despre situația în care ne găseam când ziarul la care lucra a anunțat că se caută voluntari care să demisioneze. Pete s-a gândit că ar putea lucra pe cont propriu. Și-a făcut socoteala că, având mai puțini angajați permanenți, ziarul va apela tot mai mult la colaboratori externi, iar genul de materiale pe care le făcea pe vremea aceea – ultimul lui articol enumera „Douăsprezece călătorii de vis pe șoselele Americii" – puteau fi scrise de oriunde. Partea proastă era că fără salariul lui veniturile familiei ar fi scăzut drastic, prin urmare nu era momentul.

Apoi a venit restructurarea ziarului și tot a rămas fără job.

A rezultat că aproape nimeni nu se oferise să plece – un loc de muncă permanent în jurnalism ajunsese atât de rar, încât oamenii nu voiau să rişte. În același timp, tăierile necesare pentru supraviețuirea ziarului erau mult mai dure decât lăsase conducerea să se înțeleagă. Pete mi-a povestit mai târziu că alți jurnaliști interpretaseră corect anunțul privind demisiile și făcuseră un lobby agresiv ca să-și mențină posturile. Scoteau din burtă subiecte dubioase, dar atractive, ca să-și demonstreze utilitatea, sau se gudurau intens pe lângă management. Pete nu făcuse niciuna, nici alta, iar acum părea de-a dreptul jignit că nu se număra printre cei care urmau să rămână. Pe scurt, Pete era mult prea amabil ca să supraviețuiască într-un mediu foarte concurențial, unde luptele se

duceau cu orice mijloace. Mă vedeam nevoită să admit că judecata tatei conținea un grăunte de adevăr.

Timp de câteva luni după aceea am stat amândoi acasă, cu Theo, în timp ce Pete încerca să prindă colaborări ca freelancer. A fost o perioadă frumoasă, dar plină de spaime. Din păcate, previziunea lui nu se adeverise, ziarul nu contractase mai mulți colaboratori externi, ci din contră. Procesul de reducere a cheltuielilor care dusese la concedieri se tradusese și în scăderea bugetului pentru comenzi externe. Pur și simplu, jurnaliștii care rămăseseră angajați primiseră norme duble de muncă. Și cum salariile compensatorii primite de Pete se epuizau rapid, nu mi-am permis să folosesc tot concediul de maternitate fără plată și m-am întors la lucru după treizeci și nouă de săptămâni.

Pentru prima aniversare a lui Theo, partenerul meu a plănuit o vizită la secția ATI pentru nou-născuți, cu un tort. Mi-a explicat că mulți părinți ai căror copii fuseseră internați o făceau, pentru a crește moralul asistentelor. Din păcate, data coincidea cu un clip publicitar pe care trebuia să-l produc cu un fotbalist celebru la Barcelona. Agenția nu avusese niciun cuvânt de spus în faza de planificare. Agentul fotbalistului ne informase că dispuneam de patru ore într-o zi anume și că alte opțiuni nu existau. „Transmite-i salutările mele irlandezei tale”, i-am scris lui Pete de pe platoul de filmare. Relația lui cu asistentele ajunsese să mă amuze acum, după toată amărăciunea și gelozia pe care le resimțisem la ieșirea din spital.

Atunci am făcut primul pas greșit.

După filmare am ieșit cu toții la un local cu beri și gustări, apoi ne-am întors la barul hotelului. La un moment dat, asistentul cameramanului, genul de tip frumușel și periculos, a început să flirteze cu mine, ceea ce mi s-a părut distractiv, după lunile

petrecute ca mașină de produs lapte și de spălat hăinuțe. Ultimul pahar s-a transformat în mai multe, iar el s-a apropiat de mine și mi-a șoptit la ureche numărul camerei în care era cazat: „Dacă ai curaj, firește”, a adăugat înainte să se îndepărteze.

În prostia mea, am avut.

M-am simțit îngrozitor după aceea, dar, în mod surprinzător, nu vinovată. Eram mai curând *detașată,* ca în spital, la ATI.

Adevărul dureros era că de la nașterea copilului începusem să mă îndepărtez de Pete. Pete cel bun, Sfântul Pete, Pete care schimba scutece și încălzea perfect lăpticul, Pete care se angaja în acțiuni caritabile. Acel Pete nu mă mai excita. Îl iubeam și țineam la familia mea, dar era *alt fel* de dragoste. Când înaintam pe culoarul tăcut și slab luminat al hotelului către camera asistentului, mă simțeam ca atunci când galopam, călare pe Peach, către următorul obstacol, fără să am certitudinea că era capabil să-l sară.

Mi-am spus că fusese o aventură de-o noapte care nu se va repeta. O greșeală stupidă. O reacție la chinurile prin care trecusem: șocul graviditătii, nașterea dificilă, șederea la terapie intensivă și, în sfârșit, boala care mă lovise. Episodul se încheiase și trebuia să rămână îngropat în trecut, căci nu avea niciun sens să-i mărturisesc lui Pete, să-l fac să sufere.

Așa că mi-am ținut gura.

20.

PETE

M-am întâlnit cu Miles într-un bar de lângă stația Marylebone, nu departe de sediul unei bănci comerciale franceze. Localul era plin de tineri zgomotoși în costume croite perfect, care vorbeau între ei în franceză în timp ce urmăreau un meci de fotbal pe ecranele mari fixate pe pereți. Miles nu le acordă nicio atenție, părând obișnuit cu prezența lor.

— Pentru tați și pentru prietenie! exclamă ridicând halba.

I-am urmat exemplul și am ciocnit.

— Tați și prietenie!

— Ți-am adus un cadou, adăugă întinzându-mi o pungă. Mă rog, nu e tocmai pentru tine.

Era o minge mică de rugby, marca Gilbert, despre care știam că este furnizorul oficial al echipei Angliei, decorată cu autografele jucătorilor.

— Componența din 2003, cei mai buni laterali de până acum, îmi explică.

— Îți mulțumesc. E foarte drăguț din partea ta.

Miles flutură mâna nonșalant.

— Nu e niciodată prea devreme să începi. Poate că…

— Ce?

— Poate că i-aș putea arăta cum se execută o pasă și o prindere, la un moment dat? Firește, dacă tu și Maddie ați fi de acord.

— Cum să nu? Își petrece aproape tot timpul cu mine, i-ar prinde bine să vadă chipuri noi din când în când.

— Sâmbătă? Ce părere ai? Am putea să ieșim în parcul Gladstone.

— Sună bine, dar trebuie să vorbesc și cu Maddie.

— Te ține din scurt, nu-i așa? mă întrebă cu un rânjet vesel, care estompa eventualul sarcasm.

— Nu, nu de asta, dar weekendurile sunt ale ei, pentru că în timpul săptămânii lucrează.

Miles mă bătu prietenește pe umăr.

— Stai liniștit. Știu cum e. La fel ni se întâmplă și nouă. Lucy îmi face programul. Apropo… își scoase telefonul din buzunar. Mai ții minte că am discutat să petrecem Paștele împreună? M-am gândit că ar fi frumos să mergem în Cornwall. Sunt niște case fantastice chiar lângă plaja de la Trevose Head – ieși direct pe dunele de nisip, cu marea la câțiva metri. În timp ce vorbea, cu degetul făcea să defileze fotografiile pe ecran. Nisip, stânci, ochiuri de apă – o să fie frig, dar putem să luăm niște costume de scafandru pe măsură. Sunt convins că Theo o să adore să înalțe castele de nisip doar ca să le vadă distruse de valuri. Uite, aruncă și tu o privire.

Casa pe care mi-o vârî sub ochi era masivă, cu ferestre largi prin care se vedea un exemplu superb de plajă din Cornwall.

— Arată superb, am recunoscut invidios.

— Mă bucur că-ți place, fac rezervarea.

Se pregătea să le scrie proprietarilor.

— Stai, trebuie să verific cu Maddie, m-am grăbit să-l opresc. Nu știu dacă ne permitem.

Miles clătină din cap.

— Stați liniștiți, Pete. Fac cinste. Și putem să anulăm oricând dacă vă răzgândiți, zise apăsând pe butonul de rezervare.

— Dar nu pot să te las să plătești pentru tot.

— Ei bine, poți să-mi dai banii înapoi după ce forțăm spitalul să plătească.

Își strecură telefonul înapoi în buzunar.

— Crezi c-o să meargă?

— Sunt sigur. Ultimul lucru de care NHS are nevoie este o gașcă de mame speriate că plozii lor ar putea fi ai altora. O să ne roage să semnăm un acord de confidențialitate, ca să-și pună la adăpost

reputația, după care o să completeze un cec substanțial.

— NHS? Adică vrei să dai în judecată spitalul de stat? Parcă am discutat despre cel privat, am zis neplăcut surprins.

Miles ridică din umeri.

— Ce să fac? Avocatul ne-a sfătuit că cel mai sigur ar fi să le dăm în judecată pe amândouă. La urma urmei, habar n-avem unde s-a întâmplat cu adevărat încurcătura. Să-i lăsăm să se ancheteze unii pe alții, dar, când se așază apele, sistemul național de sănătate are buzunare mai adânci.

— Nu cred că sunt de acord să dăm în judecată spitalul de stat. E finanțat totuși din banii noștri, ai contribuabililor, am spus, deloc în largul meu.

Miles îmi aruncă o privire înduioșată peste buza halbei.

— Știi ceva, Pete? Tocmai mi-am dat seama că ești cu adevărat un tip de treabă. Te admir pentru asta. Dar știi și că aș face orice pentru Theo, corect? Dacă aș putea contribui cumva la prosperitatea familiei voastre, ar fi spre binele copilului, corect? În plus, aș înlătura unul dintre cele mai mari blocaje din relația noastră actuală.

— La ce te referi?

— Păi… Miles făcu efortul să se uite rușinat într-o parte… e o chestiune mai… asimetrică.

— Asimetrică? am repetat.

— Da. Ca să ți-o spun direct, noi avem mult mai mulți bani decât voi. Evident, m-ar durea să-l văd pe Theo dezavantajat de lipsa mijloacelor financiare necesare pentru dezvoltarea lui deplină. Cu cecul încasat în contul vostru, chestiunea școlii, despre care am discutat zilele trecute, s-ar rezolva mult mai ușor, de acord?

— N-aș vrea ca Theo să meargă la internat din alte motive. Nu e vorba de bani.

— Așa gândești acum, dar când situația o să-ți permită să analizezi toate opțiunile, poate c-o să

vezi lucrurile altfel. Pe scurt, încerc să-ți ofer luxul să alegi, ceea ce nu poate fi rău, corect?

Simțeam că navigam în ape periculoase.

— Facem așa: o să discut cu Maddie despre procese, dar nu despre școli. Internatul iese complet din discuție.

Miles ridică mâna liberă cu palma deschisă, în semn de predare.

— Decizia vă aparține, Pete. Am înțeles, mergem mai departe cu procesul, dar o lăsăm baltă cu Hogwarts. Mai bem una?

— Da, dar acum plătesc eu, i-am răspuns ferm.

•

Lăsând acea mică dispută deoparte, în rest ne-am înțeles neașteptat de bine, ținând cont de mediile diferite din care proveneam. După trei halbe mi-am dat seama că politica trebuia evitată, când l-am menționat pe Putin și Miles s-a încruntat.

— Poți să spui ce vrei despre oligarhii ruși, Pete, dar recunoaște că au făcut ordine în țara aia.

Am vorbit, așadar, mai mult despre copii. Miles avea nenumărate întrebări despre evoluția și performanțele lui Theo: „Poate deja să sară cu ambele picioare în aer? Cât stă într-un picior? Cum se descurcă la cățărat?" Am observat că era mai interesat de dezvoltarea fizică a micuțului decât de integrarea lui în societate. Ar fi părut ciudat să nu întreb, la rândul meu, despre David, dar, cum nu puteam aborda progresele fizice – unde riscam comparații negative –, m-am interesat de jucăriile lui preferate.

— Oh, știi… mișcarea. Chestii care se învârt obsesiv. Titireze, sfârleze și biluțe. Bietul de el!

— Am înțeles, i-am răspuns jenat, căutând să schimb subiectul.

— Știi, de fapt, cel mai rău lucru este ce s-a întâmplat cu Lucy. Dintr-odată, Miles devenise foarte serios. Ea nu seamănă cu Maddie a ta. E mai… fragilă. Prezența unui copil ca David îi

stimulează anxietatea. Am impresia că o face să se comporte mult prea protector cu el.

— Mă rog, Maddie nu este atât de puternică pe cât pare, am zis ca să rup tăcerea. A suferit mult după ce am ieșit din spital. Nu vreau să intru în detalii, dar… nu i-a fost deloc ușor. În plus, toți părinții au tendința să fie prea protectori. Într-o zi l-am pierdut douăzeci de minute pe Theo la Sainsbury, și am crezut că înnebunesc. Am descoperit că se îndepărtase ca să caute benzi desenate pe spatele cutiilor de cereale, dar…

Am clătinat din cap. Mă amețisem puțin și îmi venea greu să formulez oroarea acelor clipe, spaima irațională că Theo ar fi putut fi răpit sau lovit de o mașină, în parcare.

— Am simțit o teamă *viscerală,* înțelegi? am spus în cele din urmă. În momentul acela am înțeles că iubirea contează mai mult decât genetica.

— Să bem pentru asta, pentru dragoste!

Am ridicat amândoi halbele.

— Cred că unui antropolog i s-ar părea un experiment fascinant, observă Miles.

— Cum așa?

— Știi – natură contra societate, chestii din astea. Cine îi formează cu adevărat pe copiii noștri, biologia moștenită de la părinți sau mediul în care cresc? Cu alte cuvinte, Theo se va transforma într-un nemernic ambițios ca mine sau într-un tip cuminte, la locul lui, ca tine? Se aprobă singur din cap. Da, ar trebui să scrii despre asta. Ar ieși un articol interesant.

— Poate că va prelua ce e mai bun din ambele lumi: ambiție și bun-simț.

Miles izbucni într-un hohot de râs.

— Exact răspunsul pe care îl așteptam de la un băiat de treabă, ca tine. Mai bine să bem!

•

Veni și momentul – pe la a patra și ultima halbă a serii – când limbile începură să ni se dezlege, iar

dramatismul primei noastre întâlniri să ni se pară aproape comic.

— Știi care a fost primul meu gând când mi-ai spus că Theo e copilul tău? l-am întrebat.

— Luminează-mă, Pete. La ce te-ai gândit când ai aflat?

— Doar pentru o clipă, m-am așteptat să aud că te-ai culcat cu Maggie. Că tu și cu ea… Am scuturat din cap ca să alung acel gând urât. Căutam, cred, o rază de speranță, am spus.

— Într-adevăr, o speranță pentru *tine,* în orice caz. Se apropie și îmi șopti la ureche: Aș face-o. Oricând. E superbă. Și plină de tupeu. Ești norocos, Pete. Foarte norocos. Întinzându-mi mâna, adăugă: Felicitări! E gagica ta. E băiatul tău. Te-ai scos!

21.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 15: Extrase din istoricul navigării pe internet aparținând lui Peter Riley

Secret Escapes, accesat la 23.12

Casa Tremerrion, Trevose Head, Cornwall: Această proprietate impresionantă oferă cazare pentru zece persoane în condiții de lux absolut, cu tot ce este necesar într-o gospodărie. Aproape de plajă și de traseul South West Coastal.

De la 8.400 de lire sterline (extrasezon). Verificați disponibilitatea aici.

Washington Post, accesat la 23.18

MAMA CARE A PRIMIT COPILUL GREȘIT DĂ ÎN JUDECATĂ SPITALUL PENTRU 31 DE MILIOANE DE DOLARI

Mama unei fetițe schimbate la naștere cu alt copil dă în judecată un spital din Virginia și solicită despăgubiri în valoare de 31 de milioane de dolari pentru suferințele produse de încurcătură. Cealaltă familie implicată a acceptat deja un aranjament de mai multe milioane de dolari din partea statului.

The Guardian, accesat la 00.14

CREȘTERE „ȘOCANTĂ" A DESPĂGUBIRILOR CÂȘTIGATE DE AVOCAȚII FĂRĂ ONORARIU

Un total de 22,7 miliarde de lire sterline – aproape o cincime din bugetul anual al Serviciului Național de Sănătate – este rezervat în fiecare an pentru soluționarea unor cereri de despăgubiri, se arată într-un raport recent.

Experții afirmă că despăgubirile alocate de NHS au ajuns la un nivel „șocant", plasând Marea Britanie în

topul primelor state din lume în termeni de plăți acceptate pentru erori medicale.

Membri ai Parlamentului și mai mulți analiști acuză sistemul de justiție britanic, care aplică o definiție prea largă malpraxisului și erorii medicale. În același timp, dezvoltarea serviciilor legale de tip „cotă din câștig” a sporit numărul de procese.

22.

MADDIE

Sunt în pat când Pete se strecoară în casă, după întâlnirea cu Miles. Nu dorm, dar am dat și eu pe gât aproape o sticlă întreagă de vin și n-am chef de conversație, cu atât mai puțin de giugiuleli, așa că mă prefac că nu aud când îmi șoptește:

— Dormi, iubito?

Pe la cinci și jumătate, Theo, care e la noi în pat, începe să se agite. Încercăm să nu-l băgăm în seamă, dar devine dificil când suntem loviți în cap cu un iepure de pluș. Până la urmă, cedez și mă întorc spre el. Spre norocul meu, Pete depusese armele mai devreme, iar acum copilul îi saltă pe burtă, ca și cum ar călări.

— Cum a fost aseară? îl întreb căscând.

— A fost OK, îmi răspunde după un moment de gândire. Iar a pomenit de școli.

— La naiba! Ce i-ai zis?

— Am refuzat categoric. Au! Încet, Theo.

— A priceput de data asta?

Pete cască și se întinde.

— Da. Nu s-a supărat. Așa sunt tipii din City, nu înțeleg nuanțele. Trebuie să mergi direct la obiect cu ei.

— Mă bucur că ai fost ferm.

Pete îmi aruncă o privire nedumerită, bănuind că-l iau peste picior.

— Am vorbit și despre un posibil proces contra spitalului St. Alexander.

— Scoală-te, tatiii! urlă Theo.

Resemnat, Pete se ridică în șezut.

— Și?

— Poate că nu-i o idee așa de rea. În orice caz, asta ne-ar ajuta să echilibrăm balanța cu ei. Să fim mai puțin asimetrici.

Mă gândesc bine înainte să-i răspund.

— În orice caz, tata ar fi mulțumit. Și a zis că ne trimite bani pentru avocat.

— Nu cred c-o să fie nevoie. Tipul găsit de Miles lucrează în funcție de rezultat. Dacă folosim aceeași firmă de avocatură, zice că ar putea negocia să ieșim bine și noi, și ei.

Încuviințez pe tăcute. N-am avut niciodată scrupulele lui Pete. Ca majoritatea britanicilor, se pare că întreține o relație ambivalență cu Sistemul Național de Sănătate: se mândresc cu el, dar îi disperă când au nevoie de ajutor. Pentru mine este un proces oarecare împotriva unei organizații mari care a comis o greșeală. Cu toate acestea, sunt puțin mirată că Miles a reușit să-l convingă atât de repede.

23.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 16A-C: E-mailuri de la
(a) Miles Lambert către Peter Riley, (b) Peter Riley către Miles Lambert și (c) Miles Lambert către Peter Riley

Salutare, Pete!

Mi-a făcut plăcere ieșirea de ieri, deși când m-am trezit, la 7.03, mă durea puțin capul. Am renunțat la jogging…

Am căutat rapid antrenori pentru copii de doi ani și uite ce am găsit. Arată bine!

www.rugbytots.co.uk

www.teddytennis.com

Poate le facem o vizită?

Cele bune,

Miles

Salut, Miles,

Mersi pentru linkuri. Ca să fiu sincer, acum suntem cam ocupați cu Monkey Music, Swim Starz și SmartyPilates, dar o să le adaug pe listă și o să ne facem timp să aruncăm o privire.

Am vorbit cu Maddie despre proces – de acord. Ce trebuie să facem? Discutăm cu avocatul tău?

Cele bune,

Pete

Pete,

Te sun eu.

M.

24.

MADDIE

Mai târziu, în aceeași zi, primesc o cerere de prietenie pe Facebook de la Lucy. Nu sunt o fană a site-urilor de socializare, dar le folosesc uneori, seara, când sunt prea obosită ca să citesc, fără să ajung însă niciodată la capătul paginii principale. Am acceptat cererea lui Lucy și am petrecut câteva minute răsfoindu-i postările, în timp ce mâncam un sandviș la birou.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că n-are decât treizeci și opt de prieteni. Deși mă conectez foarte rar, până și eu am reușit să adun vreo două sute – foști colegi de liceu, prietene, vecini, oameni pe care i-am întâlnit pe la filmări, chiar și câțiva clienți. Mi se pare incredibil să existe cineva care să dispună de un cerc de cunoștințe atât de limitat. E adevărat că nici nu postează mare lucru – în principal, fotografii cu David: pe un covoraș, în ceea ce pare cabinetul unui psiholog; într-un scaun de fizioterapie, cu comentariul: „Ne dăm silința!”; cu o mască de respirație – „Înapoi la spital, sperăm că pentru scurt timp”; într-o piscină cu mingi moi, imobil și stingher, holbându-se temător la aparatul de fotografiat. La fiecare imagine cu acel profil de elf simt cum vibrează în mine atracția maternă pe care am trăit-o când i-am strâns în brațe trupul mic și fragil. Îmi vine în minte ultima vizită a lui Theo la un astfel de bazin cu mingi, bucuria cu care dădea din picioare, stârnind un vulcan colorat, până în momentul când s-a hotărât să bombardeze o fetiță blondă care se juca liniștită într-un colț. A trebuit să-l scot cu forța de acolo și s-a zbătut în așa hal, încât am rămas cu tricoul lui în mână, parcă aș fi curățat o păstaie de fasole.

Am continuat să vânez imaginile cu David. Majoritatea postărilor lui Lucy nu sunt originale, ci reluări de filmulețe amuzante care au deja milioane de vizualizări, avertismente împotriva escrocheriilor sau apeluri la ajutor în numele unor copii bolnavi. Reușesc până la urmă să mai dau de câteva fotografii cu David, acasă, în pătuțul lui, postate cu un an în urmă. Are un tub de oxigen în nas și de sub pat se iețește butelia. O mână de cabluri care intră sub pătură dezvăluie prezența unui monitor pe undeva. Arată atât de vulnerabil și, da, seamănă cu mine atât de mult, încât îmi deschid inima în fața lui. „Acesta este copilul meu", îmi spun înfiorată. „Primul meu copil. Carne din carnea mea". Brusc, ochii mi se umplu de lacrimi și plâng chiar acolo, în mijlocul biroului pe care-l împart cu colegii. „Acesta este copilul pe care corpul meu l-a trădat". Mi se pare îngrozitor de trist că micuța creatură delicată, cu păr fin și blond, nu va sări niciodată din grămada de mingi colorate ca o jucărie cu resort, precum Theo.

Încă și mai trist e însă gândul că nu-l voi mângâia niciodată în somn, că nu-i voi inhala mirosul părului, așa cum fac uneori cu Theo.

Îmi duc degetul la ecranul telefonului și apăs pe „Like".

•

În aceeași seară îi arăt fotografiile lui Pete.

— Uite-l, sărăcuțul de el.

— Mi se pare drăguț, îmi răspunde.

— M-a făcut să plâng la muncă.

— Serios? exclamă surprins.

— Simți legătura, nu-i așa? insist eu. Când te uiți la poze, nu ți se face milă de el?

Pete se încruntă intrigat.

— Când mă uit, văd un băiețel simpatic. Atât.

— Dar crezi că ei îl iubesc? Că îl iubesc *cu adevărat,* așa cum îl iubim noi pe Theo? Sau crezi că… ezit o clipă. Că problemele pe care le are îl fac diferit?

— Mads, sigur că îl iubesc, îmi răspunde răbdător. Până la urmă, dacă nu s-ar fi produs încurcătura și David ar fi ajuns în familia noastră, l-am fi iubit, nu-i așa? De ce crezi că soții Lambert sunt altfel? În plus, ai auzit ce-a spus Lucy – uneori legătura e chiar mai puternică atunci când au mai multă nevoie de protecție.

— Hmm, murmur, întrebându-mă dacă Pete e pe deplin sincer cu mine sau dacă nu cumva sentimentele mele pentru David i se par o cutie cu viermi de care preferă să se țină departe, în cazul în care contextul devine prea feminin și lacrimogen.

Când îi iau înapoi iPadul, văd că am primit paisprezece notificări. Lucy a intrat pe profilul meu de Facebook și a dat „Like” la absolut toate fotografiile cu Theo, adăugând comentarii extaziate: „Ce tip arătos”; „Absolut adorabil”. Mi-o imaginez făcând ce-am făcut și eu mai devreme, devorând din ochi fiecare imagine cu fiul ei biologic. Mă întreb dacă experiența a făcut-o și pe ea să plângă.

25.

MADDIE

Sâmbătă, Theo înghite niște sare.

E o dimineață liniștită. Pete și Theo sunt la parter, fac clătite – cu unt și lămâie pentru Pete, cu Nutella pentru Theo și cu sirop de arțar și vanilie pentru mine. Din ce aud, Pete e ocupat să-l convingă să nu trântească ouăle pe jos sau să amestece Nutella cu sirop de arțar, într-o combinație bizară. În ce mă privește, prefer să lenevesc în pat, gândindu-mă cât de norocoasă sunt cu un asemenea partener casnic, când îl aud pe Pete urlând:

— Nu!

— Ce s-a întâmplat? strig la rândul meu.

— La naiba!

Nu i s-a întâmplat niciodată să înjure în prezența copilului, așa că mă reped la parter.

Îl găsesc pe Pete cu recipientul de sare în mână. Theo, cocoțat pe masa din bucătărie, are un aer concomitent vinovat și mulțumit de sine. Pe mijlocul mesei se află o grămăjoară de sare și o lingură.

— M-am întors cu spatele și s-a pus pe îndopat, îmi explică Pete alb la față.

— Sun la salvare, îi răspund și scot telefonul. Aud robotul, care îmi spune că, momentan, toate liniile sunt ocupate. Poate ar fi mai bine să mergem la urgențe, să nu riscăm.

— Trebuie să-i dăm apă, îmi spune Pete care caută febril pe Google. Dar nu găsesc un răspuns sigur. Stai. Să întreb pe grupul DadStuff.

— Nu sunt sigură că un forum online e cea mai bună sursă. Îl duc pe Theo la chiuvetă, încercând să nu par așa de speriată pe cât sunt, și-i zic: Dragule, chestia aia nu-ți face bine. Te rog să bei un pahar mare cu apă.

Găsesc o halbă în fundul unui dulap și o umplu ochi. Bea cam o treime fără să respire. Îi este foarte sete.

— O să pun niște Ribena[4] în cană.

Pete îi dă Ribena doar din când în când, pe post de recompensă, și speră ca astfel să-l convingă să bea mai multă apă.

Formez din nou numărul de la Salvare, cu același rezultat.

— E sâmbătă dimineața, îmi atrage atenția Pete. La urgențe o să așteptăm cel puțin câteva ore, dacă avem noroc.

Ne privim în ochi. Știu exact la ce se gândește. Acum doi ani am avut inspirația să verificăm evoluția sarcinii, fără un motiv aparent, salvând viața copilului.

Las deoparte telefonul.

— Să mergem.

— Bleah! exclamă Theo, lingându-se pe buze și strâmbându-se. Mai vreau Bena.

În drum spre spital îmi dau seama că, nu cu mult timp înainte, o situație asemănătoare mi-ar fi adus aminte de secția de terapie intensivă, provocându-mi probabil un atac de panică. Timpul le vindecă pe toate.

În plus, Pete e convins că n-a înghițit mai mult de câteva linguri.

— Nu l-am scăpat din ochi decât un minut, spune întorcându-se să-l vadă ce face.

— Nu te învinovăți. Are doi ani, totuși. Probabil că a crezut că e zahăr.

Theo nu scoate niciun sunet. Când opresc în fața ușii de la urgențe și Pete îl ridică din scaun, vomită.

Găsesc cu chiu, cu vai un loc de parcare și intru în spital. Theo atârnă moale în brațele lui Pete și e teribil de palid.

— Nu vă îngrijorați, ne spune o asistentă. Nu pățești mare lucru dacă mănânci prea multă sare – este o substanță emetică, așa că ați procedat bine

dându-i multă apă, ca să verse. Dacă vreți, puteți aștepta să se elibereze un doctor, dar ar trebui să se simtă mai bine peste o oră sau două. Dați-i multe fluide.

Theo își alege momentul ca să se aplece peste brațul lui Pete și să vomite copios pe gresia strălucitoare a spitalului. Începem să ne cerem scuze în cor, dar asistenta râde.

— Până se termină weekendul o să tot spălăm pe jos. Trimit pe cineva să curețe și vă caut un recipient în care să verse.

Ne aduce un fel de ploscă din carton gros. Theo s-a încins, e lipicios de la transpirație și nu vrea să se desprindă de Pete. Ne așezăm toți trei pe o banchetă, mai vomită de câteva ori și pare să-și revină.

— Cred că acum putem risca să ne întoarcem acasă, propune Pete.

Găsim loc de parcare la o stradă distanță și începem să ne târâm spre casă, cu un Theo moale, epuizat, în brațe. Când ne apropiem, vedem că în fața ușii ne așteaptă Lucy și Miles, care are un rucsac în spate.

— Ce naiba e asta? șoptesc spre Pete.

— Nu știu, îmi răspunde șocat. Miles a zis că vrea să-l învețe pe Theo să arunce mingea de rugby, dar nu am aranjat nimic.

— Să-mi bag… Hei, salutare! le fac veselă semn cu mâna.

— Salut, bărbate! i se adresează Miles lui Theo. Bună, Pete, Maddie. Lucy v-a pregătit prăjiturele.

— Am adus și o sticlă de vin, îl completează femeia. Sper că nu vă supărați că am dat buzna așa. Eram în apropiere, l-am lăsat pe David cu bona și…

— Nu, ne bucurăm că ați venit! îi răspund. Dar ați avut noroc să ne găsiți. Venim de la spitalul de urgență.

— Nimic grav, sper? zice Miles cu o privire îngrijorată.

— Theo a înghițit niște sare. Mi-e teamă că ne este greață și avem febră.

— Înseamnă că am nimerit prost, o să încercăm în altă zi. Miles pare că a prins ideea. Bagă mâna în rucsac și scoate o minge de rugby din burete. Vă las chestia asta. Am cumpărat-o de pe internet. E mai ușor de prins decât mingea de piele.

Theo se întinde imediat după ea, așa cum face întotdeauna când vede o jucărie nouă.

— Cred că putem face o încercare, în parcul de după colț, spune Pete.

— Nu crezi că ar trebui să-l lăsăm să se odihnească? îl întreb iritată.

— Nu stăm mult, îmi răspunde partenerul meu pe un ton liniștitor. Asistenta a spus că îi trece după o oră sau două. Ar trebui să fie în regulă. Ce părere ai, micuțule? Pat sau parc?

— Parc! răspunde Theo imediat, așa cum sunt sigură că se aștepta tatăl lui.

*

— Au fugit ca din pușcă, ai văzut? îmi spune Lucy în timp ce pregătesc ceaiul.

O aprob cu entuziasm prefăcut, deși expresia nu mi se pare tocmai fericită. Oare e bine să „fugi ca din pușcă”? Probabil este una dintre acele expresii care înainte reprezentau ceva îngrozitor, iar acum au rămas în vocabularul colocvial, pierzându-și forța inițială.

— Lui Miles chiar îi place de Pete, adaugă. E bine pentru el. Nu prea are prieteni.

— Serios? mă mir cu glas tare.

Întotdeauna am presupus că un tip atât de șarmant ca Miles are un cerc social uriaș.

— Își vedea frecvent colegii din echipa de rugby, Mayfair Mayflies, dar s-a rănit la un genunchi și a trebuit să se lase de sport. Iar acum lucrează într-un birou foarte mic, căci a plecat de la Hardings și s-a lansat pe cont propriu, cu încă trei colegi.

— La fel și Pete, care lucrează de acasă, spun dând din cap înțelegător. Se mai vede din când în când cu tații pe care i-a cunoscut în secția de terapie intensivă, dar cel mai mult socializează pe forumul acela de pe internet, DadStuff. O privesc în ochi. Apropo, mulțumesc pentru like-urile la pozele cu Theo.

— Oh, dar sunt superbe! Lui Miles îi place să le admire când se întoarce de la birou și își toarnă un pahar de băutură. Majoritatea like-urilor vin de la el, de fapt.

— Miles folosește contul tău de Facebook? o întreb uluită.

— Nu are unul personal. La început a zis că e o pierdere de vreme, dar acum s-a schimbat. Ezită, apoi începe să vorbească repede: De fapt, dacă ați putea – adică, știu că Pete are grijă de cel mic, dar poate că ați putea să postați o fotografie cu Theo în fiecare zi… Și noi am face același lucru pentru voi, desigur. Trebuie să imortalizăm fiecare clipă din dezvoltarea lor, nu crezi? Perioada asta, când sunt mici, e cea mai frumoasă, dar cresc repede.

— O să discut cu Pete, sunt sigură că o să fie de acord.

În realitate, am prea mult de lucru la serviciu ca să țin pasul cu șirul de poze cu Theo, așa că Pete a început să le trieze și să mi le trimită numai pe cele mai reușite. Acum însă pare a-și fi găsit o audiență receptivă.

•

La un moment dat, ușa se trântește de perete și cei doi dau buzna în casă. Theo e în spinarea lui Miles, ca pe cal. Picioarele i se ițesc dintre brațele bărbatului, iar chipul îi strălucește de bucurie. Pete vine după ei, cu mingea de rugby din burete și hainele pline de noroi.

— V-ați distrat bine? îi întreb.

— Theo i-a zdrobit pe All Blacks în prima sa apariție în echipa Angliei, anunță mândru Miles. Dă dovadă de real talent la placări.

— Minunat, spun. Deși credeam că nu se mai fac placări în cluburile de rugby pentru copii. Nu este prea dur?

— Îi prinde bine. Mai eliberează din energie, îmi răspunde Miles imperturbabil.

Îl lasă pe Theo jos și îi ciufulește părul. Copilul i se repede imediat la picioare și-l apucă de glezne cu un urlet de luptă. Miles se lasă cuminte în genunchi.

— Ah, m-ai prins! Ce poate fi mai frumos pentru un băiețel decât să se joace cu doi tați în parc?

— Mă duc să mai fac niște ceai, anunț punând capăt discuției.

•

— Doi tați? Ești de acord cu chestia asta? îl întreb discret pe Pete.

Oaspeții au plecat, iar Theo se uită la CBeebies.

— Nu puteam să-l pun la punct în fața lui Theo. Dar nici nu am discutat cum ar trebui să-l numim pe Miles, e drept. Mai bine spune-mi cum a fost cu Lucy.

— M-a pus pe gânduri. Cred că va trebui să discutăm cu ei despre anumite limite.

Îl informez despre fotografii.

— Cum adică?

Pete pare să nu priceapă.

— Ei bine… Când am luat decizia despre ieșirea în parc, când am stabilit că Theo e destul de mare ca să joace rugby… m-am simțit puțin marginalizată. Ca și cum ar fi avut, dintr-odată, patru părinți, în loc de doi.

— Dar n-au avut niciun cuvânt de spus. Decizia mi-a aparținut.

— Da, dar tu știai cât de mult își dorește Miles să iasă în parc.

— Bine, îmi răspunde împăciuitor, lăsând să se înțeleagă că reacționez exagerat, dar că ține prea mult la mine ca să mă contrazică. O să discut cu Miles. Sunt sigur că și ei își doresc clarificarea

situației, dar am fost de acord că Theo va face parte și din viața lor. Se ridică de pe scaun și se întinde. Ne-am simțit foarte bine azi. Uitasem cât de distractiv poate fi să arunci o minge de colo-colo – ceva ce n-aș putea face doar eu cu Theo.

— Lucy m-a întrebat dacă am făcut rezervarea pentru Paște. N-am știut ce să-i răspund. Despre ce e vorba?

— Doar n-ai uitat de propunerea să petrecem vacanța de Paște împreună cu ei? Am ajuns la ideea închirierii unei case în Cornwall pentru câteva zile. Miles a găsit o proprietate superbă, pe malul mării.

— Nu știu dacă am chef să rămân blocată cu ei un weekend întreg. Nu mă înțelege greșit, par oameni de treabă și aș vrea să petrecem mai mult timp cu David, dar n-ar trebui să grăbim lucrurile. Miza este prea mare și, dacă greșim, situația ne poate exploda în față. În plus, Lucy m-a lăsat să înțeleg că ar vrea să stăm mai mult de două zile.

Pete ridică din umeri.

— Mie mi se pare o idee bună. Câteodată mă satur de Londra și de casa asta mică, unde mă ocup tot timpul de copil. Sunt sigur însă că n-o să se supere dacă le spun că nu rămânem decât o noapte. O să discut cu Miles săptămâna viitoare.

26.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 17:
Material extras de pe forumul DadStuff.net

AJUTOR! COPILUL NOSTRU TOCMAI A ÎNGHIȚIT NIȘTE SARE. CE SĂ FACEM?

Homedad85 – Contribuitor Nivel 5. Membru din 2018
Nu știu cât de multă. O grămăjoară de sare alimentară dintr-un recipient de plastic. I-am dat multă apă. E grav?

Actiondad
Urgențe. Direct.

Darren
Da, sună la Salvare.

Homedad85
Am tot sunat, m-au pus în așteptare. Să mergem la spital?

Thedadinator
Mai dă-i apă.

Fourlovelydaughters
Probabil că s-a oprit singur când i-a descoperit gustul și a început să-l usture limba. Întreabă-l dacă mai vrea – dacă spune că da, înseamnă că i-a plăcut și atunci ar putea fi în pericol. În orice caz, eu i-aș da multă apă.

Fourlovelydaughters
Dar nu sunt cadru medical, așa că nu te baza pe sfaturile mele.

Darren
De curiozitate. Ce-ai făcut până la urmă?

Darren

@Homedad85? Totul în regulă?

Homedad85
Scuze, tocmai ne-am întors de la spitalul de urgență, unde era plin de oameni care așteptau. S-a rezolvat. A vomitat violent, dar o asistentă mi-a spus că am procedat corect. Trebuie să ies în parc, cu DS și cu noul prieten adult al lui DS, Miles sau „Moles", cum îi spune el. Relația evoluează bine – un exemplu în care o situație aparent conflictuală poate fi dezamorsată și transformată într-o poveste de succes prin prietenie, spirit pozitiv și bună comunicare.

Darren
Sună interesant @Homedad85 – detalii?

27.

MADDIE

— Știi, toată povestea asta cu Miles și Lucy este un material grozav pentru un articol, îmi spune Pete la masă. O să încerc s-o vând unor redactori.

— Nu e cam devreme? comentez ridicând privirea, ușor încruntată.

— Chiar dacă găsesc pe cineva interesat, o să-mi ia destul de mult timp să o scriu. Evident, o să discut cu Miles și cu Lucy înainte să public ceva. Dar cred că e exact genul de poveste care ar reține atenția presei din ziua de azi – familii cu dinamici neconvenționale, o rază de solidaritate într-o lume tot mai divizată, chestii din astea…

— Sper că de data asta o să ne creezi niște identități false.

— Da, sigur. Știu că am greșit atunci, continuă, văzându-mi expresia îngrijorată. Dar asta e meseria mea, Mads. Sunt jurnalist.

•

Lui Pete nu i-a fost deloc ușor după ce a fost dat afară. Nu din cauza lui Theo, cu care îi făcea plăcere să stea, ci profesional. A descoperit că redactorii-șefi doresc acum exact genul de articole care presupun deplasări îndelungate în străinătate, pe care angajații lor suprasolicitați nu mai au timp să le scrie: paisprezece zile pe jos prin Patagonia, de pildă, sau plăcerea de a locui într-un hotel de gheață din Arctica. Pentru Pete era exclus să se angajeze în așa ceva, de la venirea lui Theo pe lume. Prin urmare, s-a apucat să plaseze tot mai multe materiale despre viața de familie, mai ales despre tații casnici.

Nu mi-a spus că lucra la un articol despre boala mea. Nu de la început. A menționat ceva vag despre un articol pe teme medicale, în lumina experienței din spital. În versiunea finală a povestit

totul: cum s-a întors din excursia cu bicicleta și a găsit televizorul acoperit de căcat uscat, cum a călcat pe bucăți din telefonul izbit de perete, cum deliram despre doctorii care mă urmăreau. „Partenera mea este fantastică. Oamenii din sistemul național de sănătate sunt foarte buni când trebuie să mențină un prematur în viață, dar când e vorba despre psihicul mamei, au rămas în Evul Mediu. Au lăsat-o singură în fața unei bătălii pentru care nu era pregătită".

— Ce părere ai? m-a întrebat după ce am terminat de citit.

— E un material puternic. Foarte bine scris. Mă surprinde însă că este prea… onest.

— Toată lumea spune că bolile mintale nu trebuie stigmatizate. Cum scăpăm de stigmatizare dacă nu vorbim despre ele?

— Nu sunt sigură că-mi convine rolul de eroină, atâta tot.

— Știi cât de greu este să găsești un subiect cu adevărat nou în ziua de azi, mi-a răspuns calm. Sunt convins că articolul va fi publicat, Mads. Ar putea fi șansa afirmării mele ca autor independent. Dar dacă vrei să-l anonimizez, o voi face.

Am căzut de acord să nu-mi menționeze numele adevărat, iar cum numele noastre de familie sunt diferite, ne-am spus că nimeni n-ar fi putut ajunge la mine. Intuiția lui s-a dovedit corectă. Articolul a apărut în rubrica „Style" a ziarului *The Sunday Times* și a fost preluat rapid pe diverse bloguri. O bine-cunoscută mămică, activă pe rețelele sociale, a postat linkul pe pagina ei de Instagram, urmărită de peste o sută de mii de abonați, alături de un comentariu în care descria propria experiență la ATI după ce a născut prematur gemeni. Gestul mi-a făcut plăcere. La urma urmei, era exact ceea ce Pete dorise de la început – să genereze o dezbatere despre maternitate și sănătatea mintală. Timp de vreo două săptămâni am urmărit febrili blogurile și Twitterul, numărând like-urile și comentariile care

curgeau ca un șuvoi de expresii de solidaritate și de laude pentru Pete, evident. Consensul era că bărbații ca el, capabili să-și ajute soția să iasă din criză și să se ocupe de copil, sunt extrem de rari.

Apoi însă mi-am dat seama că materialul fusese citit și de colegii de la birou, dintre care unii îl cunoșteau pe Pete prin intermediul meu, dându-și astfel precis seama despre cine era vorba în poveste. Unii m-au felicitat, alții n-au spus nimic, ceea ce mi-a ridicat niște semne de întrebare, până în ziua când am aflat că fusesem poreclită Maddie Mad Dog. L-am detestat instantaneu pe Pete că nu-mi protejase mai bine identitatea.

La puțin timp după asta am plecat la Praga, ca să filmez un clip publicitar pentru un lanț de electronice. De data asta, m-am culcat cu regizorul.

Jenny, psihoterapeuta mea, evita în general sentimentalismele, dar la următoarea sesiune n-am mai rezistat. M-a ascultat răbdătoare cât mi-am deșertat sacul de confuzie și ură de sine.

— Tatăl tău avea amante? m-a întrebat după ce am terminat.

Am privit-o puțin șocată. M-aș fi așteptat la orice întrebare, mai puțin la aceasta.

— Da. Cel puțin trei, din câte știu.

— Și mama ta a acceptat?

— Da, dar cu evidentă neplăcere. Era cumva de la sine înțeles că tata ne-ar fi putut abandona oricând, în timp ce mama era obligată să rămână cu el.

— Un fel de sfântă sau, în orice caz, o martiră. Și ajungem acum la tine, femeia care aduce bani în casă și repetă comportamentul patern. A marcat o pauză lungă. Cred că ar fi cazul să discuți cu Pete. Poate ar fi bine să apelați la terapia de cuplu. E clar că ai niște resentimente în raport cu distribuția rolurilor voastre în familie.

Între timp, Pete încerca să continue pe linia succesului înregistrat cu materialul despre ATI. A

aflat că pizzeria noastră de cartier nu lăsa bărbații să folosească încăperea de schimbat copilul, care fusese construită ca o parte din toaleta pentru femei. A pornit, așadar, o campanie menită să-i forțeze să renunțe la această politică desuetă. Demersul nu a prins. Câțiva oameni au semnat petiția când le-a apărut anunțul pe Facebook, dar angajamentul prin comentarii a fost aproape nul. Singurul ziar care a manifestat interes a fost fițuica locală, însă Pete a constatat cu neplăcere că îi reduseseră articolul la jumătate.

Încetul cu încetul, a renunțat la ideile de articole și a început să vorbească numai despre copil. Theo a văzut pentru prima dată zăpadă și a strigat: „Bule!"; Theo s-a dat în caruselul din parc; Theo a făcut o criză de nervi la Sainsbury. Am început să beau în fiecare seară, lăsând vinul roșu să-mi faciliteze tranziția de la ritmul nebunesc al muncii în publicitate la mărunțișurile care formau viața lui Pete lângă Theo. Câteodată funcționa, dar adesea, în timp ce el vorbea, gândurile îmi zburau la câte o problemă complicată de producție. Continuam însă să zâmbesc și să dau din cap, ca și cum aș fi fost fascinată de aventurile lor extraordinare de la locul de joacă.

Prin urmare, acum înțeleg perfect de ce Pete vrea să scrie despre relația noastră cu familia Lambert. Crede că e o șansă să se întoarcă la jurnalism, să fie citit. Este, totodată, o ocazie pentru el să redevină acel Pete de la ATI, Sfântul Petru, să se bucure de celebritate online, de atenția mulțimii invizibile care i-ar da like-uri și l-ar asigura că e o sursă de inspirație pentru toți.

Nu încerc să-l opresc, firește. Cum aș putea? Dar în sinea mea îmi spun că în vremurile biblice sfinții aveau ceva în comun: nu purtau grija unor soții sau a unor partenere.

28.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 18: Document în lucru salvat prin AUTORECOVER de pe computerul lui Peter Riley

Aceasta este povestea unor familii distruse, dar hotărâte să-și revină.

Aceasta este povestea unei lovituri neașteptate, care ar fi putut crea discordie și ură, dar în schimb a condus la o frumoasă prietenie, bazată pe dialog și încredere.

Aceasta este o poveste despre patru tineri care încearcă să aducă o soluție modernă la o problemă veche de când lumea.

În Biblie se spune că regele Solomon a trebuit să judece un caz aproape imposibil. Două femei susțineau că sunt mamele aceluiași bebeluș. Născuseră în același timp, dar unul dintre copii murise. Acum se acuzau reciproc că furaseră pruncul rămas în viață. Solomon a cerut o sabie și a declarat că nu vedea decât o singură soluție: copilul trebuia tăiat în două părți egale, câte una pentru fiecare femeie. Instantaneu, una dintre petiționare a căzut în genunchi și a spus că renunță la plângere. Ar fi preferat să vadă copilul crescut de altcineva, decât să-l vadă ucis de justiția brutală a regelui. Atunci, Solomon a ordonat ca bebelușul să-i fie încredințat acelei femei, care dovedise că este adevărata mamă.

Pe lângă informațiile despre standardele de transparență și deschidere aplicate în justiția civilă prin anul 900 î.Hr., rămâne întrebarea: ce-ar fi făcut regele dacă niciuna dintre mame n-ar fi cedat sau dacă ar fi făcut-o amândouă? Probabil că și-ar fi dus la îndeplinire decizia inițială. Mesajul legendei este însă

altul, reflectând un adevăr vechi de când lumea: ne iubim mai mult copiii decât pe noi înșine.

Dar ce te faci dacă afli dintr-odată că puiul de om pe care l-ai îngrijit, l-ai hrănit, l-ai spălat, cu care te-ai jucat, pe care ai început să-l înveți alfabetul, pe care l-ai crescut timp de doi ani, nu este al tău? Dacă vine cineva și îți demonstrează că s-a făcut o încurcătură la spital și că ai primit copilul altei familii, care l-a luat pe al tău?

Asta ni s-a întâmplat nouă…

29.

PETE

— O, Pete! Petey, Petey, Petey!

Miles tocmai mă sunase pe mobil. Îi trimisesem articolul, în ideea să-l completeze cu câteva citate proprii, dar în tonul lui se citea o profundă nemulțumire.

— Nu e decât o primă versiune, desigur. Dacă vrei să scot ceva, spune-mi.

O scurtă tăcere.

— Nu e bun. Nimic din el. Îmi pare rău, Pete.

— Cum adică, nu e bun? Nu înțelegeam nimic. Tot ce am scris e adevărat, nu? Chiar încercăm să găsim o soluție între noi.

— Desigur. Dar să nu uităm obiectivul. Pune-te în pielea celui care decide cât de mare va fi cecul pe care-l vom primi. Miroase a *împăcare,* Pete. În loc de suferință și tulburări mintale, transmiți o imagine de mare familie fericită. Ai scris așa de frumos, încât lași impresia că *noi* ar trebui să le trimitem niște bani *lor*.

— Mda, nu m-am gândit la asta. Așadar, crezi că ar trebui s-o las complet baltă?

— Nu, n-am spus asta. Un articol ne-ar putea ajuta cauza. Trebuie să-l rescrii. Să spui că din momentul în care ți-am bătut la ușă, viața ți s-a transformat într-un coșmar. Că de fiecare dată când te uiți la mutrița simpatică a lui Theo, vezi ochii unui bărbat străin, că familia ta a fost distrusă și că relația cu copilul s-a deteriorat…

— Stai, stai puțin. Poveștile astea rămân pe servere ani de zile. Pentru nimic în lume n-aș vrea ca Theo să citească materialul într-o zi și să tragă concluzia că aveam dificultăți să mă atașez de el.

— Mi se pare corect, zise Miles. Am putea să încercăm altceva. Ai menționat că Maddie a avut

probleme psihice după ieșirea din spital. Poate că șocul a făcut să-i revină unele simptome.

— O s-o întreb, dar am sentimentul că nu va fi foarte încântată de unghiul ăsta de abordare.

— Mă rog, spune-i că ne-ar putea aduce încă o jumătate de milion. Asta ar trebui s-o convingă.

30.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 18B;
Anexă trimisă de Peter Riley redactorilor unor publicații

Orice părinte ar fi îngrozit să treacă prin așa ceva.

Aceasta este o poveste despre două familii care, după ce abia își reveniseră dintr-o tragedie, din haos și tulburări mintale, au primit o lovitură de o cruzime inimaginabilă.

Adevărul șocant este că oricând ți se poate întâmpla ca un străin să-ți bată la ușă și să te informeze că puiul de om pe care l-ai îngrijit, l-ai hrănit, l-ai spălat, cu care te-ai jucat, pe care ai început să-l înveți alfabetul, pe care l-ai crescut timp de doi ani nu este al tău. În câteva secunde, tot ceea ce ai crezut că știi despre familia ta s-ar zdrobi în mii de cioburi.

Eu o știu, pentru că asta ni s-a întâmplat nouă…

31.

PETE

Am rescris articolul așa cum îmi sugerase Miles, dar nu eram mulțumit de text. Ca să fiu sincer, motivația mea principală fusese tocmai modul civilizat, uman în care făceam față situației, un deget mijlociu la adresa celor ca Jack Wilson, care cred că cinismul și neîncrederea reprezintă singurele reacții posibile în astfel de împrejurări. Pe de altă parte, înțelegeam argumentele lui Miles, iar legătura cu articolul precedent, despre sănătatea mintală, care se bucurase de succes, îmi permitea să găsesc mai ușor un ziar. Cei de la *Daily Mail* l-au acceptat imediat, deși nu-mi puteau spune când avea să apară. Când persoana care se ocupa de verificarea informațiilor mi-a trimis niște întrebări, am constatat că adăugaseră un titlu: CU DOI ANI ÎN URMĂ, DUPĂ O NAȘTERE RATATĂ, SOȚIA MEA A LUAT-O RAZNA. ACUM AFLĂM CĂ NICI MĂCAR NU ESTE COPILUL NOSTRU.

L-am vizitat pe avocatul specializat în malpraxis angajat de Miles, la biroul luxos cu vedere spre Tower Bridge. Eram convins că toți avocații care lucrează cu plata în funcție de rezultat sunt niște escroci. Justin Watts s-a dovedit însă un tip deștept, amabil, șarmant, exact genul de produs al școlilor scumpe la care voia Miles să-l trimită pe Theo. M-a pus să trec încă o dată prin toată povestea.

— Ei bine, a zis când am terminat, cazul vostru pare destul de simplu din punct de vedere legal. O să redactez o cerere de despăgubiri, le-o trimitem și vedem ce ne răspund. Presupun că știți că acreditarea Secției ATI nou-născuți de la St. Alexander a scăzut la nivelul doi.

Habar nu aveam.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Anul trecut au înregistrat o rată de mortalitate cu aproape două procente mai ridicată decât media națională. Știu că pare puțin, dar în realitate au sărit de la patru decese pe an la nouă. Ceva nu funcționează acolo, prin urmare îngrijirea medicală de nivelul trei a fost transferată la Guy's Hospital până la finalizarea investigațiilor. Pentru voi e o veste bună. Administrația speră să poată redeschide secția la nivelul trei cât mai repede, așa că nu are niciun chef de procese cu potențial impact de imagine. Experiența îmi spune că veți ajunge rapid la un acord avantajos. Vă sfătuiesc să nu dați încă drumul la chestia asta – a bătut cu palma peste articolul meu, pe care îl avea pe birou. S-ar putea ca spitalului să nu-i placă publicitatea, iar atunci veți putea folosi materialul ca factor de presiune, avantaj care ar dispărea din momentul în care este publicat.

L-am aprobat din cap. Cei de la Mail vor fi iritați când le voi spune că nu-l pot tipări încă, dar astfel de amânări fac parte din specificul meseriei.

— Și chiar nu trebuie să vă plătesc nimic? am întrebat.

— O să apară niște cheltuieli care vor trebui acoperite, dar, din momentul în care intrăm în negocieri pentru o despăgubire condiționată, serviciile mele sunt gratuite dacă nu câștigăm. În cazul în care câștigăm, voi solicita onorariul obișnuit, plus o primă de succes, care vor fi plătite de partea adversă sub titlul de costuri. Tot ei vor acoperi și cheltuielile dumneavoastră.

— Și dacă pierdem?

— Dacă pierdem, teoretic, va trebui să suportați cheltuielile lor. În practică, vom folosi ceva ce se numește asigurarea post-eveniment, ca să evităm această neplăcere. Iar prima de asigurare va fi plătită tot de cealaltă parte, în cazul în care câștigăm.

Totul suna prea frumos ca să fie adevărat. Am fost nevoit să-mi repet în minte că așa funcționează lucrurile și că nu din vina mea s-a ajuns aici.

— Și aveți idee… am început, dar m-am oprit, căci mi se părea penibil să întreb: „Cam cât?”

— O să cerem două milioane, zise Justin, care-mi ghicise imediat gândurile. Nu promit că o să obținem atât de mult, dar e bine să pornești de sus. Firește, nu se compară cu suma pe care o voi solicita în numele soților Lambert.

— De ce? m-am mirat, deoarece presupuneam că vom obține cam același lucru.

— Din cauza dizabilităților micuțului David. Doctorul care a făcut cezariana i-a spus lui Maddie că este posibil ca fătul să fi suferit din lipsă de oxigen, corect?

Am încuviințat.

— Ulterior, fotografia pe care i-ați trimis-o de la ATI îl înfățișa pe Theo primind tratament pentru hipoxie, adică plasat sub o pătură specială, menită să-i coboare temperatura corporală. Dar, dacă plecăm de la premisa că cei doi copii fuseseră deja schimbați între ei, înseamnă că bebelușul din imagine era supus unui tratament eronat, că în niciun caz nu avea nevoie de răcire. Familia Lambert poate afirma cu tărie că problemele lui David au fost agravate de neglijența medicilor – și, cum în zilele noastre, copiii cu dizabilități trăiesc mai mult și costă mai mult, despăgubirile s-ar putea ridica la ordinul zecilor de milioane.

•

A doua întâlnire din ziua aceea a fost cu vicarul, cu care am discutat despre botez. Reverenda Sheila Lewis locuia lângă biserică, într-o căsuță mică și modernă, în contrast izbitor cu biroul impozant al lui Watts. Theo era cu mine, căci îl luasem de la creșă, și se juca liniștit pe podea cu o serie de figurine biblice.

— Băiețelul nostru a depășit cu mult vârsta obișnuită a botezului, credeți că va fi o problemă? am întrebat-o.

Ea clătină din cap. Era o femeie mică și zâmbitoare, despre care auzisem că abandonase o carieră promițătoare în biochimie ca să se dedice credinței.

— Singura condiție esențială este ca nașii să fie, la rândul lor, botezați. Și pregătiți să-și asume cu seriozitate responsabilitatea, desigur. Puteți garanta că așa stau lucrurile?

— O să verific cu ei partea cu botezul, dar sunt sigur că-și vor îndeplini îndatoririle fără ezitare. De fapt, îi cunosc de puțină vreme, am adăugat aproape fără voia mea.

— Alegerea unui naș nu trebuie făcută la voia întâmplării, zise reverenda înălțând din sprâncene.

— Nu, chiar din contră, m-am grăbit să-i răspund. M-am uitat rapid spre Theo, care o înfigea vesel pe Fecioară în coarnele boului. Vedeți, este o situație mai specială, am continuat în șoaptă. Nașii sunt părinții lui adevărați.

Pentru a doua oară în aceeași zi, m-am trezit debitând povestea încurcăturii de la spital. Femeia m-a ascultat cu ceva mai mult interes decât avocatul.

— În primul rând, cred că este extraordinar faptul că ați adoptat o atitudine atât de pozitivă într-o situație extrem de dificilă. În același timp, trebuie să vă spun că nu este un motiv pentru botez și cu atât mai puțin pentru alegerea nașilor. Nașii au responsabilități specifice – nu e doar o chestiune de prietenie, chiar dacă așa pare la prima vedere. Mă îngrijorează faptul că îl lăsați pe Theo, dar și pe dumneavoastră, fără nicio protecție dacă ceva merge prost.

— Sperăm din tot sufletul că totul va merge *bine.* Tocmai de aceea ne dorim să formalizăm relația – să ne demonstrăm angajamentul

constructiv. Și oricum aveam de gând să-l botezăm pe Theo.

— Hmm, făcu reverenda, care tot nu părea convinsă. N-ar fi mai sigur să vă acord o binecuvântare colectivă dumneavoastră, lui Theo și celuilalt cuplu? Mi s-ar părea o modalitate mult mai potrivită de a-l invita pe Domnul în interiorul acestei relații.

— În realitate, nu avem prea mulți prieteni pe care să-i putem invita să ne fie nași, i-am spus. Sunt sigur că Miles și Lucy sunt oameni credincioși.

În realitate, nu aveam de unde să știu, dar eram sigur că pe Miles nu l-ar fi deranjat o minciună nevinovată.

— Ei bine, având în vedere situația cu totul specială, aș dori să discut și cu ei înainte să iau o decizie. Îmi puteți da un telefon de contact? îmi ceru reverenda Sheila întinzându-se după un carnețel.

32.

PETE

În drum spre casă, Theo a solicitat un ocol prin parc, apoi a venit ora ceaiului – cu *arancini*[5] fierți, nu prăjiți, făcuți cu pesmet de casă –, așa că a mai trecut ceva timp până am apucat să-i telefonez lui Miles.

— Pete! exclamă el vesel. Era clar că-și înregistrase numărul meu în agenda telefonului. Cum îți merge?

— Bine, mulțumesc. Ascultă-mă, s-ar putea să te caute o femeie, reverenda Sheila Lewis…

— Prea târziu, m-a sunat deja.

— Serios? Cum a rămas?

Nu mă așteptasem să fie așa de rapidă.

— Situația e sub control. Are programate câteva botezuri duminica viitoare, așa că i-am propus să ne strecoare și pe noi.

— Da? Ăăă, păi ar trebui…

— Sigur, să vezi ce zice și Maddie, îmi completă Miles propoziția. Apropo, ai găsit un vicar excelent. Chiar mi-a plăcut de ea.

•

— A fost extraordinar, i-am raportat lui Maddie când a ajuns acasă de la serviciu. Eram aproape convins că ne va refuza, dar Miles a făcut-o să-i ciugulească din palmă.

— Normal, e un tip foarte convingător. Și *cu adevărat* credincios, am impresia.

— Sau un mincinos de mare talent.

— Să-i faci pe alții să vadă lucrurile așa cum vrei tu nu înseamnă neapărat că-i minți. Credeam că-ți place Miles, doar vă înțelegeți așa de bine.

— *Chiar* îmi place. Mult. Ceea ce mă surprinde e capacitatea lui de a obține ce-și dorește.

— I-ai spus că nu mergem în Cornwall de Paște?

— Nu încă. Nu reușesc să găsesc momentul potrivit.

Maddie ridică acuzator din sprâncene.

— Da, știu, știu, am oftat. Probabil amân fiindcă mi-e rușine. Cred că i-am lăsat impresia că n-am avea nimic împotrivă.

— Inventează un pretext. Spune-i că vine fratele meu din Australia, cu familia lui. N-ar mai avea ce să obiecteze. Dar ar fi momentul să-i spui, poate găsește pe altcineva.

33.

MADDIE

Ceremonia botezului mi se pare stranie. În primul rând, pentru că este colectivă, iar celelalte familii, formate din credincioși practicanți, se cunosc între ele, ceea ce ne face să ne simțim ca niște intruși. În al doilea rând, fiindcă ceilalți copii sunt într-adevăr mici și, cu excepția unuia mai agitat, cuminți, pe când Theo… Theo nu știe ce înseamnă să menții un profil discret.

Este una dintre bisericile acelea moderne, care se mândresc cu o cutie plină de cărți pentru copii și cu o manifestare numită Messy Church la fiecare a treia săptămână, dar ceremonia botezului impune un anumit formalism. Theo e surescitat de la început. Când îi vede pe Lucy și pe Miles, începe să urle: „Moles!”, apoi se repede la ei și încearcă să-l placheze pe viitorul naș. Miles izbucnește în râs și îl mângâie pe cap. Prietenii noștri, Keith și Andy, sunt și ei prezenți. Andy a acceptat să fie al treilea naș, așa că se fac prezentările, atrăgând priviri critice din partea obișnuiților casei.

Lucy îl ține în brațe pe David, care stă cuminte și se uită în jur ușor speriat. Întind mâna și îi ciufulesc părul moale, dorindu-mi să-l port eu. La fel ca data trecută, nu reacționează, dar mă privește solemn cu ochii lui mari. Îmi place să cred că l-am ajutat să se liniștească.

Theo vede cutia cu cărți pentru copii și își vâră mânuțele în ea. Cum nu știe să citească, i se pare un tezaur cu povești de care nu poate profita decât cu ajutorul unui adult. „Tatii Tatii” începe să strige, dar Pete duce un deget la buze, îndemnându-l la liniște. Vicarul și-a început predica, ceva despre relevanța perenă a bisericii și importanța primirii unei noi generații de credincioși în sânul ei. Theo scoate câteva cărți și

începe să le arunce ca pe săgeți, încercând să nimerească un crucifix metalic fixat pe perete. Reușește și se aude un clinchet metalic, care o face pe reverenda Sheila să se întrerupă și să-i arunce o privire îngrijorată.

Pete își cere scuze și se desprinde din grup, urmat de Miles. Theo își închipuie că e un fel de joc de-a prinselea, dar înțelege din expresia încruntată a partenerului meu că a încurcat-o și decide să dispară. Se strecoară în ultimul rând de bănci și apoi de-a bușilea, printre picioarele oamenilor, până la rândul din față. Cum vine din spate, oamenii nu-și dau seama de prezența lui decât atunci când simt ceva moale împingându-le gambele. Până se lămuresc despre ce este vorba, trece la rândul următor.

Nimic nu-l enervează mai mult pe Pete decât spectacolele lui Theo în public, căci are impresia că îi este pus la îndoială talentul pedagogic.

— Theo! se răstește printre dinți, încercând să pară ferm fără să acopere vocea vicarului. Vino aici! Acum!

Copilul chicotește și continuă să se târască înainte ca un luptător de comando.

— Atenție, oameni buni, vine mingea! anunță Miles vesel, urmărindu-l de pe partea cealaltă a băncilor, dar fără să poată ajunge la el.

Pete se plasează în dreptul altarului, gata să-l prindă la ieșire, dar Theo îl vede și schimbă imediat direcția. Din fericire, o femeie din rândul al patrulea are inspirația să-și strângă picioarele, blocându-l la timp cât să-i permită lui Pete – roșu la față de furie și de rușine – să-l tragă afară dintre rânduri.

— La colț cu tine. Gata! îi șoptește împingându-l spre ușa bisericii.

Puștiul se zbate ca o zvârlugă în mâinile lui. Brusc, se opresc amândoi. Pete se uită confuz în jur. Îmi dau seama în ce dilemă se află. Dacă îl scoate din biserică, pe cine mai botezăm? Așa că

improvizează rapid și îl izolează pe Theo într-un colț.

Pete este un adept înfocat al teoriei pusului la colț. Inventată de o superguvernantă de la televizor, ea presupune urmarea unui set de reguli precise ca să funcționeze. Iar Pete aplică instrucțiunile fără excepție. Mai întâi pui copilul la colț și îi ceri să se așeze, apoi îi explici unde a greșit, după care îi stabilești un timp de pedeapsă – ca regulă, un minut pentru fiecare an împlinit de odraslă. La expirarea termenului, îi explici încă o dată de ce este pedepsit și aștepți să-și ceară iertare înainte de a-l lua în brațe și a-l pupa, drept recompensă pentru regrete.

În sinea mea, cred că Pete aplică această metodă deoarece îi lasă impresia că îl disciplinează pe Theo așa cum trebuie, dar toate dovezile converg spre concluzia că Theo nu răspunde aproape deloc la niciun fel de pedeapsă. Pete susține ferm că metoda dă rezultate, așa că evit întotdeauna să mă implic.

— Suntem într-o biserică, Theo. La biserică, oamenii tac, ca să poată auzi vocea Domnului.

— *Blablablablablablablabla!* urlă copilul acoperindu-și urechile cu palmele.

— Aici ne îmbrăcăm în straiul lui Hristos, care a murit pentru păcatele noastre, pentru ca noi să trăim veșnic, psalmodiază vicarul.

Theo bate cu pantoful în podea, obținând un ecou satisfăcător.

— *Bababababa!*

— Suntem acum copiii Domnului, am primit o identitate nouă, iar Domnul ne cheamă să ne îndeplinim menirea…

— …așa că trebuie să fim cuminți, fără să alergăm și să țipăm, cum vezi că face toată lumea, pare să o completeze Pete.

— Domnului să ne rugăm, *în adâncă reculegere…*

— *Ialtă-mă, tati…*

— Nu încă. Trebuie să stai aici și să aștepți două minute.

— *Îmi pale tău, tati…*

Miles pufnește în râs.

— Haide, Pete, doar și-a cerut iertare sărăcuțul! Vino încoace, băiete, îi spune deschizându-și larg brațele.

Theo țâșnește ca din pușcă spre el.

— Uraaa! exclamă Miles smucindu-l în sus la nivelul lui. Promiți să fii cuminte de acum?

— *Daaa!* îi răspunde Theo tare, tulburând liniștea pioasă.

•

Noroc că suntem în mijlocul slujbei, pentru că Pete este atât de furios pe intervenția viitorului naș încât își ferește ochii de ai mei. Theo stă cuminte pe genunchii lui Miles, aruncând din când în când ocheade poznașe spre Pete. Apoi, ca dovadă că miracolele există, începe să asculte atent cuvintele vicarului. De fapt, cred că îl intrigă modul cântat în care vorbește femeia. Vine momentul cel mai distractiv, când toată lumea, părinți, copii și nași, trebuie să se adune în fața altarului și să aprindă câte o lumânare lungă, albă pentru fiecare copil. Theo cască ochii mari când i se înmânează obiectul. Pentru el, lumânările sunt făcute ca să sufli în ele – așa cum a fost învățat la a doua aniversare, de la care nu a trecut mult –, așa că trage adânc aer în piept și își umflă fălcile hotărât, dar e oprit de vicar.

— Nu încă, trebuie să aștepți până îți torn apă pe cap.

— Uau! exclamă Theo uluit.

Toată lumea din biserică izbucnește în râs. A reușit să-i vrăjească pe toți cu ghidușiile lui. Numai Pete, lângă mine, este nervos la culme.

Miles îl privește pe copil cu mândrie paternă și îmi dau seama, ca într-o revelație, de unde provine șarmul irezistibil al lui Theo.

•

— Trebuie să discut cu Miles, bombăne Pete imediat după încheierea slujbei religioase.

— Da, de acord, dar…

— Ce?

Încerc să-mi aleg cu mare grijă cuvintele. Pete e un tată minunat, dar uneori se ia prea în serios.

— Cred că a fost doar o neînțelegere măruntă. Sunt convinsă că Miles habar n-are de procedura pusului la colț și de alte tehnici pedagogice. Cred că n-a vrut decât să te ajute.

— Atunci, ar fi momentul *să învețe.*

Pete se repede spre locul unde Miles face conversație cu Keith și Andy, apoi îi aud vocea fermă:

— Aș vrea să discutăm puțin.

Cei doi prieteni ai noștri se întorc brusc, iar Andy îmi prinde privirea și face una dintre strâmbăturile lui – „Oooo!” – doar pe jumătate parodice.

Pete și Miles discută cam un minut. Miles dă din cap că pricepe, apoi îl bate pe umăr pe Pete și își strâng mâinile ceremonios.

— Totul în regulă? îl întreb.

— Nicio problemă, îmi răspunde oarecum surprins. A înțeles perfect poziția mea. Și-a cerut iertare și a promis că n-o să se mai întâmple.

Îmi îndrept privirea spre Miles. Expresia de pe chipul lui – entuziastă, prietenoasă, alertă – mi-e ciudat de familiară. Îmi amintesc imediat unde am mai văzut-o: este exact expresia de pe mutrița lui Theo când și-a cerut iertare prea repede.

34.

PETE

— Domnule Riley, îmi puteți acorda câteva minute? m-a întrebat Susy, directoarea creșei, când am venit să-l iau pe Theo la prânz.

— Desigur, i-am răspuns și am urmat-o în biroul ei.

Ne-am așezat și am așteptat să înceapă ca de obicei, spunându-mi că nu am de ce să mă îngrijorez. N-a făcut-o.

— Mi-e teamă că trebuie să purtăm o discuție dificilă despre fiul dumneavoastră.

— În ce sens dificilă? S-a întâmplat ceva?

Am simțit cum mi se ridică părul pe ceafă, dar nu trebuia să-mi trădez nervozitatea.

— În dimineața asta a lovit un copil cu o cană în cap. Destul de tare, din câte am auzit. I-a dat sângele și a trebuit s-o chem de urgență pe mama lui ca să-l ia acasă.

— Cum îl cheamă pe copilul lovit?

— Nu cred că este relevant. Problema este că lovitura a fost intenționată. Celălalt copil avea o jucărie pe care o voia Theo. Încercase să i-o smulgă mai devreme, dar supraveghetoarea îi atrăsese atenția să-și aștepte rândul. Când s-a îndepărtat un moment, a auzit un țipăt și l-a găsit pe Theo lovindu-l pe celălalt copil.

— Îmi pare extrem de rău. Cred că e din pricina agitației de care a avut parte în weekend. A fost botezat ieri și l-a distrat atenția pe care i-a acordat-o toată lumea. Sunt sigur că mâine o să fie mai calm, am răspuns schițând un zâmbet.

— Tot ce se poate… După o pauză semnificativă, Susy continuă: Mama copilului a făcut o plângere oficială și, cum există niște avertismente anterioare…

— Stați puțin, ce avertismente?

— Am discutat de mai multe ori despre comportamentul lui Theo, domnule Riley.

— Da, așa este, dar nu am primit niciun avertisment oficial.

Încep să întrevăd, cuprins de groază, cum se va termina discuția.

— Am observat la el un tipar de comportament pe care nu reușim să-l modificăm. Iar siguranța copiilor este principala noastră prioritate.

— Dar are doi ani, fir-ar să fie! Toți copiii fac asta la doi ani.

— Vă rog să vă controlați limbajul. Nu ajută la nimic dacă vă enervați.

— Nu mă enervez. Mai bine zis, furia mea este justificată și proporțională. Și înainte să-mi spuneți că nervozitatea mea este cauza comportamentului agresiv al copilului, vreau să vă asigur că nu mă enervez niciodată în prezența lui. Brusc, îmi vine o idee: Sunt convins că și mama respectivă și-a ieșit din fire când și-a găsit copilul bătut, dar pariez că ei nu i-ați spus că nervii nu ajută la nimic.

Susy clipi surprinsă.

— În aceste condiții, am ajuns, fără voia noastră, la concluzia că Theo are nevoie de un ajutor mai bine structurat decât putem noi oferi aici, la Acol Road.

— Vreți să-l dați afară. Are numai doi ani, și îl *exmatriculați*?

— Considerăm că este și în interesul lui…

— O să discut cu celălalt părinte. Am putea să organizăm o împăcare între copii, să-i facem să se împrietenească…

— I-am sugerat deja ceva asemănător doamnei Tigman, care a apreciat că nu este o soluție.

— Stați puțin. L-a lovit pe *Zack Tigman?* Pe băiețelul acela care plânge tot timpul? Nu aveți impresia că există și alte probleme în afară de cele ale lui Theo?

— Zack s-a adaptat mai greu la creșă, admise Susy. Tocmai de aceea este cu atât mai important

să nu fie bătut cât timp se află în grija noastră.

— *Bătut?* am pufnit disprețuitor. Vorbim despre un copil de doi ani care l-a lovit pe altul cu o cană. Și aș vrea să știu ce căuta un recipient plin cu lichid la îndemâna lui, fără supravegherea adecvată. Este o încălcare gravă a regulilor privind siguranța și sănătatea copiilor.

— Nu dispunem de resursele necesare ca să putem exclude complet orice act de violență, îmi explică Susy calm. Și, *într-adevăr,* este normal pentru un copil de doi ani să dea semne de agresivitate – până la un punct. Dar, dacă nu depășește această etapă, nu avem de ales. Se ridică în picioare. Îmi pare rău pentru Theo, dar chiar cred că, pe termen lung, e mai bine așa pentru toată lumea. O să vă rambursăm taxa pentru ultima săptămână.

35.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 19A: Schimb de mesaje între Peter Riley și Madelyn Wilson

Nenorociți! de la creșă l-au dat afară pe Theo din cauza lui Zack Tigman!!!

CE???

Iar directoarea mi-a ținut un discurs pompos despre cum are nevoie de „un ajutor mai bine structurat”. AIURELI!

Dumnezeule! Ce ne facem?

Naiba știe. O să caut ceva pe net.

Vrei să discutăm? Pot să ies puțin.

Mai bine nu. Sunt prea nervos acum și Theo e cu mine. N-am apucat să-i spun că de mâine nu mai merge… Of, îi plăcea acolo. Vorbim mai târziu. XX

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 19B:
Postare recuperată de pe forumul DadStuff. Net

SUPRAVEGHEREA UNUI COPIL DE DOI ANICÂT AR COSTA?

Homedad85 - Contributor Nivel 5. Membru din 2018
Fiul meu a fost eliminat de la creșă pentru lovirea altui copil. Sunt un pachet de nervi. Cred că nu am gestionat cum trebuia situația, dar decizia le aparține numai lor.
Întrebarea mea este: ce fac acum? Nu prea avem bani, așadar, căutăm soluțiile cele mai ieftine. O bonă part-time? *Au pair?* Probabil că are nevoie de mai multă atenție decât alți copii de vârsta lui.

Graham775
În locul tău, aș lua legătura cu agențiile locale de plasare a forței de muncă, vezi ce-ți propun și cât costă în zona în care locuiești.

Onefineday

„Căutăm soluțiile cele mai ieftine”.

E vorba despre un copil, nu despre un set de mobilă.

ManUman151

„E vorba despre un copil, nu despre un set de mobilă”.

OP caută doar niște prețuri orientative, care să-l ajute să ia o decizie, *Onefineday.* (emoticon cu ochii dați peste cap)

Zombieparent

N-a fost deja un schimb de mesaje despre bonele *au pair* și răspunderea lor legală pentru copiii sub cinci ani?

Onefineday

Ba da, dar bonele *au pair* nu sunt personal calificat. În general, sunt tinere străine care primesc masă și casă, trebuind în schimb să ajute în gospodărie și OCAZIONAL să stea cu copiii.

Dacă grădinița voastră ar fi gestionată de un grup de tinere românce fără calificare, neverificate, fără asigurare, fără experiență, fără inspecții periodice și care vorbesc o engleză aproximativă, v-ați trimite copilul acolo?

Tanktop

Noi avem o bonă pe care o plătim cu 14 lire sterline pe oră, în zona de sud-vest a Londrei. Are PFA, își plătește singură taxele și impozitele etc. Poate ajută.

Onefineday

„Are PFA, își plătește singură taxele și impozitele etc.”

Bonele nu pot funcționa ca PFA. Te minte. Probabil că nu are actele în regulă.

Lewishamdad

Supraveghetoare certificată = 7 £/h

Creșă = 8,50 £h

Bonă = 13 – 18 £/h

Ajutor pentru mamă, 18 – 20 de ani = 5,90 £/h (salariul minim legal pentru grupa de vârstă)

Nu aș recomanda ultima soluție. Ironic, cea pe care am avut-o nu prea ne-a ajutat.

Onefineday
„Ironic, cea pe care am avut-o nu prea ne-a ajutat”.
Probabil că, fiind atât de tânără, nici exigențele tale n-au fost ridicate.

Silverback71
Se pare că soluția cea mai bună pentru tine este să împarți o bonă cu cineva. O bonă calificată, capabilă să înțeleagă problemele de dezvoltare specifice vârstei. Ar avea și un alt copil cu care să socializeze, iar costul nu ar depăși taxa de la creșă.

Lewishamdad
„Probabil că, fiind atât de tânără, nici exigențele tale n-au fost ridicate”.
Nu-ți dau satisfacția să răspund la asta, Onefineday.

Onefineday
Tocmai ai făcut-o.

Whosthedaddy
Bătaie, bătaie, bătaie…

Onefineday
Cu poșetele, în zori.

Homedad85
Vă mulțumesc tuturor pentru răspunsuri. Am analizat opțiunile și am impresia că cea mai bună soluție ar fi altă creșă. Cred că o să fiu sincer cu ei de la început și o să le mărturisesc că e violent. Desigur, unii s-ar putea să reacționeze negativ, dar, dacă va fi acceptat, voi ști măcar că cei de acolo au încredere că pot face față.

36.

PETE

Am descoperit destul de repede că sinceritatea nu e cea mai bună politică.

La o creșă din apropiere m-au respins pe loc după ce au aflat că Theo a brutalizat un copil, sub pretextul „personalului insuficient”. Ciudat, când îi întrebasem de tarife nu menționaseră probleme cu personalul.

Am telefonat și la cealaltă creșă aflată la distanță de mers pe jos. Aveau o listă de așteptare de trei luni. L-am înscris pe Theo, fie ce-o fi.

— De fapt, nu mă deranjează să stau cu el toată ziua, i-am spus lui Maddie în aceeași seară, după o după-amiază întreagă de căutări inutile. Pur și simplu nu mi se pare normal să fie izolat de alți copii în această etapă. El trebuie să învețe cum să se poarte și să se joace cu ei, nu eu.

— Trebuie să fie un loc liber pe undeva, mi-a răspuns turnându-și încă un pahar de vin.

S-a auzit soneria de la intrare. Maddie nu părea să aibă chef să se ridice, așa că m-am dus eu. A sunat din nou înainte să ajung la ușă. La ora aceea din noapte, era probabil curierul de la Deliveroo cu vreo comandă pentru vecini, ceea ce pica extrem de prost, pentru că Theo tocmai adormise, iar soneria răsuna în toată casa.

Era Miles.

— Surpriză! Sper că nu deranjez. Treceam pe aici și m-am gândit să intru puțin, să-mi văd băieții preferați. Și pe fată, desigur. Bună, Maddie! A intrat în casă și a ridicat în aer punga de la Hamleys pe care o avea în mână. Aici e ceva pentru tine.

Am luat-o și am văzut înăuntru o stație de pompieri electronică. Nici n-a fost nevoie să deschid cutia ca să-mi dau seama că era o chestie

plină de mașinării, leduri colorate și alarme. Eram sigur că lui Theo o să-i placă la nebunie, dar pe mine mă va trimite direct la ospiciu.

— Mulțumesc, Miles, dar Theo s-a culcat.

— Deja? a exclamat uimit. Speram să-l prind treaz ca să-i ofer cadoul. E puțin trecut de șapte.

— Da, dar n-a dormit la prânz astăzi. Și a fost o zi lungă pentru noi, i-am răspuns aproape în șoaptă, sperând ca vocea mea să nu ajungă în dormitorul de la etaj.

— Theo a fost dat afară de la creșă, iar Pete a căutat alta prin tot nordul Londrei, i-a explicat Maddie.

— *Cum?* Dat afară? De ce?

Miles era imaginea vie a indignării.

— L-a pocnit pe Zack în cap cu o cană.

— Dar nu are decât *doi ani,* pentru Dumnezeu!

— Exact asta le-am spus și eu.

Din monitorul copilului se auzi un urlet prelung. Revolta lui Miles reușise să-l trezească pe împricinat.

— Îl aducem jos? Ce părere ai? mă întrebă Maddie.

Am negat din cap. Trecuserăm prin toată procedura mersului la culcare – îi arătaserăm lui mami ce-am făcut astăzi, ne îmbăiaserăm, îi citisem poveste. Ar fi însemnat s-o iau de la capăt. Plus că ar fi reținut că se putea da jos din pat când avea chef, dacă urla suficient de tare.

— Dar e o ocazie specială, interveni Miles rugător. Ai putea să-i prezinți cadoul. Sau, mai bine, nu, se răzgândi rapid după ce îmi văzu expresia. Lasă-l să plângă. Știu, stilul vostru de parenting.

— De fapt, să știi că nu-l lăsăm să plângă, am început, dar Miles mă întrerupse cu un plesnet din degete.

— Vai, ce fraier sunt! Theo nu are nevoie de creșă. Puteți folosi bona noastră.

Maddie și cu mine am schimbat o privire rapidă.

— Ești sigur?

— Bineînțeles. E soluția perfectă. Theo și David vor petrece mai mult timp împreună, iar pe David chiar îl ajută să aibă un copil de vârsta lui în preajmă. Poate recuperează mai repede decalajul de dezvoltare.

— Să discutăm despre costuri… am zis.

Miles schiță un gest larg cu mâna.

— Nici gând. O să ne aranjăm când ni se virează compensațiile de la spital. E plăcerea noastră să-l primim pe Theo.

— Totuși, trebuie să stabilim câteva reguli clare, de bază.

— Ca de exemplu?

— Ei bine… cât timp va petrece bona în fiecare casă, de exemplu.

— Serios? Miles părea sincer uimit de întrebare. Adică, tu nu vrei să te întorci la muncă? Crezi că o să poți scrie aici, în camera asta, cu doi copii mici și bona pe cap? Dar, desigur, facem cum vrei. Exact cum ai scris în articol – în versiunea inițială –, dialog și înțelegere.

— Mie mi se pare o soluție bună, am auzit vocea lui Maddie.

M-am simțit puțin trădat, deoarece sperasem să priceapă că propunerea nu-mi convenea, deși n-ar fi fost politicos s-o spun. Căutam disperat argumente ca să refuz sau, în orice caz, să câștig mai mult timp de gândire.

— Iar voi o să-l puteți vizita mai des pe David, adăugă Miles. Sper că *vreți* să-l vedeți, nu-i așa? ne întrebă mutându-și privirea de la unul la celălalt.

— Sigur că da, m-am trezit răspunzând.

— Doar că… Miles făcu un gest spre podea. Nu știu cum să spun… eu sunt aici și încerc să-mi văd fiul, pe când voi…

Lăsă fraza neterminată.

— Nu-i adevărat! exclamă Maddie, acoperindu-mi protestele mai discrete. *Sigur că vrem* să-l

vedem pe David.

Se lăsă o tăcere întreruptă din când în când de urletele din *baby monitor.*

— Cred că așteptam o invitație, am zis în cele din urmă.

— Nu aveți nevoie de nicio invitație, îmi răspunse imediat Miles. Veniți când vreți. *Mi casa es su casa.* Oricum, o să petreceți puțin timp cu David când îl aduceți pe Theo, da? Îi spun lui Lucy să vă aștepte mâine.

37.

PETE

— Nu ați avut discuția aceea, nu-i așa? șopti Maddie.

Eram în pat. În camera de alături, Theo continua să scâncească, deși era obosit după ce repetaserăm toată procedura de culcare, începând cu cana de lapte. Mai precis, eu o repetasem. Maddie desfăcuse încă o sticlă de vin roșu și se întreținuse cu Miles la parter, în timp ce eu, la etaj, încercam să citesc povestea lui *Hairy Maclary from Donaldson's Dairy* pe tonul cel mai plat și mai soporific cu putință. Când, în sfârșit, Miles și-a luat la revedere, am așezat ostentativ sticla goală de vin lângă coșul de gunoi, alături de celelalte dovedite de partenera mea de-a lungul săptămânii, și am anunțat ferm că mă duc la culcare. Theo urma să se trezească la șase dimineața, iar ziua nu fusese tocmai ușoară.

— Ce discuție? am întrebat-o tot în șoaptă.

— Cea despre limite.

— Ba da, la biserică. I-am spus că înțelegerea noastră nu va funcționa decât dacă ne respectăm stilurile de parenting. A fost întru totul de acord.

— Nu știu dacă e destul de subtil încât să înțeleagă că asta presupune și să nu dea buzna peste noi oricând are chef.

— Tu ai deschis încă o sticlă.

— Nu puteam să stau cu paharul în mână fără să-i ofer și lui.

— Maddie…

— Nasol. Vocea serioasă. Cu ce am mai greșit?

— Bei cam mult.

— Știu. Mă relaxează, îmi răspunse cam înțepată.

— Nu pentru că ai fi… nefericită?

— Nici vorbă! Am un job extrem de stresant și vinul mă ajută să uit de griji.

— Bine, dar promite-mi că…

— Nu-mi ține lecții, tăticule Pete. Mai bine ia-mă în brațe. N-am mai făcut dragoste de secole.

„Pentru că nu vrei, dacă nu ești beată”, mi-a venit să-i spun. M-am abținut, firește. Aș fi declanșat un scandal, iar una dintre consecințele abstinenței este că accepți ce ți se oferă. Eram conștient că se oferise doar ca să-mi închidă gura, că de alături se auzea copilul scâncind și că aș fi preferat să nu fie matoală.

Am început să o sărut pe ceafă, ceea ce știam că-i face plăcere, apoi i-am ridicat tricoul și am coborât spre sâni.

— Măcar lui Theo îi place de Michaela, adăugă Maddie. Cred că o să fie bine.

Mi-am frecat ușor nasul de un sfârc.

— Iar dacă planul nu funcționează, mai rămâne o șansă la creșa unde l-ai înscris. O să ne descurcăm. Căscă zgomotos. De fapt, cred că mă culc. Te superi? Nu mă simt în stare.

38.

PETE

A doua zi, l-am așezat pe Theo în mașină și am pornit spre Highgate. Am traversat cu greu orașul, fiind nevoit să trec pe lângă o duzină de școli la ora la care erau aduși copiii. Un traseu pe care l-aș fi făcut în mai puțin de douăzeci de minute într-o sâmbătă mi-a luat aproape dublu la ora de vârf.

Lucy mă întâmpină la ușă într-o pereche de blugi scumpi și un cardigan de lână până la genunchi.

— Pete! mă salută călduros. Mă bucur să te văd. Theo, ce mai faci?

— Moles aici? o întrebă el plin de speranță.

— Nu, e la lucru. Știi, asta fac tații, îi spuse râzând, dar se opri brusc. Îmi cer scuze, Pete, n-am vrut să spun că…

— Stai liniștită. Ești sigură că e totul în regulă? N-aș vrea să te deranjez.

— Nu, e foarte bine. Tania le-a pregătit prăjituri fără grăsime. Intră.

— Tania? am întrebat-o mirat și am intrat în bucătărie.

— Da, noua bonă. Tania, el este Theo, iar el este tatăl lui, Pete.

O tânără brunetă se întoarse spre noi. Purta mănuși de protecție pentru că tocmai scosese din cuptor o tavă, dar le dădu jos imediat și îmi strânse mâna.

— Încântată de cunoștință, îmi spuse într-o engleză cu puternic accent franțuzesc, făcând chiar și o mică reverență.

M-am întors spre Lucy.

— Credeam că era Michaela.

În mașină îi povestisem lui Theo despre cum urma să se joace cu ea, ca să-i mențin moralul ridicat.

— A trebuit să renunțăm la serviciile ei. L-a supărat pe Miles.

— De ce? Ce-a făcut?

— Nu-i place ca bonele să stea cu ochii lipiți de ecranul telefonului, când sunt plătite să aibă grijă de David. Și nu le permite să folosească mașina de cafea ori de câte ori au chef – au Nescafe și internet în dormitorul lor, unde sunt libere să facă ce vor când nu lucrează. Pe scurt, săptămâna trecută am văzut-o pe Michaela, cu ajutorul camerei de supraveghere, bând cappuccino și pierzând vremea pe un site de socializare. N-am avut încotro și am pus-o pe liber.

— Aveți o cameră video pentru bone?

— Trebuie. Să nu crezi că stăm toată ziua să o urmărim. Miles zice că are mai mult un rol preventiv.

Am privit în jur. Într-adevăr, aveau o mașină de cappuccino – mai scumpă decât a mea –, dar camera nu se vedea pe nicăieri. Cine știe pe unde o disimulase Miles.

— Theo, ai face bine să te porți frumos, că nu știi cine te urmărește, am glumit.

Apoi, fără să-mi dau seama exact ce fac, am intrat în camera de joacă și m-am lăsat pe vine lângă David.

— Bună, i-am spus.

Copilul mă privi curios. Avea ochii lui Maddie, exact aceeași formă și nuanță, dar fără energia și expresivitatea pe care o degaja chipul ei. Peste câteva clipe își întoarse capul.

— Ce faci aici? l-am întrebat tandru.

Din nou, niciun răspuns.

— L-am adus pe Theo, ca să vă jucați împreună.

Am avut impresia că s-a încordat puțin, dar n-aș putea spune dacă reacționase la nume sau la vederea lui Theo, care tocmai năvălise în încăpere. L-am mângâiat pe cap. Avea un păr blond atât de fin, încât îi simțeam forma craniului. Semăna teribil cu părul lui Maddie și era complet diferit de

buclele negre și grele din podoaba capilară a lui Theo.

— Vin să te iau la douăsprezece și jumătate. Să te joci frumos cu David, i-am atras atenția, după care m-am ridicat.

— Nu e nicio grabă, îmi zise Lucy. Nici n-ai timp să ajungi bine acasă, că o să trebuiască să te întorci. De ce nu-l lași la noi pentru prânz? Se poate odihni apoi în mașină.

•

Pe drumul spre casă am constatat că-mi venea greu să mă concentrez. Condusul prin Londra era mult mai obositor decât plimbările pe jos până la creșă. Dar nu era numai asta. Mă obseda imaginea lui David, așezat pe covor, în mijlocul unor jucării minunate, cu care nu era capabil să se joace. Era pasiv, era cumva închis în el. Ar fi fost așa de simplu să-l ignori complet, mai ales în prezența energiei dezlănțuite a unuia ca Theo.

Aveam o casă mică, așa că jucăriile de care se plictisise ajungeau în pod. Am urcat și am găsit o cutie cu cărțile care-i plăcuseră pe la un an și jumătate. *Toddle Waddle,* de Julia Donaldson, *Shh! We Have a Plan*[6], de Chris Haughton, poveștile lui Eric Hill Spot. Am scos câteva cărți-joc, cu ilustrații mobile și alte mecanisme din carton.

Când m-am întors la familia Lambert, i le-am arătat lui Lucy.

— Theo nu le mai gustă, dar m-am gândit că i-ar plăcea lui David.

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Mi-e teamă că nu prea citește.

— Îmi dau seama, dar poate că o să-i facă plăcere dacă îi citesc eu.

M-am așezat din nou lângă el, în camera de joacă.

— Uite, David, i-am zis arătându-i *We're Going on a Bear Hunt*[7].

Ochii i se îndreptară spre carte. Theo mi-ar fi smuls-o imediat din mână, fie ca s-o arunce cât

colo, dacă nu-i plăcea, fie, în caz contrar, ca să mă lovească cu ea până îi citeam. David nu făcu niciuna, nici alta, doar o atinse timid cu vârful degetelor.

Am deschis-o și am început prima pagină:

— „Plecăm la vânătoare…”

— *Vâjjjjjj!*

Theo apăru cu câte o rachetă Lego în fiecare mână, urmat de Tania.

— Bună. Încerc să-i citesc ceva. Poți să stai și tu dacă vrei.

— *Vâjjjjjj! Vâjjjjjj!*

Cele două rachete se prăbușiră aproape simultan în capul meu, cu efecte devastatoare.

— Tania, te rog să-l duci în camera cealaltă și să-l ajuți să monteze la loc proiectilele. Aș vrea să termin povestea asta, pentru David.

— Desigur. Theo, hai cu mine!

— „Plecăm la vânătoare”, am zis luând-o de la capăt.

•

David ascultă fascinat *We’re Going on a Bear Hunt,* urmată de *Each Peach Pear Plum*[8] și de *Where’s Spot?*[9] Când am adus și *Dear Zoo, se* repezi să întoarcă paginile ca să vadă animalele, pe măsură ce citeam.

— Sfârșit, am spus epuizat punând cartea deoparte.

Făcusem ca toate animalele de la grădina zoologică, doar răgetul leului îl transformasem într-un fel de tors, ca să nu se sperie.

— A fost *minunat*! i-am auzit vocea lui Lucy. Pur și simplu minunat.

Am ridicat capul. Mă filma cu telefonul.

— Pete, ești extraordinar, îmi spuse.

39.

PETE

— Pete, ești extraordinar, repetă Maddie sec.

Am pufnit în râs la telefon.

— Sigur că sunt. De unde ai aflat?

— Lucy a postat pe Facebook un filmuleț în care îi citeai lui David. S-a înregistrat și vocea ei, din spatele camerei.

— A fost rapidă. Nici nu se făcuse ora patru.

— Mă rog, trebuie să-ți ocupi timpul cumva, când bona își bea ceaiul.

— Că tot ai adus vorba, bona părea cam zguduită după o dimineață întreagă cu Theo. Și nu mai este Mika, ci Tania.

— Cum ți s-a părut?

— Competentă, am răspuns prudent. Theo a poreclit-o deja Tanner.

— Oricum, e doar un aranjament temporar. Te las, intru într-o ședință. După un moment de tăcere, adăugă: Mi-a plăcut să văd cum îi citeai lui David. Mi-a venit să vă iau pe amândoi în brațe.

•

La ora șase și jumătate se auzi soneria. „Deliveroo sau Miles?” m-am întrebat. Era Miles.

— Am plecat mai repede de la birou azi, îmi spuse vesel în loc de salut. Sper că nu deranjez. Ah! Te-am prins, băiete. Bine că nu te-ai culcat.

— Nu mai are mult, i-am zis privind spre Theo, care, în pijama, se uita la un desen animat.

— Nu-ți face griji, nu vreau să-l agit. O să stăm liniștiți, unul lângă celălalt. Asta e pentru tine, îmi spuse întinzându-mi un pachet pătrățos.

— Dar nu trebuie să ne aduci cadouri, i-am răspuns fără să mă gândesc.

— Ne-ați dat toate cărțile acelea. Era normal să vă ofer și eu ceva.

Am deschis pachetul. În interior era un *baby monitor* din acelea scumpe, cu cameră video pe care o puteai controla de la distanță.

— N-a costat mare lucru, ținu să precizeze. Am luat același model pentru David. Wi-Fi, 4G, microfon omnidirecțional, vedere nocturnă…

Am scos camera din cutie. Era destul de grea, solidă și frumos rotunjită, cu obiectivul montat pe un fel de giroscop.

— E superb, Miles, dar… cărțile acelea nu ne foloseau la nimic, le depozitaserăm în pod.

— Monitorul ăla al vostru nu se mai folosește din Evul Mediu. Ți l-am configurat, nu trebuie decât să-l aprinzi și să introduci parola de la rețeaua Wi-Fi. Crede-mă, nu e mare lucru. Iar Lucy a fost așa de fericită că ai stat cu David! Mi-a trimis un link cu tot filmul.

— A fost plăcerea mea, i-am răspuns ridicând din umeri.

— Să știi însă că Theo mi s-a părut cam necăjit când l-ai trimis să se joace în altă parte. Se așează lângă băiețel și, ciufulindu-i părul, îi zise: Bietul de tine!

— Cred că primește suficientă atenție.

— Nu-i place să împartă nimic, corect? Miles își scoase cravata și o puse în buzunar. Se vedea că juca un pic de teatru. La ce desen ne uităm în seara asta, Theo?

— *Po'taşul Pat.*

— Îmi place la nebunie *Poștașul Pat.* Știai că se dădea la televizor și pe vremea când aveam vârsta ta? Cred că-mi amintesc episodul.

•

Când Maddie se întoarse de la serviciu, Miles era încă acolo, uitându-se la televizor. Theo adormise sprijinit de el, cu degetul mare în gură. Miles se însufleți imediat când o văzu.

— Bună, Maddie, îi spuse în șoaptă. Băiatul nostru a ațipit.

— Văd, îi răspunse impasibilă, apoi se duse la frigider și scoase o sticlă de băutură.

— Vrei să-l bagi în pat și să-i citești ceva? am întrebat-o.

— Numai după ce beau un pahar de vin. Am avut o zi oribilă.

— O fac eu, se oferi prompt Miles.

— Chiar nu e nevoie… am început.

— Mai bine rămâi aici, cu Maddie. Pun pariu că n-ați avut ocazia să stați de vorbă liniștiți toată ziua. Îi citesc repede o poveste și dispar.

Perspectiva de a-l vedea ieșind rapid pe ușă mă făcu să cedez. Și pentru mine fusese o zi grea.

— Bine, îți mulțumesc.

Miles își strecură mâinile pe sub un Theo moale, adormit, și porni spre etaj.

În mod ciudat, imaginea lui Theo tolănit în brațele lui mă duse cu gândul la cea a unui bărbat care își trece mireasa peste pragul casei.

*

— *Mi casa e su casa,* din nou? mă întrebă Maddie după ce am auzit ușa de la camera copilului închizându-se.

— Cam așa ceva, am admis.

— Și asta ce mai e? zise arătând spre monitorul iBaby.

— E un *baby monitor* conectat la internet. Cadou de la Miles.

— În fine… îmi aduc aminte cum te plângeai de al nostru.

— Da, e foarte generos din partea lui. Am ezitat o secundă înainte să continui. Lucy mi-a spus mai devreme că au concediat-o pe Michaela pentru că au prins-o pe o cameră de supraveghere. Nu respecta regulile stabilite de stăpânul casei.

— Miles are un set de reguli? Cine s-ar fi gândit?

— Surprinzător de stricte, am aprobat-o gânditor. Dacă ai călcat o dată pe bec, ești terminat.

Maddie se întinse după sticlă și-și umplu la loc paharul. Observasem că își luase obiceiul acesta în ultimele zile, bea o gură și umplea la loc. Paharul ei nu era niciodată gol. Și turna până sus.

— Cum funcționează chestia aia?

— Miles mi-a spus că l-a configurat deja. Nu trebuie decât să introducem parola de la Wi-Fi, dar…

— Ce? Crezi că ar fi capabil să-l pirateze? spuse Maddie după un moment.

— Nu mi se pare genul foarte tehnic, dar să verificăm.

Am tastat câteva cuvinte în motorul de căutare pe laptopul meu și i-am prezentat rezultatele. Căutasem: „E ușor să piratezi un *baby monitor?*” și primisem peste zece mii de răspunsuri, toate afirmative.

— Dar poate că sunt paranoic, am adăugat.

— Nu cred că ești paranoic, îmi răspunse încet. Poate își închipuie că are tot dreptul să-și supravegheze fiul dormind, în calitate de tată, însă trebuie să existe niște limite. Când coboară, o să discut eu cu el. Inclusiv despre vacanța de Paște. E momentul să clarificăm situația.

•

— Doarme, ne informă Miles fericit în timp ce cobora treptele. Doamne, e ca un îngeraș când închide ochii, ați observat?

— E singurul moment. Apropo, Miles, zise Maddie.

— Da?

— Voiam să-ți spun că nu putem pleca din oraș de Paște. Eu am foarte mult de lucru, iar unul dintre frații mei vine sâmbătă cu familia lui din Australia. Mi-ar fi imposibil să merg până în Cornwall doar pentru o noapte. Îmi pare teribil de rău.

— Aduceți-i și pe ei, îi răspunse Miles nonșalant. E o casă pentru zece persoane, n-ar fi o problemă.

— Sunt sigură că ai prefera să-ți inviți niște prieteni.

— Am spus că poți să-ți aduci și fratele cu familia. La urma urmei, excursia de Paște a fost ideea voastră. Casa e rezervată și am plătit în avans. Nu pot anula.

Zâmbetul lui Miles dispăruse. Maddie mă privea șocată.

— Credeam că se poate anula ușor.

— Ei bine, nu se poate.

— Miles, e vina mea, am intervenit. Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult, dar Maddie își vede foarte rar familia.

— Bine. Ea poate să rămână la Londra, ca să stea cu fratele ei, tu și Theo veniți cu noi în Cornwall, propuse Miles tăind aerul cu latul palmei.

— Dar vreau să petrecem Paștele împreună, iar fratele meu are tot dreptul să-l vadă și el pe Theo.

— Bun, atunci cum o rezolvați? Și eu vreau să stau cu Theo.

Arăta exact ca fiul nostru când i se refuza ceva – certăreț și crud, cu buza inferioară împinsă înainte –, așa că, fără să-mi dau seama, i-am răspuns ca unui copil de doi ani:

— Nu putem primi întotdeauna tot ce ne dorim, înțelegi?

Mi-am dat seama cât de condescendent suna abia după ce cuvintele îmi ieșiseră din gură, dar Miles nu-mi lăsă răgaz să-mi cer scuze.

— Da, ai dreptate, Pete. Ai perfectă dreptate.

Vocea lui sunase ciudat de rece, de distantă, ca și cum nu ar fi vorbit cu noi, ci cu el însuși.

Apoi, fără să mai spună nimic, ieși din casă cu pași mari și nu trase ușa după el, lăsând să intre un val de aer rece în micul nostru living.

40.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 21: E-mail de la Justin Watts, Fox Atkins LLP, adresat lui Peter Riley

Speța dumneavoastră

Dragă Pete,

Confirm depunerea solicitărilor de despăgubiri. Ni s-a răspuns să așteptăm. Vă vom anunța de îndată ce vom dispune de elemente suplimentare.

Cu cele mai alese sentimente.

Justin Watts

Partener asociat

Fox Atkins LLP

41.

PETE

A doua zi, când l-am dus pe Theo la familia Lambert, eram puțin îngrijorat. Transformarea lui Miles fusese atât de abruptă, veselia și bonomia lui dispăruseră atât de brusc, încât îmi spuneam că trebuie să se fi simțit cu adevărat jignit. Nu-mi părea rău pentru cele spuse de Maddie, lucruri pe care ar fi trebuit să i le pun în vedere chiar eu, ci regretam că mă luase gura pe dinainte.

Pe de altă parte, dacă într-adevăr o luase ca pe o ofensă, atunci poate că venise momentul să reglăm câteva detalii – un program săptămânal de vizite, de pildă, sau, cel puțin, să ne anunțăm vizitele reciproce. Îmi era tot mai limpede că trebuia să mă port cu mănuși cu el, dacă voiam ca relația noastră să continue fără asperități.

Am descoperit însă că Miles nu era acasă, iar Lucy părea ca de obicei, amabilă și cu nervii întinși.

— Oh, bună, Pete, mă salută în stilul ei aerian, ca și cum ar fi fost surprinsă că am reușit să găsesc drumul până în Highgate și să mă prezint la ușa lor la ora nouă dimineața. Salut, Theo, mă bucur să te văd.

Luasem cu mine un covoraș de joacă mai vechi, o pătură matlasată cu diverse animale și insecte cusute pe ea – o buburuză, o broască, o omidă care țipa când apăsai pe ea și un păianjen care se ascundea sub o frunză. L-am pus pe David pe covoraș și i-am citit *The Very Hungry Caterpillar*[10] în timp ce mâncam dintr-un strugure, pe care Tania îl spălase și îl tăiase în două. Când am terminat, am pus cartea în spatele meu și l-am întrebat cu blândețe:

— David, poți să-mi arăți unde este omida?

Se uită în jur. I-am arătat spre ea, apoi am strâns-o între degete, făcând-o să scheaune.

Izbucni în râs. Mi-am dat seama că era prima dată când îl vedeam râzând. Fața i se lumină cu totul și, pentru câteva clipe, păru un copil normal care se distra.

Un copil cu ochii lui Maddie.

— Chiu! Chiu! Tot mi-e foame! Dă-mi niște struguri, am zis cu glas ascuțit prefăcându-mă că-i dau omizii câteva bucățele de strugure. Chiu! Chiu! Asta înseamnă mulțumesc, în graiul omizilor.

— Ești așa de bun cu el, spuse Lucy, care ne urmărise tot timpul.

— E nemaipomenit de drăgălaș.

— Miles zice că s-ar putea să dea dovadă de talent muzical când mai crește, pentru că e sensibil și ascultă răbdător.

Am aprobat-o din cap, încercând să-mi amintesc dacă eu și Maddie discutaserăm vreodată despre viitorul lui Theo. Probabil că subiectul te preocupă mai tare când ai un copil cu probleme. L-am mângâiat pe creștet și m-am ridicat în picioare.

— Lucy, aș vrea să te întreb ceva…

— Da?

— Miles ți-a spus ceva despre seara trecută? Mi-e teamă că am fost lipsit de tact.

— Seara trecută? Nici nu știam că v-ați văzut. Ați ieșit la un pahar? Nu, nu mi-a spus nimic când a ajuns acasă. Iar azi-dimineață, când a plecat la birou, mi-e teamă că dormeam. Îi place să plece devreme, după ce aleargă.

— Probabil că-mi fac griji degeaba. O să-i trimit un mesaj, i-am zis.

Pe la prânz am intrat pe Facebook. Lucy și Tania duseseră copiii la grădina zoologică. Lucy postase deja șase imagini – Theo cu delfinii, Theo mângâind un șarpe, Theo lângă piciorul unei girafe. David era într-un cărucior, așa că nu prea se vedea.

Problema cu aranjamentul la care ajunseserăm, mi-am spus, era că Theo n-avea să învețe niciodată să împartă cu ceilalți dacă socializa doar cu un copil mult mai puțin dezvoltat decât el. În cel mai rău caz, avea să se obișnuiască să fie centrul atenției pentru doi adulți concomitent. Și cum îl ajuta contactul cu o bonă franțuzită să-și depășească întârzierea în vorbire? Nu era o soluție, ci un armistițiu.

Pe de altă parte, bănuiam că Miles și Lucy nu vedeau lucrurile în aceeași lumină. M-am întrebat cât mai dura până obțineam niște bani de la spital, ca să ne putem ocupa singuri de Theo.

•

Restul săptămânii se scurse fără incidente și fără niciun semn de la Miles. Vestea bună era că nu trebuia să-mi mai bat capul cu deghizarea pentru Ziua Internațională a Cărții, cum îmi ceruseră cei de la creșă. M-a distrat copios când m-am întâlnit cu una dintre mamele de acolo la raionul de fructe și legume de la Sainsbury și am văzut că din cărucior i se ițea un costum *Where's Wally?*[111] Mi-am amintit cum o chema: Sally Russell. Era una dintre fondatoarele grupului pe care îl numeam „mamezele", a căror principală ocupație părea să fie ironizarea taților casnici, incapabili, prin definiție, să aibă grijă de copii.

— Ce drăguț! am rânjit arătând spre cumpărăturile ei. Sunt sigur că o să-i stea foarte bine.

Obrajii lui Sally se împurpurară instantaneu.

— Am vrut să-i fac unul chiar eu, dar a refuzat să mai fie șoricel. Și nu costă decât șapte lire și jumătate.

— Da, chiar e ieftin, am aprobat-o. Te face să te întrebi unde le fabrică, nu? Cămașă cu mâneci lungi, pantaloni *și* pălărie. O fi bumbac sustenabil? M-am aplecat să verific. Ah, nu. Poliester. Cambodgia. Păcat!

N-ar fi trebuit să întind coarda, însă știam că ea m-ar fi executat fără milă dacă ar fi avut ocazia. Iar contraatacul nu întârzie.

— Ce mai face bietul Theo? mă întrebă cu o voce înmuiată de grijă. Ne-am întristat când am aflat că a fost exclus. Ați reușit până la urmă să-l înscrieți în altă parte?

— De fapt, tot răul spre bine. I-am găsit o bonă excelentă, pe care o împărțim cu… am ezitat… cu niște prieteni.

— Mă bucur pentru el. Probabil că nu era pregătit pentru grădiniță.

— Probabil că nu, am recunoscut. Dacă pe mine nu mă mai deranjau comentariile ei acide, eram sigur că pe ale mele le încasase în plin, ceea ce-mi permitea să fiu mărinimos. În orice caz, mă bucur că ne-am întâlnit.

— Ai auzit ce-a pățit Jane Tigman? mă întrebă din senin, când mă pregăteam să-mi văd de treburile mele.

— Nu. Ce?

— A fost trântită de pe bicicletă și și-a rupt un picior.

— Cum s-a întâmplat?

Sally clătină din cap.

— Nu-și mai amintește nimic. Zice că ar fi fost o mașină mică, nu un autobuz sau o dubă, dar nu e sigură. Probabil că i-a atins scurt roata din spate și a aruncat-o jos. În orice caz, nu s-a oprit ca să-i acorde ajutor. Din fericire, apucase să-l lase pe Zack la creșă, altfel ar fi fost pe bicicletă cu ea.

— E îngrozitor, am spus. Transmite-i urările mele de însănătoșire grabnică, te rog.

Deși Jane era responsabilă pentru eliminarea lui Theo de la creșă, nu putea să nu-ți fie milă de ea.

42.

MADDIE

Sunt la serviciu, refac bugetul pentru o reclamă – clientul a decis unilateral că trebuie să coste cu 20% mai puțin, dar insistă că rezultatul n-ar trebui să fie cu 20% mai prost – când mă sună Ingi, colega de la recepție.

— Maddie, sunt aici niște oameni de la NHS care vor să te vadă.

— Bine, îi răspund calm. Avem un colț unde să discutăm în liniște?

— Sala Surfer e liberă. Îi instalez acolo, da?

Toate sălile noastre de întâlnire poartă numele unor clipuri celebre, ceea ce tinde să-i aiurească pe clienți.

Este evident ceva în legătură cu cererea noastră de despăgubiri, dar mă miră că au venit fără să anunțe. Poate că e un fel de ambuscadă, vor să mă prindă cu garda jos? Sau așa se fac lucrurile aici, în Marea Britanie? Oricum, n-are rost să mă stresez înainte de a afla ce vor, îmi spun.

Un bărbat și o femeie mă așteaptă în sala de întâlniri. El, vizibil mai tânăr, are un laptop în față, în timp ce femeia, scundă și grasă, scotocește într-un dosar voluminos.

— Bună ziua. Numele meu este Maddie Wilson. Am înțeles că vreți să discutăm, anunț abrupt.

— Da, îmi răspunde femeia. Eu sunt Grace Matthews, iar el este Thomas Finlay. Suntem de la NHS Resolution, Departamentul pentru litigii al sistemului de sănătate.

Mă așez la rândul meu pe un fotoliu.

— Presupun că este în legătură cu despăgubirile solicitate de noi.

Grace Matthews încuviințează din cap și ochelarii îi alunecă pe nas. Îi împinge la loc cu degetul arătător.

— În primul rând, dorim să vă asigurăm că Sistemul Național de Sănătate tratează foarte serios astfel de incidente. Lucrăm și cu clinica privată implicată, ca să avem o imagine completă asupra celor întâmplate.

— Foarte bine, îi spun.

— S-ar putea ca procedura să dureze, de aceea vă rog să nu vă îngrijorați dacă nu vă vom contacta în perioada următoare.

— Nu este nicio problemă.

— Între timp, avem nevoie de acces la dosarul dumneavoastră medical, pentru a continua investigația. Grace Matthews scoate un formular din dosar și îl împinge spre mine. Trebuie să-l semnați, ca să ne dați consimțământul.

Mă uit la document, fără să-l ating.

— Poate că ar fi mai prudent să mă sfătuiesc cu un avocat înainte.

— Desigur, dacă asta doriți. Grace Matthews pare surprinsă. Este un formular standard, care se aplică în toate investigațiile legate de acuzații de neglijență în îndeplinirea actului medical.

— O să ies puțin ca să-i telefonez, spun după câteva secunde de gândire.

— Îmi puteți citi formularul la telefon? mă întreabă Justin Watts, după ce îl pun rapid la curent. După primele rânduri mă întrerupe: E în regulă, procedura standard, semnați.

— Înseamnă că vor avea acces și la dosarul meu psihiatric?

— Da, dar din moment ce solicitarea noastră vizează despăgubiri și pentru daune psihice, pretențiile dumneavoastră vor fi întărite de informațiile consemnate acolo, nu slăbite.

Ezit. Până acum nu mi-a trecut prin cap că psihoza prin care am trecut ar putea fi relevantă. Adevărul este că, dacă aș fi plecat acasă cu David în locul lui Theo, aș fi reacționat identic. Dar am pornit pe un drum și nu mai pot da înapoi.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Mă întorc în sală.

— Zice că este în regulă.

— Bun. Am pregătit și un stilou. Apropo, unde este Theo acum? Tot cu partenerul dumneavoastră? mă întreabă pe un ton de conversație normală în timp ce semnez.

— Nu, la niște prieteni. Împărțim aceeași bonă, îi răspund la fel de nonșalant. De ce mă întrebați?

Grace Matthews își ia stiloul înapoi.

— Din pură curiozitate.

43.

PETE

— Salut, bătrâne, am auzit vocea veselă a lui Miles.

— Bună, Miles, i-am răspuns prudent.

Era prima dată când vorbeam după plecarea lui furtunoasă de la noi.

— Monitorul pentru Theo funcționează cum trebuie?

— E în regulă, mulțumesc.

De fapt, nici nu-l băgasem în priză. Gândul că Theo ar putea fi văzut sau, și mai rău, ascultat cu acel microfon omnidirecțional îmi dădea fiori, iar casa noastră era atât de mică încât, oricum, nu aveai nevoie de un aparat ca să-l auzi dacă plângea.

— Excelent. Ascultă-mă, vreau să-ți cer o favoare. Cum o chema pe asistenta aceea care s-a ocupat de voi la ATI, irlandeza care părea în limbă după tine?

— Cred că te referi la Bronagh Walsh. Dar nu era în limbă după mine.

— Dacă așa crezi tu, râse Miles.

— Dar de ce te interesează?

— Nu pe mine, pe avocatul nostru. Face o listă cu tot personalul NHS cu care am intrat în contact, pentru anchetatori.

— Ce se anchetează? l-am întrebat, brusc îngrijorat.

— Cum s-a întâmplat încurcătura, ce altceva? Probabil că au o serie de proceduri menite să evite genul ăsta de incidente, dar care, în cazul nostru, nu au fost aplicate. Încearcă să afle ce a mers prost și ar trebui să-i ajutăm, nu? Măcar se asigură că n-o s-o pățească și alți nefericiți.

Sentimentul meu de teamă se accentua.

— De acord, dar sper că nu vor încerca să arunce vina pe una dintre asistente. Bronagh s-a purtat extraordinar cu noi.

— Cum zici tu, Pete. Însă e ceva necurat la mijloc, nu crezi?

— Așa o fi, am spus șovăielnic. Atâta vreme cât nu încearcă să o scoată pe Bronagh țap ispășitor…

— Bronagh care, evident, nu era înnebunită după tine. În fine, trebuie să închid.

— Miles, stai, i-am spus.

— Da?

— Între noi totul e în regulă? Nu ești supărat?

— La ce te referi?

— N-am apucat să ne vedem în ultimele zile, și când am vorbit ultima dată cred că m-am exprimat aiurea. Eram obosit, mi-a scăpat cumva.

Râse.

— Pete, ești intratabil. Întotdeauna obsedat de ceea ce ar putea gândi alții. Sigur că suntem în regulă. Am avut o perioadă mai complicată la slujbă. Transmite-i puștiului că mi-e dor de el. Spune-i că îmi pare rău pentru vacanța de Paște, dar că ne vom revedea curând.

•

— Acum, că am scăpat de familia Lambert, ce planuri ai pentru vacanță? mă întrebă Maddie.

Am deschis frigiderul și mi-am luat o bere.

— Cred că se impune o vânătoare de ouă de Paște, nu? Am auzit că se organizează una în Hampstead Heath. Și se poate vizita stâna de la Forty Hall – lui Theo i-ar prinde bine să vadă niște animale domestice în carne și oase. Ar trebui să trecem și pe la biserică de câteva ori, să ne asigurăm că vicarul nu ne-a uitat.

— Ce-ai zice dacă am invita niște prieteni pe la noi sâmbătă?

— O idee foarte bună. Nu ne-am mai văzut de mult cu Greg și cu Kate.

— Am impresia că se știu și cu Sophie, de la agenție. Aș vrea să organizez ceva pentru ea și

Richard. Să-i invităm la cină?

— Stai ușor, cine gătește?

Maddie ridică din umeri.

— Eu fac desertul și tu, felul principal.

— De acord.

— Doamne, mă bucur așa de mult că o să ne putem odihni! Am trecut printr-o perioadă grea, plus toată povestea asta cu Miles și Lucy. Avem nevoie de timp pentru noi.

44.

MADDIE

Întotdeauna mă simt bine în mijlocul prietenilor. Sophie și Richard au găsit pe cineva cu care să-și lase copilul, dar Greg și Kate i-au adus cu ei pe Lily și Alfie, care au fost culcați în patul nostru cât gătește Pete. Apoi ne adunăm toți în jurul mesei, bem vin, mâncăm și trăncănim. Mai ales despre copii, evident. Kate a făcut ca mine, s-a întors la slujbă, iar Greg a ales să stea acasă. E încurajator să vezi că alții au optat pentru aceeași soluție și nu te judecă.

La un moment dat, Pete și Greg încep să se laude cu realizările lor în bucătărie:

— Să știi că săptămâna trecută am făcut *arancini* cu pesmet *panko*[12], și cu niște resturi de rizoto, fără să ne zgârcim la fulgii de chili.

Kate îmi prinde privirea și dă ironic ochii peste cap, făcându-mă să pufnesc în paharul de vin.

Greg se așază la loc pe scaun.

— Hei, Pete, voiam să te întreb, ai postat mai demult ceva pe DadStuff, despre un fel de poveste inspiratoare în care ești implicat.

— Ah, da. Pete îmi aruncă o privire. Cred că putem vorbi despre asta acum, nu?

— Nu văd de ce nu, îi răspund ridicând din umeri.

Începe să povestească, pe o voce joasă, în cazul în care Theo ar fi încă treaz, despre cum au fost inversați copiii și cum facem față consecințelor de când am aflat. Este un bun povestitor – talentul jurnalistic îl ajută, presupun. Știe cum să structureze faptele succint și nu se lansează în paranteze interminabile. Audiența e cucerită, în orice caz. Ascultându-l cum deapănă istorisirea de la început până la sfârșit și văzând reacțiile șocate

ale prietenilor noștri, îmi dau seama, din nou, că ne aflăm într-o situație absolut specială.

— Cum sunt ceilalți părinți? Vă înțelegeți bine? întreabă Kate după ce Pete termină de povestit.

— Tocmai, aici se pare că am avut un noroc fantastic. Sunt oameni foarte de treabă.

— Cam ciudați, spun eu.

Partenerul meu mă săgetează cu privirea și îmi dau seama că mi se cam împleticește limba în gură, dar, la naiba, n-am de gând să mă sui la volan în noaptea asta.

— Adică, Pete are dreptate. Sunt foarte cooperanți, dar mă bucur că am scăpat de ei câteva zile. Voiau să petrecem împreună vacanța de Paște și abia am reușit să-i conving că nu e cazul. Sincer, sunt cam pisălogi.

— Sunteți în dilema părinți naturali sau părinți adoptivi, am impresia, comentează Richard gânditor.

— Așa zice și Miles, îl aprobă Pete.

— Când a spus asta? îl întreb.

— Când am ieșit la bere, îmi răspunde surprins. Credeam că ți-am povestit. Miles a spus că ar fi interesant de văzut dacă Theo se va transforma într-un tip de succes, ca el, sau va deveni mai puțin ambițios fiindcă îl creștem noi. În fine, cam așa ceva.

Se lasă un moment de tăcere.

— Sună cam jignitor, nu credeți? comentează Sophie.

— Sună imbecil, dacă mă întrebi pe mine, spune Richard încruntat.

— Presupun că operăm cu definiții diferite ale succesului, intervine Pete împăciuitor, dar este întrerupt de sunetul soneriei de la intrare.

Pentru o clipă mă trec fiori la gândul că ar putea fi *el,* dar mă calmez rapid. Ar fi imposibil, familia Lambert se află la patru sute de kilometri distanță, în Cornwall, în plus, ar fi venit mai devreme dacă ar fi vrut să-l vadă pe Theo.

Chiar *este* Miles, care ține într-o mână o sticlă de vin scump și în cealaltă o pungă de cumpărături. A venit împreună cu Lucy și amândoi îmi zâmbesc prietenos din prag.

— Ne-am gândit să venim ca să ne prezentăm familiei, anunță vesel.

Sunt atât de șocată, încât îi las să treacă pe lângă mine, în casă.

— Văd că aveți musafiri, constată dând cu ochii de prietenii noștri.

— Bună, credeam că sunteți în Cornwall, îngaimă Pete.

— Ne-am răzgândit. Nu avea niciun haz fără voi. Bună seara tuturor!

— Am înțeles, spune Pete cam tare. Miles și Lucy, toată lumea.

— Presupun că sunteți fratele lui Maddie, spune Miles întinzându-i mâna lui Richard.

— Mă numesc Richard. Soția mea este colegă cu Maddie, răspunde prietenul nostru, care, evident, nu mai înțelege nimic.

Miles îl privește pe Greg întrebător, dar chipul i se întunecă.

— Noi ne-am cunoscut cu Pete și Lucy la spital, spune Greg.

Miles își concentrează atenția asupra mea.

— Unde este fratele tău cu familia lui? întreabă fără să ridice glasul.

În ochi îi joacă o lumină gălbuie, felină.

— N-au venit.

— De ce?

— Zborul lor a avut întârziere, îi răspund după o scurtă ezitare.

— Ce linie aeriană? mă întreabă la fel de calm.

— Ei bine, nu aveam chef să mergem în Cornwall. A fost o minciună nevinovată, în regulă? izbucnesc eu.

Se lasă o tăcere lungă. Miles clatină trist din cap.

— Nu, Maddie, nu este deloc în regulă.

Folosește același ton, de o răceală sinistră, ca ultima dată când a fost aici.

— Amice… începe Pete, dar Miles se întoarce rapid spre el și nu-l lasă să termine.

— Nu sunt amicul tău, Pete, deși Dumnezeu mi-e martor că am încercat din răsputeri, pentru binele fiului meu. Își îndreaptă privirea spre masă. Vă strângeți puțin, ca să încăpem și noi?

Tăcere jenată. Nu avem unde să-i așezăm.

Trag adânc aer în piept.

— Miles, Lucy, sunteți întotdeauna binevenițiaici, dar acum nu este momentul potrivit. După cum vedeți, avem oaspeți.

— Oaspeții voștri sunt mai importanți decât părinții copilului de la etaj?

— N-o lua așa… protestează Pete.

— Am înțeles, nu suntem de nasul vostru. Pentru că nu lucrăm în presă, nu ne drogăm și nu citim porcăria aia de *Guardian.*

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred că aud așa ceva, exclamă Sophie șocată.

— Te rog să pleci, spun cu fermitate.

— Da, Miles, să mergem acasă, șoptește Lucy.

Bărbatul se întoarce brusc spre ea, făcând-o să tresară. A fost doar o mișcare instinctivă, aproape insesizabilă, dar suficientă cât să am o revelație: *femeia se teme de el.*

— Dați-i asta lui Theo, spune fără să se adreseze cuiva anume și scoate din pungă o cutie pe care o așază în mijlocul mesei.

E un ou de Paște. Unul uriaș. Lasă și sticla de vin alături.

Îmi dau seama că ar fi trebuit să ne gândim și noi la un cadou pentru David. Am fi putut căuta niște ouă de Paște de regim sau o alternativă fără ciocolată. Uitaserăm complet.

— Haide, Lucy, să ieșim din cocina asta.

45.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 23:
E-mail de la Peter Riley către Miles Lambert

Miles,
După o zi de reflecție, împreună cu Maddie, am ajuns la concluzia că niciunul dintre noi nu a gestionat cum se cuvine seara trecută. N-ar fi trebuit să te mințim în legătură cu vizita fratelui din Australia. Te rog să înțelegi că am făcut-o ca să nu vă simțiți jigniți. Ne-am văzut foarte des în ultima vreme și aveam nevoie de timp pentru noi înșine.

În același timp, am greșit că nu am stabilit din vreme un set de reguli de bază. Este limpede că efortul pe care l-am făcut cu toții, în sensul construirii unei relații informale, de prietenie, trebuie să fie completat de un acord cu privire la orele de vizită, la responsabilități, la impactul modelelor noastre de parenting etc. Totodată, trebuie să stabilim foarte clar că un anumit limbaj este inacceptabil.

Pe de altă parte, credem că e bine că au fost rostite câteva cuvinte tari, care au disipat tensiunea. Așa se întâmplă în orice familie – cearta este urmată de împăcare. Este evident că noi formăm o familie, chiar dacă una neconvențională.

Ce-ar fi să dăm uitării noaptea trecută, pentru binele copiilor noștri, și să pornim de la zero? Situația în care ne aflăm poate genera numeroase efecte pozitive, dar este nevoie de efort și înțelegere de ambele părți, dacă vrem ca lucrurile să meargă bine.

Cu cele mai bune gânduri,
Pete și Maddie

46.

MADDIE

Dacă vreți părerea mea, e-mailul e prea împăciuitor. Încă nu m-am calmat după modul în care cei doi ne-au distrus seara, iar Pete și-a folosit toată forța de persuasiune ca să mă convingă că merită să-mi înghit furia, pentru viitorul relației cu ei.

— Gândește-te la David, mi-a spus blând. Gândește-te la fiul nostru biologic, obligat să trăiască în casa aceea uriașă, cu un tată care îl ignoră fiindcă știe că nu va ajunge niciodată în primii unsprezece. O să ne abandonăm fiul doar fiindcă Miles se dovedește mai dificil decât ne-am închipuit? David are nevoie de noi, Mads.

După asta am izbucnit în lacrimi și i-am spus că n-are decât să scrie ce vrea. Așa i-am spus, dar uneori, când sunt la birou, mi se întâmplă să revăd în buclă filmul în care îi citește lui David pe covoraș. „Asta e familia pe care aș fi putut s-o am. Mai mult, ar fi trebuit s-o am”. Oricât de mult mi-aș fi iubit familia pe care o aveam deja, ideea nu mi se părea greșită. Pete arăta atât de *la locul lui,* atât de natural. Așadar, dacă are dreptate, dacă e nevoie de un e-mail anemic ca să reparăm relația cu familia Lambert, nu mi se pare un preț prea mare de plătit.

Desigur, prietenii noștri au rămas șocați după scena la care asistaseră: „Nu e doar imbecil, ci și dezaxat”, a spus Richard, și n-am putut să-l contrazic. Ca de obicei, Pete a încercat să se pună și în pielea celuilalt: „Se enervează ușor, dar îi trece repede”. Însă până și el a fost nevoit să admită că Miles se purtase de-a dreptul brutal.

Ceea ce nu-mi dădea pace era tocmai faptul că tipul nu se enervase, ci ne insultase cu un calm olimpian. Asta era cu adevărat bizar.

L-am convins totuși pe Pete să șteargă un paragraf în care își cerea exagerat scuze pentru că am respins invitația în Cornwall. Era posibil ca unul dintre noi să fi sugerat să petrecem o zi împreună, dar nici nu s-a pus problema unui weekend întreg, ca să nu mai spun de o săptămână. Dacă am fi admis că am greșit la acest punct, ne-am fi umilit iremediabil în fața lui Miles.

Tot eu am insistat să includă o referire la limbajul inacceptabil. Nu voi permite niciodată unui parvenit plin de bani să dea buzna în casa mea și s-o califice drept „cocină".

Am trimis, până la urmă, e-mailul la patru după-amiaza. Miles nu a răspuns. Nici în seara aceea, nici luni, a doua zi de Paște.

— Ce să fac mâine, să-l duc pe Theo la ei, ca de obicei, sau să-l țin acasă? mă întreabă Pete la cină.

— Dumnezeule, n-am idee. Poate că dacă îl duci, o să ai ocazia să vorbești cu Lucy, să vezi ce părere are *ea.*

— Sau poate că o să declanșez un scandal monstru, în cazul în care dau peste Miles.

— S-ar putea ca un scandal monstru să fie exact ce ne trebuie acum.

— Hm, în fața lui Theo?

Îl privesc lung. Partenerul meu are nenumărate calități, dar slăbiciunea lui este că încearcă tot timpul să netezească asperitățile, chiar atunci când este nevoie să ridice glasul. Dar are dreptate, desigur. Nu trebuie să-i lăsăm lui Theo impresia că adulții își reglează problemele țipând unii la alții, mai ales acum, când propriul lui comportament lasă de dorit.

— Atunci, poate că ar fi mai bine să-l ținem acasă o zi, sugerez. Să-i dăm lui Miles un motiv să ia legătura cu noi.

47.

PETE

Așadar, Theo a rămas acasă, cu mine.

Pe la ora unsprezece, când desena ceva ce pretindea că ar fi dinozauri pe o tablă enormă, pe care o țineam special pentru zilele ploioase, am auzit telefonul. M-am uitat la ecran: MILES LAMBERT.

— Alo? am răspuns puțin speriat.

— Pete, bătrâne, ce mai e nou? m-a întrebat plin de entuziasm. Theo e bine, sănătos?

— Slavă Domnului, e bine. De ce?

— Mi-a spus Lucy că n-ați venit de dimineață.

— Corect, i-am zis prudent. Nu ne-ai răspuns la ultimul e-mail, așa că n-am știut dacă mai este valabilă invitația.

— Sigur că este. Nu așa ne-a fost înțelegerea? Ziua la noi, noaptea la voi.

— Nu-mi amintesc să fi oficializat un astfel de acord, Miles, am spus încruntând din sprâncene.

Tăcere.

— Ai citit mesajul nostru? l-am întrebat, văzând că nu făcea niciun comentariu.

— Da. Adică, primele rânduri. Era cam lung, dar am înțeles ideea. Uite, scuzele au fost acceptate, totul s-a șters cu buretele. La rândul meu, recunosc că m-a luat gura pe dinainte.

Am tras adânc aer în piept.

— Miles, trebuie să rezolvăm situația asta.

— Consider-o rezolvată. Acum, că ne-am împăcat, în cât timp poți să-l aduci pe Theo în Highgate?

— Lasă-mă să mă gândesc. Azi, nu, în orice caz… mâine… ascultă-mă, trebuie să știi că avem anumite rezerve față de aranjamentul acesta, cu bona pentru doi copii. Nu-mi dau seama dacă este cel mai bun lucru pentru Theo pe termen lung.

Din nou, tăcere. Apoi, acea voce distantă cu care începusem, fără voia mea, să mă familiarizez:

— Vezi să nu te gândești naibii prea mult, Pete.

•

I-am povestit discuția lui Maddie când s-a întors de la serviciu.

— E ca un declanșator în interiorul lui, care se activează dintr-odată. Apoi, când trece în poziția dezactivat, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cred că și pe Lucy o sperie, spuse ea.

Ca la teatru, exact în momentul acela se auzi soneria. Ne-am privit unul pe celălalt.

— Vorbeam de lup… am zis în șoaptă.

Am deschis ușa, hotărât ca de data asta să-l pun la punct.

Când silueta de pe treptele de la intrare și-a strâns umbrela, am constatat cu surprindere că nu era Miles, ci Don Maguire, detectivul privat. Avea în mână un plic albastru, gros, pe care se imprimau rapid picăturile de ploaie.

— Trebuie să vă înmânez asta, îmi spuse. Îmi pare rău că n-a mers, adăugă după ce am acceptat plicul, apoi făcu stânga-mprejur și se îndepărtă.

Mirat și ușor neliniștit, am intrat în casă și l-am deschis. Conținea un teanc gros de documente. În față erau două pagini, ușor umede, intitulate „Chemare în judecată”. Am văzut numele lui Miles menționat undeva.

— Ce e acolo? mă întrebă Maddie.

— Nu știu, dar nu arată bine.

Am scos febril hârtiile și am început să le frunzăresc. Un document cu aspect oficial, intitulat „Declarație de paternitate”; o fotocopie după certificatul de naștere al lui Theo; ceva despre mediere și câteva formulare necompletate cu titlul „Răspunsul pârâtului”.

— Sunt documente legale, ceva despre o audiere la tribunal, am zis uluit. Dar nu înțeleg. Miles n-a menționat nimic despre asta la ultima discuție.

Sub chemarea în judecată se afla un formular numit „C1: Petiție pentru o decizie, conform Legii copilului din 1989, cu excepția deciziilor de îngrijire și supraveghere, a deciziilor aferente Secțiunii 8 și a deciziilor legate de dreptul de acces”. Nu pricepeam absolut nimic. Am citit din nou, cuvânt cu cuvânt, disperat să înțeleg despre ce era vorba. Prima parte era intitulată „Despre dumneavoastră – persoana care completează această petiție”. Aici se vedeau numele și adresa lui Miles.

Partea a doua era intitulată „Copilul/copiii și decizia/deciziile pentru care se depune cerere. Pentru fiecare copil, menționați: 1. Numele complet și 2. Tipul de decizie”. Dedesubt, Miles scrisese:

1. David Leopold Lambert – decizie privind tutela specială
2. Theo Riley – decizie de organizare a custodiei

— Oh, Dumnezeule, icnesc, simțind cum sângele îmi părăsește chipul.

— Ce s-a întâmplat? Este despre Theo? Până la urmă vrea să-i schimbăm la loc?

— E mult mai rău decât atât. Cred că încearcă să pună mâna pe amândoi, îi răspund încet.

48.

Cazul nr. 12675/PU78B65: Scrisoarea CAFCASS, tip „Pachet introductiv”, primită de Peter Riley și Madelyn Wilson, semnată de Lyn Edwards, consilier juridic pentru minori și familie

Doamnă Wilson, domnule Riley,

Children and Family Court Advisory Service[13] (CAFCASS) a primit din partea Curții solicitarea de a lucra împreună cu dumneavoastră și copilul/copiii dumneavoastră. Misiunea noastră este să oferim asistență Curții, pentru a o ajuta să decidă asupra aranjamentelor viitoare vizându-l/i pe copilul/copiii dumneavoastră.

Înțeleg că aceste momente sunt dificile pentru dumneavoastră și pentru familie. Prioritatea mea, la CAFCASS, este siguranța copiilor și protecția intereselor acestora. Pentru realizarea acestor obiective, vă voi adresa o serie de întrebări legate de situația dumneavoastră. Într-o primă etapă, vă voi contacta telefonic, ca să discutăm despre preocupările dumneavoastră legate de supervizarea copilului/copiilor. Voi lua contact și cu celelalte părți, pentru a afla opinia acestora. Ulterior voi elabora o scrisoare adresată Curții, în care voi semnala eventuala existență a unor probleme privind tematica menționată și, dacă va fi cazul, voi face recomandări pentru ameliorarea situației.

Dacă nu sunteți de acord cu recomandările, acestea pot fi atacate în instanță pe parcursul procedurii legale. Dacă nu sunteți satisfăcuți de serviciile mele, vă rog să ne aduceți la cunoștință obiecțiile dumneavoastră cât de repede posibil, mie, personal, sau directorului meu, pentru a vă examina preocupările și a încerca soluționarea acestora.

A dumneavoastră,
Lyn Edwards

Consilier juridic

Pentru a reduce costurile și amprenta de carbon, CAFCASS folosește hârtie reciclată și cerneală neagră.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 2:
Postare recuperată de pe forumul DadStuff.net

AJUTOR – AM NEVOIE URGENT DE UN AVOCAT BUN, SPECIALIZAT ÎN DREPTUL FAMILIEI

Homedad85 – Contribuitor de nivelul 5. Membru din 2018
Am nevoie de un avocat specialist în dreptul familiei. Tocmai am primit o chemare în judecată, în două exemplare. Prima înfățișare are loc peste TREI SĂPTĂMÂNI. Am primit un teanc de formulare (C1, C100, C1A și o scrisoare de la o instituție numită CAFCASS). SE PARE CĂ CINEVA A CERUT MODIFICAREA CERTIFICATULUI DE NAȘTERE AL FIULUI MEU, FĂRĂ ȘTIREA MEA. Pe citație apar numele nostru și adresa, dar una dintre literele codului poștal este greșită. Înseamnă că documentul este nul?
Vă rog să ne ajutați rapid. Suntem înnebuniți de groază.

Graham775
Cel mai bine ar fi să cauți un avocat pe site-ul Baroului.

Onefineday
Certificatul de naștere atestă numele părinților. Se pare că cineva a convins Curtea că fiul tău nu ți-ar aparține de fapt. Mă întreb cum a fost posibil așa ceva.

Tanktop
Am trecut prin proces și pe la CAFCASS cu fosta soție. O experiență oribilă, dar o pot recomanda pe

Anita Chowdry – avocat copil la Burnham Phillips. Nu e ieftină, dar face toți banii.

Onefineday
„Avocat copil”, Tanktop? Nu l-ar ajuta mai bine un adult?

49.

MADDIE

— Avem de-a face cu o situație cu totul specială, constată Anita Chowdry, ridicând ochii din dosar.

Pare impresionată, chiar fascinată de bizareria cazului nostru.

— Am fost atât de naivi, se plânge Pete clătinând din cap. Nu pot să cred cât de proști am fost.

— Bun, ați ajuns aici, îl întrerupe Anita rece. Vreți să vă spun ce urmărește reclamantul?

Îmi place de ea. Pare isteață, sigură pe ea și perfect în largul ei cu hijabul pe cap și vorbește cu un accent din sudul Londrei.

— Da, vă rog.

— Primul lucru pe care l-au făcut a fost să apeleze la un tribunal pentru minori ca să obțină o declarație de paternitate. Pentru asta au avut nevoie de un medic aprobat de tribunal, care să ia o probă de ADN de la Theo…

— Stați puțin, intervine Pete. L-au dus la doctor? Eu înțelesesem că au folosit o cană cu pai, din aceea pentru copii mici.

Anita se uită din nou pe documente.

— Medicul s-a deplasat la locuința lor. Tribunalul era obligat să excludă posibilitatea unei erori, așa că testul a fost repetat. Nu avea nevoie de mare lucru, doar de o probă de salivă din interiorul obrajilor, așa că lui Theo nu i s-a părut nimic în neregulă. Soții Lambert au cerut apoi Curții să confirme că ei sunt părinții biologici ai copilului și să ordone, în consecință, modificarea certificatului de naștere. Ridică mâinile cu palmele în exterior, ca să prevină protestele lui Pete. Faptul că v-au greșit intenționat adresa e o șmecherie, dar nu avem nicio șansă ca instanța să respingă petiția

pe această bază. Pur și simplu, familia Lambert nu a dorit să aflați ce pun la cale.

— Habar n-am avut, n-am știut absolut nimic, spune Pete clătinând din cap.

— În orice caz, odată stabilit faptul că ei sunt părinții biologici, au primit dreptul să solicite decizia de custodie asupra copilului.

Pete își ia capul între mâini.

— Am văzut ceva despre o mediere. N-am înțeles la ce se referă, dar scria clar că va avea loc medierea.

— Da, chiar a avut loc, încuviințează Anita.

— *Poftim?* tresare Pete, trezit din letargie.

— Legea prevede ca părțile care solicită custodia să participe la o reuniune de mediere. Dar nu scrie nicăieri că ar avea obligația să participe împreună cu partea adversă. Dacă mediatorul este convins că au explorat toate posibilitățile și că încă o tentativă nu ar avea sens, poate semna certificatul care le permite să continue acțiunea. În plus, trebuie să țineți cont de faptul că medierea se aplică în special în cazul divorțurilor. În situația dată, soțul și soția se prezintă împreună, cântă pe aceeași partitură și povestesc, probabil, că au încercat din răsputeri să ajungă la o înțelegere. Rezultatul nu e deloc surprinzător.

Pete se prăbușește din nou. Îmi dau seama că și-a pus toate speranțele în mediere, conform credinței lui că orice se poate rezolva prin dialog rațional.

— Instanța poate decide medierea la primul termen, dacă apreciază că ar fi necesară, adaugă Anita. Dar nu vă bazați pe asta, niciun judecător nu va accepta o întârziere care ar putea aduce daune potențiale copilului.

— Daune! Pete se holbează la ea. Lui Theo? Ce daune? E ridicol.

— Definiția daunei în Legea drepturilor copilului este destul de largă. Reclamanții au înșirat în C1A câteva exemple pe care un judecător

le-ar putea considera valide. Primul dintre ele este că l-ați lăsat pe Theo să se rătăcească într-un mail comercial, al doilea că l-ați lăsat să ingurgiteze sare, ajungând la urgențe. Au mai spus că dispun de fotografii cu vânătăi pe picioarele copilului.

— *S-a învinețit când juca rugby cu Miles!* strigă Pete.

— Vă cred. Eu nu fac decât să vă citesc ce au afirmat, anume că vânătăile au fost produse de dumneavoastră, când l-ați ținut cu forța în genunchi, într-o biserică, de față cu martori. Ah, și cer procedura accelerată, deoarece consideră că ați putea încerca să fugiți din țară. Avocata își îndreaptă privirea spre mine. Sunteți cetățean australian, dacă am înțeles corect? Theo are pașaport australian?

— Da. De Crăciun am fost în vizită la bunici. Cum eu și Pete nu suntem căsătoriți, a fost mai simplu să-i scoatem un pașaport australian.

— În opinia mea, au șanse serioase să obțină urgentarea procesului. Ceea ce este neplăcut, într-un fel. Deja sunt cu un pas în față. Anita întoarce o pagină. Au solicitat instanței să emită un ordin prin care să vi se interzică să-l scoateți pe Theo din țară, în baza faptului că cetățenilor menționați în pașaport drept părinții lui nu le mai revine responsabilitatea parentală.

— Ce vreți să spuneți prin „nu le mai revine responsabilitatea parentală”? am întrebat-o șocată. Doar noi avem grijă de el zi de zi, nu? Cel puțin până la o decizie contrară a justiției.

Anita cade pe gânduri câteva secunde.

— Ați înștiințat primăria că sunteți asistenți maternali?

— Nici nu știu ce înseamnă asta, îi răspunde un Pete tot mai disperat.

— Când aveți în îngrijire copilul altcuiva. V-ar fi oferit o anumită protecție, dacă inspectorii primăriei ar fi constatat, între timp, că faceți treabă bună. Notificarea lor este o obligație legală pe care

nu ați respectat-o, ceea ce nu înseamnă mare lucru, dar nici nu ne ajută. Avocata lasă stiloul deoparte. Mi-e teamă că, legal vorbind, sunteți într-o situație extrem de neobișnuită. În general, nu poți solicita o decizie instanței decât dacă se referă la copilul asupra căruia dispui de responsabilitate parentală. Această prevedere include automat orice copil care a trăit alături de tine pentru minimum trei ani, alte circumstanțe nu contează. Dacă acel copil a împlinit doi ani și nu mai sunteți părinții sau tutorii lui legali, și dacă nu mai sunteți trecuți ca atare în certificatul de naștere, nu aveți absolut niciun drept asupra lui. Extrage un alt document din teanc. Prin urmare, când reclamanții solicită venirea lui Theo în fiecare zi acasă la ei, pentru a fi îngrijit de bona lor, tehnic, decizia le aparține.

— Numai peste cadavrul meu, spune Pete cu pumnii strânși.

Anita îl privește lung.

— Ar trebui să aveți în vedere consecințele legale, în cazul în care decideți să nu vă supuneți hotărârii, îi răspunde calm. După cum ați constatat, există o instituție implicată, numită CAFCASS – asistenți sociali independenți, care vor face o recomandare judecătorului, în funcție de ceea ce ei consideră că este în interesul suprem al copilului. Se întâmplă foarte, foarte rar ca judecătorul să nu țină cont de opinia lor. Dacă reclamanții susțin că nu acționați în interesul copilului și agentul CAFCASS confirmă, cauza dumneavoastră ar avea serios de suferit.

Pete nu se lasă.

— Doica pe care au găsit-o *nu este* în interesul lui Theo, care are nevoie de socializare cu copii de aceeași vârstă. Ce obține dacă stă la familia Lambert, cu o bonă care abia vorbește engleză și un copil cu nevoi speciale?

— Dumneavoastră îi oferiți tipul de mediu potrivit, în care să interacționeze cu alți copii?

— Momentan, nu, oftează Pete. A fost dat afară de la creșă pentru agresivitate.

— Unde se află acum?

— La o vecină care are copii mai mari și preferă să-i țină acasă. S-a oferit să ne ajute, ca să putem participa amândoi la discuție.

— Vă sugerez insistent să luați legătura cu CAFCASS înainte de a vă îndrepta împotriva părinților biologici. Pe de altă parte, dacă Theo a avut manifestări violente, n-ar fi exclus să primiți niște întrebări mai dure și despre stilul dumneavoastră de parenting.

— Dumnezeule, Dumnezeule, nu pot să cred că mi se întâmplă așa ceva, începe iarăși Pete să se lamenteze.

— Ceea ce nu înseamnă că succesul familiei Lambert este garantat. De obicei, instanțele funcționează după ceea ce numim „principiul neemiterii ordinului”. Cu alte cuvinte, atunci când există dubii, lasă lucrurile așa cum sunt. Cazul este, într-adevăr, foarte special, dar judecătorul va fi nevoit să stabilească dacă întoarcerea lui Theo în sânul familiei biologice este în interesul său. Să sperăm că va hotărî că statu-quo-ul este preferabil.

— *Evident* că este, spune Pete. Iar Miles și Lucy au fost de acord, înainte s-o ia complet razna.

— Aveți o înțelegere scrisă cu ei?

Pete clatină din cap. Am trecut prin toate mesajele, căutând elemente din care să rezulte condițiile acceptate de familia Lambert, însă n-am găsit nimic precis, doar promisiuni vagi de prietenie și înțelegere.

— Când au demarat procedura legală? întreb.

Anita verifică data pe unul dintre formulare.

— Cu vreo două luni în urmă.

— Vezi, am șoptit înspre Pete, două luni. Exact după prima întâlnire cu ei.

Nu-mi răspunde. Arată de parcă ar fi văzut o fantomă. Mă întorc la Anita.

— Ce înseamnă toate acestea pentru David?

— Cazul lui este complet diferit de cel al lui Theo. Familia Lambert solicită permisiunea Curții pentru a obține un ordin special de tutelă. Este o invenție relativ recentă, numită uneori super-tutelă, pentru că, atunci când o obții, poți respinge cererile tuturor celor care au legătură cu copilul – în speță, voi. Pe de altă parte, nu este limpede dacă se califică în această calitate conform Legii copilului. Așa cum voi aveți foarte puține drepturi legale asupra lui Theo, ei au foarte puține asupra lui David. Argumentul lor este că, fiind un copil cu nevoi atât de speciale, exercită *de facto* această prerogativă și că ar fi în interesul copilului ca situația să fie recunoscută legal. Din nou, cred că avizul asistentului social va cântări greu.

Capul îmi vâjâie, dar încerc să rămân calmă.

— O să avem dreptul să-l vedem, dacă obțin ce vor?

— Într-o anumită măsură. Judecătorul va trebui să decidă dacă părinții naturali pot veni în întâmpinarea nevoilor copilului. Soții Lambert au dat o declarație în acest sens, citez: „Părâții au manifestat un dezinteres constant față de copilul lor biologic, vizitându-l doar la insistențele reclamantului sau când îl aduceau pe copilul biologic al acestuia la bonă. Nu au demonstrat înțelegere față de condiția lui medicală, într-o ocazie oferindu-i ciocolată, ceea ce ar fi necesitat internarea de urgență, dacă nu am fi intervenit la timp. Nu i-au adus niciodată cadouri, cu excepția unor cărți la mâna a doua, de care fiul biologic al reclamantului se plictisise și care zăceau într-un pod. Ulterior s-a dovedit că acestea fuseseră infestate cu mucegai, producând o infecție a căilor respiratorii care a necesitat îngrijire medicală. Cu toate acestea, recunoscând importanța pe care o acordă instanța contactului cu părinții, reclamanții le vor oferi pârâților acces la David, sub forma unor sesiuni de două ore pe lună, într-o locație monitorizată, ce urmează a fi stabilită”.

— *De necrezut,* bombăne Pete scos din fire. Au întors totul pe dos. I-am oferit ciocolată *înainte* să aflăm că are probleme. Și jur că nu era niciun fir de mucegai pe cărțile acelea. Stați puțin, avem o dovadă că ne pasă de David. Un film în care eu îi citesc, postat pe Facebook. Apare și Lucy, care mă felicită călduros.

Își scoate telefonul și începe să caute, dar, după câteva minute, umerii îi cad.

— L-a șters.

— Adică Miles l-a șters, precizez eu. Are acces la contul ei de Facebook.

— Este genul de lucruri la care trebuie să ne așteptăm. Tribunalele pentru minori și familie funcționează, aproape literal, după propria lege. Criteriul suprem este interesul copilului, iar cum acesta este stabilit de un judecător singur, fără ajutorul unui juriu, până și unele dovezi mărunte pot căpăta importanță. Dar nu trebuie să vă lăsați pradă disperării. Judecătorii specializați se pricep foarte bine să dea la o parte nimicurile ca să se concentreze asupra adevăratelor probleme. Ca și în cazul lui Theo, vom invoca și pentru David principiul neemiterii unui ordin – anume că statu-quo-ul este de preferat pentru toate părțile implicate. Dacă îi putem convinge pe asistenții sociali de acest lucru, partida e aproape câștigată.

— Înțeleg, o aprobă Pete. Orice asistent social care își merită salariul ar trebui să vadă cât de absurdă e situația.

— Nu vreau să fac asta, anunț eu calm, dar ferm.

Amândoi se întorc spre mine, Pete surprins, Anita îngrijorată.

— Sigur că trebuie să luptăm pentru Theo, dar nu-l putem abandona pe David. Da, cred că Lucy ține la el, în felul ei, dar Miles… Nutresc convingerea că Miles îl disprețuiește. Probabil că a acceptat să-l păstreze de gura nevestei și pentru că speră la o despăgubire zdravănă din partea NHS,

dacă obține câștig de cauză în celălalt proces. În plus, este *fiul nostru.* N-aș vrea să-l las în mâinile unui asemenea om. Vreau să luptăm și pentru David.

50.

MADDIE

Pete mă privește înfricoșat. Îi susțin privirea sfidător.

— O să fie greu de motivat, îmi explică Anita răbdătoare. Efectiv, va trebui să repetați, în oglindă, acțiunile celeilalte părți – o declarație de recunoaștere a paternității, un ordin de stabilire a custodiei și un ordin special de tutelă –, dar sunteți cu opt săptămâni în urma lor. Iar asta înseamnă că primele audieri în cazul lui Theo vor avea loc înainte să apucați să puneți bazele dosarului lui David.

— Este copilul meu, repet. Nu pot să-l las să fie crescut de acel… acel *monstru.* Până acum l-am lăsat pe Miles să facă ce-a vrut cu noi. Ei bine, gata! A ales familia greșită de care să-și bată joc. Dacă el poate pretinde ambii copii, atunci și noi putem.

— Mads… ești sigură? Ești conștientă că David are nevoie de o îngrijire complexă? Putem face față?

Îl privesc în ochi cu fermitate.

— Știu că ceea ce-ți cer este incorect, pentru că greul va cădea pe umerii tăi, dar nu uita că ar trebui să obținem despăgubirea de la spital, care ne va ajuta. Chiar și fără, ești un tată minunat și un om cu suflet mare. Cred că o poți face, dar decizia trebuie să fie comună. Dacă tu nu vrei, nu mai insist.

După câteva secunde, Pete oftează zgomotos.

— Bine. Hai să-l învingem pe nenorocit la propriul lui joc. Dumnezeule, nu-mi vine să cred că spun asta, dar ai dreptate. Trebuie să-l salvăm și pe David. Ce mai trebuie să știm? o întreabă pe avocată.

— Ultimul document din dosar este cererea de tutelă pentru David. Din nou, ați putea răspunde printr-o cerere similară pentru Theo, dar, desigur, nevoile speciale ale lui David presupun costuri mai mari, inclusiv o bonă permanentă. Anita ridică ochii din hârtii. Având în vedere ce mi-ați spus despre Lambert, opinia mea este că încearcă să adauge o presiune financiară suplimentară. Iar dacă tot veni vorba, trebuie să înțelegeți că procesul pentru ambii copii va fi mult mai scump decât o pledoarie pentru acceptarea statu-quo-ului.

— Cât? întreabă Pete.

— Dacă nu apar complicații, estimez între cincisprezece și douăzeci de mii de lire sterline. Am însă impresia că nu va fi o luptă ușoară. Cealaltă parte s-a angajat total și cred că vor face tot posibilul să crească presiunea. Prin urmare, mi-e greu să vă indic un prag maxim.

— Presupun că nu lucrați cu plata în funcție de rezultat? întreabă optimist Pete.

Anita clatină din cap.

— Timpul meu costă trei sute de lire pe oră, fără TVA. Din momentul în care acceptați să vă reprezint, va trebui să mă plătiți săptămânal. Dacă întârziați, pun lucrarea pe pauză. Îmi pare rău dacă sună nepoliticos, dar am un cabinet mic, însă de cel mai înalt nivel. Dacă trebuie să luați un credit ipotecar – mulți dintre clienții noștri apelează la această soluție –, am un coleg care vă poate ajuta.

— Mai bine vorbim cu tatăl tău, îmi sugerează Pete.

*

În aceeași noapte, îmi sun părinții pe Skype. O fac din dormitor, fără Pete, care nu se supără. Amândoi știm că tata va sublinia că suntem niște nebuni fiindcă nu l-am ascultat de la început.

Ca să fiu cinstită, s-a purtat frumos. În timp ce-i povesteam toată tărășenia, am izbucnit în lacrimi, pentru prima dată de la primirea citației. Încercăm, atât eu, cât și Pete, să păstrăm o relație pozitivă

între noi, asigurându-ne reciproc că minciunile lui Miles nu vor fi crezute. Dar acum, când trebuie să înșir totul coerent, mă smiorcăi ca o fetiță.

— Bun, zice tata când termin. Care-i planul?

Zâmbesc printre lacrimi la auzul acestei fraze, una dintre favoritele lui. Îmi amintesc cum mă întreba în copilărie, când dădeam de greu: „Care-i planul, Madelyn?”

— Avem nevoie de bani. O să ne luptăm pentru amândoi copiii.

Se lasă o tăcere lungă.

— Ar mai fi o opțiune.

— Care?

— Fă-ți bagajul, ia-l pe Theo, du-te dis-de-dimineață la aeroport și urcă în primul avion spre Australia.

— Nu pot face asta. În plus, judecătorul o să transmită interdicția de părăsire a teritoriului la poliția de frontieră.

— Eu cred că o să ia decizia asta, dacă este cazul, la prima înfățișare. Dacă pleci mâine, ai o șansă să treci. Odată ajunsă acasă, nu mai au ce să-ți facă. Avem și noi avocații noștri. Până se obține o decizie, Theo o să meargă deja la școală și vom susține că nu este în interesul copilului să fie dezrădăcinat din nou.

— Dar ce fac cu Pete?

— Mă rog, asta e treaba voastră. Dacă te iubește cu adevărat, o să vină după tine. Doar nu se teme să-și abandoneze glorioasa carieră?

Tentația e mare. Aș putea să scap din mizeria asta, să las totul în urmă, să mă refugiez la familia mea, la capătul lumii. Mi-aș găsi o slujbă în publicitate acolo, iar Pete ar putea face reportaje din teren, cum îi șade bine unui reporter de călătorie. Poate că și-ar găsi chiar un ziar la care să lucreze. Dar nu, este exclus.

— Nu-l putem abandona pe David, îi răspund. Dacă aș veni acasă, ți-aș lăsa aici nepotul.

— Întotdeauna ai fost încăpățânată, Madelyn, îmi răspunde după o pauză mai lungă.

Încep să plâng din nou.

— Așchia nu sare departe de trunchi.

Oftează.

— Sunt un om de afaceri, fetițo. Unul extrem de dur. Nu pot să-ți împrumut bani fără să scot un profit.

— Cum adică?

— Cât ai de gând să mai stai în Anglia?

Mă uit lung la chipul lui ușor cețos de pe ecranul iPadului. Nu pricep ce vrea.

— Te iubesc și mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine ca naiba! Vocea îi tremură. Mai rezist un an, dar când se termină procesul, te vreau acasă. Pentru totdeauna. Poți să-l aduci și pe fraierul ăla pierde-vară cu care te-ai încurcat. Îi dau ceva de lucru la mine la firmă, ca să se simtă util. Nu-ți cer prea mult, nu-i așa?

— Știu că mă iubești, tată. Întotdeauna am știut, îi răspund printre suspine.

— Bine. Să-mi spui de cât ai nevoie, și îți transfer în cont.

*

Închei convorbirea, mai plâng puțin, mă spăl pe față cu apă rece și cobor în sufragerie.

— Cum a mers? mă întreabă Pete îngrijorat.

— A mers bine, îi spun laconic. O să luăm un credit pe casă.

51.

PETE

A doua zi de dimineață l-am dus amândoi pe Theo la familia Lambert. Am discutat până târziu dacă s-o facem sau nu, dar Maddie are dreptate. Ar fi absurd să plătim un avocat cu trei sute de lire sterline pe oră și să-i ignorăm sfaturile.

Eram neliniștit, dar hotărât. M-am trezit devreme, chiar înainte ca Theo să se strecoare în patul nostru, și am început să iau în calcul diferite scenarii. Dacă Miles era acolo, aveam să mă port rece, dar politicos. Nu intenționam să-i ofer în niciun caz satisfacția să creadă că a reușit să ne sperie.

Am condus în tăcere până acolo, cu copilul gângurind fericit pe bancheta din spate. Nu se simțise bine la vecina noastră deunăzi. Femeia ne-a povestit că s-a purtat urât și a izbit de perete o machetă reprezentând luna, la care fiul ei ținea foarte mult.

— Vreau să merg la Moles! exclamase Theo înciudat când o auzise.

Acum, recunoscând clădirile pe lângă care treceam, începu să strige:

— Acasă la Moles! Acasă la Moles! *Îmi place casa lui Moles!*

— Moles nu e așa de drăguț pe cât am crezut, i-am spus ca să-l fac să tacă din gură.

Maddie îmi aruncă o privire de avertisment.

— De ce? De ce, tati?

— E o poveste lungă.

Tăcu. Îi plăceau poveștile, dar nu avea răbdare pentru cele lungi.

Am urcat scările spre ușa de la intrare ca într-o reluare a primei noastre vizite, dar nu ne deschise el, ci Tania.

— Bună dimineața, bună, Theo, ne spuse în engleza ei cu accent puternic.

Pentru o clipă m-am gândit că Lucy o trimisese intenționat, ca să ne evite, dar stăpâna casei apăru imediat în hol, îmbrăcată ca de obicei, în blugi de designer și un sarafan negru.

— Bună. Mă bucur să vă revăd. Salut, Theo. Intrați?

— Da, vreau să-l văd pe David, îi răspunse Maddie ferm.

— Desigur. E în camera de joacă, zise femeia cu un gest de invitație.

— Lucy… i-am spus făcându-i semn să rămână puțin în spate.

— Da?

— Cum poți să te porți ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? am întrebat-o în șoaptă.

Avea același zâmbet senin pe chip.

— Păi, sunt niște chestii juridice, nu? Sunt sigură că înțelegi. Miles mi-a spus că trebuie să trecem prin întregul proces și că o să fie bine. De fapt, nici nu mă gândesc la asta, adăugă ușor nervoasă, îndemnându-mă să înaintez. Așa cum ai spus chiar tu, trebuie să ne purtăm civilizat unii cu ceilalți, indiferent ce s-ar întâmpla.

— N-am spus *asta,* Lucy, și nu cred că e civilizat să încercați să-mi luați fiul.

Zâmbetul dispăru pentru o fracțiune de secundă.

— Of, dacă ai fi fost puțin mai receptiv la ideea cu școala! Apoi, excursia din Cornwall. Miles este un om foarte… *corect* și nu-i place când alții nu sunt sinceri cu el.

— *Ideea cu școala?* M-am holbat la ea. Despre *asta* e vorba? Tot acest efort ca să ni-l ia pe Theo, doar ca să-l trimită la un internat? Ironia situației m-a făcut să râd, un hohot sec ca un lătrat. Ei bine, să-și pună pofta în cui! am zis.

— Miles spune… Aproape că vorbește în șoaptă. Sunt sigură că o să-ți placă și ție la Dragon School când o să-l înscriem pe Theo acolo. Miles

se pricepe la chestiile astea. De fapt, decizia a fost luată deja, nu-i așa? Am obținut autoritatea parentală, sau cum se cheamă chestia aia. Așa că nu are niciun sens să te ambalezi. Vrei ceai?

Am oftat.

— Nu. Chiar nu vreau ceai.

Maddie reapăru. Pe obraji i se scurgeau lacrimi mari, pe care și le șterse cu mâna.

— Să mergem, îmi spuse sec.

Afară, am mai rămas puțin pe trotuar, înainte ca eu să intru în mașină și ea să coboare la metrou.

— Incredibil, am spus clătinând derutat din cap. Incredibil. Am avut impresia că a spălat-o pe creier.

— Presupun că dacă te măriți cu Miles Lambert îi datorezi supunere totală.

În acel moment îmi sună telefonul.

— Cine e? vru să știe Maddie.

— Greg. Mă întreabă dacă ne putem întâlni. O să-i spun că nu. Vreau să mă documentez despre CAFCASS.

— Mi se pare corect. Ne vedem diseară acasă. Te iubesc.

— Și eu.

Mă strânse în brațe, mă sărută pe obraz și plecă.

— Sper să ai o zi ușoară! am strigat în urma ei, deși știam că era o iluzie, cu tot ce se întâmpla.

Apoi am scos din nou telefonul și am răspuns la mesajul primit de la sora Bronagh.

52.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 26: Mesaje text șterse din telefonul mobil al lui Peter Riley –(a) de la Bronagh Walsh către Peter Riley și (b) răspuns de la Peter Riley către Bronagh Walsh

Pete, eu sunt. Probabil că e ultima ta grijă acum, dar trebuie neapărat să te văd. Totul se duce dracului la spital și am fost suspendată pe durata investigației. Putem să ne întâlnim?

L-am lăsat pe Theo, ca să mă eliberez în dimineața asta. Cafeneaua de lângă stația Great Portland? La zece?

53.

Cazul nr. 12675/PU78B65: Incident raportat de Miles Lambert la CAFCASS, parte din dosarul de documente suplimentare depuse de reclamant, pp. 32–36

5. A doua zi, părâții l-au adus pe Theo la noi acasă, ca să stea cu bona și să se bucure de facilități, ca de obicei. Răspunzând unui comentariu al soției mele, care a sugerat că ar trebui să ne comportăm civilizat unii cu ceilalți, domnul Riley a strigat că „încercați să-mi luați fiul” și că școala aleasă de noi ieșea din discuție (8.47 a.m., dovadă înregistrarea audio). Soția mea i-a oferit ceai, dar părâtul a refuzat-o nepoliticos.

54.

PETE

— Slujba de la spital e viața mea. E totul pentru mine. Ah, la naiba! Iar mi se duce machiajul, a cincisprezecea oară pe ziua de azi, mă întâmpină Bronagh încercând să-și șteargă lacrimile cu pumnul.

— Faci o treabă extraordinară acolo. Nu știu cum ne-am fi descurcat fără tine în primele săptămâni. Tratamentul la care te supun cei din conducerea spitalului este sub orice critică.

Asistenta mă privi înduioșată.

— Același Pete dintotdeauna. Gata oricând să se gândească la ceilalți. Ceea ce ți-au făcut ție e de zece ori mai rău.

— Mi s-a desființat postul acum un an și jumătate, așa că sentimentul mi-e foarte cunoscut. Ai impresia că șefii îți apreciază munca, apoi descoperi că te aruncă în fața trenului fără ezitare, când trebuie să-și apere scaunele.

— După cum spunea un prieten de-al meu: „iubește-ți meseria, dar nu te aștepta la reciprocitate", mă aprobă clătinând trist din cap.

Mi-am făcut puțin de lucru cu ceașca de cappuccino.

— Totuși, nu înțeleg *de ce* te-au suspendat tocmai pe tine. Sigur, trebuie să aibă loc o investigație, dar cum de ai ajuns tu în colimator? Erau doi copii, iar tu răspundeai doar de unul dintre ei.

Speram din tot sufletul că sancțiunea nu avea legătură cu faptul că-i dădusem lui Miles numele ei, dar cum nenorocitul părea să posede un talent special de a întoarce lucrurile în favoarea sa, nu era exclus. Sau poate că devenisem paranoic?

— Au suspendat-o și pe Paula, îmi spuse Bronagh. Părea la capătul puterilor. Adevărul e că

ne puteau suspenda pe toate dacă voiau. Primul lucru pe care l-au făcut a fost un audit de securitate – au comparat numărul incidentelor legate de etichete înregistrate în sistem cu cel raportat de fiecare asistentă. Surprize, surprize… evident că nu le raportăm întotdeauna, pentru că de fiecare dată când se desprinde eticheta unui nou-născut, procedura prevede închiderea secției și verificarea fiecărui copil în parte. Dacă am face asta, n-am mai avea timp să ne ocupăm de pacienți. Nu e zi să nu se desprindă vreo etichetă. Îmi pare rău, dar știi ce vreau să spun. Prematurii sunt foarte mici, iar etichetele sunt aceleași ca la bebelușii dezvoltați normal. Ca să nu mai spun că, în cazul de față, nici măcar n-a fost o problemă de etichetare. Ar fi însemnat că cele două etichete s-au desprins în același timp, în aceeași zi, apoi au fost alocate aiurea, de la un incubator la altul, în colțuri opuse ale salonului, de către două asistente care se ocupau fiecare de alte incubatoare. Greu de crezut. Părerea mea este că încurcătura s-a produs chiar înainte de fixarea etichetelor.

Mi-am amintit că Don Maguire emisese, în linii mari, aceeași ipoteză, dar adăugase că nu era obligatoriu ca toată povestea să ajungă pe masa justiției.

— Păi în cazul ăsta nu poate fi greșeala ta, nu? Poate că le-au încurcat paramedicii sau doctorii care s-au ocupat de ambii copii.

Bronagh încuviință din cap.

— Așa cred și eu. De obicei, când se naște un prematur într-un spital care nu dispune de mijloacele necesare, este chemată ambulanța pentru nou-născuți și se solicită transferul încă dinainte de încheierea operației de cezariană. Apoi, fără să se mai încurce cu etichetele, după ce au extras fătul, echipele de urgență îl introduc într-un săculeț special, din plastic, ca să-l încălzească.

— Copilul nostru a fost într-un săculeț din acesta, am întrerupt-o. Îmi amintesc că m-a șocat

imaginea.

— Ei bine, așa se procedează. Abia după aceea, fie strecoară eticheta în interior, fie o pun lângă copil, în interiorul incubatorului – gestul cel mai frecvent, pentru că astfel evită deschiderea săculețului și pierderea căldurii. În faza asta vorbim despre o etichetă de hârtie, nu despre cele electronice pe care le folosim noi, deoarece fiecare spital are propriul sistem. În sfârșit, când copilul ajunge la ATI neonatologie, îl transferăm într-unul dintre incubatoarele noastre și transferăm, în același timp, datele de identitate în baza noastră de date informatizată.

— Iar cele două bilețele de hârtie ar fi putut fi încurcate la sosire, când cele două incubatoare mobile au stat unul lângă celălalt.

— Exact.

— Atunci înseamnă că ai scăpat, nu?

Bronagh ridică din umeri.

— Depinde de momentul în care a fost pusă eticheta electronică. Dacă am pus-o în clipa în care copilul a fost stabilizat, am respectat protocolul. Dacă am ieșit la o cană de ceai și am pus-o abia la sfârșitul turei, vor încerca să mă scoată țap ispășitor. Deja mă paște o sancțiune disciplinară pentru că nu am raportat toate incidentele, așa că dacă se constată că am zăbovit prea mult, s-ar putea să-mi ia slujba. Oftând, adăugă: Ar prefera să dea vina pe un individ care nu a respectat procedura ca la carte, decât să admită că tot sistemul lor complex de monitorizare e un căcat uscat, pe care au dat o grămadă de bani.

— Ah, am făcut, gândindu-mă la implicații. Pentru că St. Alexander și-a pierdut clasificarea? Asta vrei să spui? Managementul vrea ca incidentul să fie închis rapid și băgat sub preș. „Situația e sub control. Persoana care a greșit a fost sancționată. Am învățat lecțiile necesare et cetera. Circulați, nu e nimic de văzut aici”.

Se aplecă spre mine, fixându-mă cu ochii ei albaștri.

— Problema e, Pete, că o să-ți ceară să dai o declarație despre ziua aceea.

— Probabil că da.

— Dacă ai putea… adică, să nu crezi că vreau să-ți pun cuvinte în gură, dar… îmi cer iertare. Am început prost. Nu spun că ar trebui să-mi faci o favoare pentru că… știi tu. Pe scurt, șansele ca eu și Paula să scăpăm din mizeria asta depind de momentul când ai văzut pentru prima dată eticheta pe piciorul lui Theo. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine pentru noi.

— Înțeleg, i-am răspuns tărăgănat. Adevărul e că nu-mi amintesc mare lucru din ziua aceea… Nici nu știu ce-aș putea să le povestesc. Orice s-ar întâmpla, voi face tot posibilul ca vina să nu cadă pe tine.

Mi-am făcut socoteala că, dacă Bronagh ajunsese în rahat din cauza mea, era de bun-simț s-o ajut să iasă.

— Îți mulțumesc, Pete. Ești fantastic. Oh, Dumnezeule, iar îmi vine să plâng. Bronagh începu să clipească des. Puteam să jur că ești un om bun din clipa în care am văzut cum te purtai cu Theo. Văd o mulțime de tați, îți dai seama, și am început să-i cunosc. Atingându-mi degetul cu vârful degetului ei, murmură: Sper că Maddie își dă seama cât de norocoasă este că te are.

55.

MADDIE

Sunt la birou când sună cei de la CAFCASS. Au trimis mai devreme un mesaj automat prin care mă informau că un consilier de pe lângă tribunalul pentru minori și familie urmează să mă caute în scurt timp, dacă sunt disponibilă. Momentul e prost ales, dar simt nevoia ciudată să mă supun procedurilor, să fiu un cetățean model, chiar dacă apelul a fost programat de un computer și schimbarea orei n-ar deranja pe nimeni, probabil.

La ora trei fără un sfert mă instalez într-un birou gol cu o sticlă de apă, un pix, un teanc de coli albe și o listă de informații pertinente în cap. La trei și două minute sună telefonul: NUMĂR NECUNOSCUT.

— Bună ziua, Maddie Wilson, răspund formal.

— Maddie, aici e Lyn, de la CAFCASS. Ai timp pentru o scurtă conversație?

Vocea e subtilă, cu un ușor accent galez.

— Desigur.

Reține cuvântul „conversație”. Nu știu de ce, dar mă îndoiesc că vom sta la bârfe și taclale plăcute.

Îmi este clar din prima clipă că Lyn a fost antrenată să utilizeze un ton blând și să vorbească lent, liniștitor.

— Nu este vorba de proces, ci de stabilirea eventualelor riscuri la care ar putea fi expus Theo – așa îl cheamă, dacă îmi amintesc bine? Aici includem riscurile pentru integritatea lui fizică, rezultând din violențe sau alte abuzuri domestice ori riscurile de ordin psihologic, consecințe ale comportamentului adulților, cum ar fi neacordarea atenției cuvenite. Înțelegi?

— Da, sigur.

— Pe scurt, am în față o listă de întrebări prin care trebuie să trecem, iar la sfârșit vei avea ocazia

să abordezi chestiunile neacoperite, dar care sunt importante din punctul *tău* de vedere. Întrebările nu sunt gândite ca niște capcane, așa că cel mai bine este să răspunzi onest, Maddie. Dacă nu ești pe deplin cinstită, iar noi aflăm asta, vom informa instanța, care va ține cont de acest lucru, Maddie. Înțelegi?

— Înțeleg, îi răspund, întrebându-mă de câte ori o să mă mai tutuiască și o să mai repete „înțelegi?”

— Așadar, te-am verificat în bazele de date ale poliției și serviciilor sociale și, mă bucur să-ți spun, n-am găsit nimic despre tine. Dar poate că ne-a scăpat ceva, Maddie. A avut cineva din familia ta probleme cu poliția sau cu serviciile sociale până în prezent?

— Nu.

— Bingo. Ai fost implicată vreodată în situații de violență domestică?

La fel de bine putea să mă întrebe dacă prefer să plătesc cash sau cu cârdul.

— Nu.

— Ai consumat vreodată substanțe ilegale sau medicamente pentru care nu aveai rețetă?

— Nu, niciodată.

Evident că am făcut-o, dar au trecut trei ani de atunci și eram în Australia. N-au cum să afle despre asta.

— Consumi alcool?

— Uneori, da.

— Câte de des?

— Câteodată beau un pahar de vin, seara.

— La câte unități standard îți estimezi consumul săptămânal, dacă o sticlă de vin are, să spunem, zece unități?

— Vreo douăzeci?

Știu foarte bine că mint grosolan, dar mi-e teamă că adevărul s-ar putea întoarce împotriva mea.

— Vreun membru al familiei tale a suferit vreo condamnare pentru fapte de violență sau a făcut

obiectul unei plângeri de abuz la adresa minorilor?

Întrebările lui Lyn curg tot mai rapid.

— Nu.

— Copilul prezintă semne de comportament anormal? Mă refer aici la performanțe școlare scăzute, enurezis, comportament sexualizat sau atașament exagerat?

— Nu. Mă rog, sunt necesare unele clarificări. În câteva ocazii a avut ieșiri mai dure cu alți copii – le-a luat jucăriile, chestii din astea. Are doi ani, la ce ne putem aștepta? Și este exact opusul unui copil lipicios.

— Bun. Acestea sunt întrebările standard, înțelegi? E obligatoriu să trecem prin ele. Copilul ți s-a plâns vreodată de vreun abuz sau vătămare?

— Nu, niciodată.

— În sfârșit, care crezi că sunt dorințele copilului în actualele circumstanțe? Consideri că ar alege să rămână cu tine sau cu partenerul tău?

— Nu cred că înțelegi, Lyn, îi răspund uluită. Eu și cu Pete rămânem împreună, nu ne despărțim.

— Nu?

Interlocutoarea mea pare sincer surprinsă.

— Nu. Situația este mult mai complicată.

O pun la curent, pe scurt.

— Mda, sună delicat, zise. Ah, da, văd că scrie ceva despre asta în dosar, dar cred că mi-a scăpat.

„Adică nici măcar nu te-ai obosit să citești dosarul”, îmi spun cu cinism.

— Însă tot trebuie să-ți adresez întrebarea: care crezi că sunt dorințele lui Theo în această situație?

— Are doi ani, nu vrem să-l speriem spunându-i că va fi luat cu forța de lângă cei pe care-i consideră mami și tati ca să fie încredințat altei familii, îi răspund răbdătoare. De fapt, nici nu știe că se află în mijlocul unei *situații.* Și am avut grijă să menținem relații cât se poate de cordiale cu cealaltă familie, tocmai ca să nu-l supărăm.

— Mi se pare o atitudine de bun-simț. Dă-mi voie să mai verific o dată… A, da. Ați suferit, tu

sau partenerul tău, de afecțiuni psihice?

— Nu, spun și trag puternic aer în piept. Adică, nu în ultima vreme. Am avut un mic episod de psihoză post-partum imediat după ce l-am scos pe Theo din spital, dar asta s-a întâmplat cu doi ani în urmă și a trecut cu tratament.

O aud pe Lyn tastând rapid informația în computer.

— Nu are legătură cu speța, nu-i așa? o întreb.

— În starea respectivă i-ai produs vătămări lui Theo sau ție însăți? L-ai neglijat sau te-ai neglijat pe tine?

— Nu. În orice caz, afecțiunea a fost declanșată de conștientizarea brutală a faptului că bebelușul meu a stat internat la terapie intensivă cinci săptămâni. Se întâmplă destul de des după naștere și nu există absolut niciun risc de recidivă. De altfel, eu mă ocup foarte puțin de Theo, ce mama naibii… mă opresc, speriată că am sărit calul. Îmi cer scuze, voiam să spun „pentru numele lui Dumnezeu”. Dar subliniez că nu văd cum ar putea fi relevant pentru procesul în curs.

— Nici eu nu cred că este, dar tot trebuie să notez, înțelegi? Mai ești sub medicație pentru afecțiunea respectivă?

— Nu. Mi s-au prescris antidepresive, dar am terminat tratamentul în urmă cu un an. Sunt perfect în regulă.

— Îmi dai voie să iau legătura cu medicul tău de familie, pentru a obține o copie a dosarului medical? Doar ca să confirme ceea ce mi-ai spus? Aș putea cere acces la el printr-un ordin al instanței, dar cred că e mai simplu să colaborăm, nu-i așa?

— Da, da. Sigur.

Simt că mă ia amețeala. Cum a ajuns un cuplu oarecare din clasa mijlocie să aibă atâtea probleme cu justiția simultan? Ne luptăm pentru Theo, ne luptăm pentru David, ne luptăm cu sistemul public de sănătate… mi se pare că suntem într-un

spectacol de circ, că facem echilibristică învârtind farfurii în vârful unor bețe, o grămadă de veselă pe care nu trebuie s-o lăsăm să se zdrobească de pământ.

„O poți face”, mă îmbărbătez. La urma urmelor, nu este nimic mai complex decât o producție de televiziune majoră, iar eu fac o duzină pe an.

— Vrei să împărtășești cu mine, *personal,* Maddie, impresiile tale despre cum ai ajuns în această situație și cum crezi că s-ar putea rezolva? o aud pe Lyn în receptor.

Arunc o privire peste notițele așternute pe hârtiile din fața mea. O serie de fapte pertinente pe care aș fi vrut să le aduc în discuție. Dintr-odată, toate mi se par irelevante, un catalog de încercări ratate de raționalizare a unei situații din care tocmai rațiunea lipsește.

— Da, îi răspund repede. La ușa noastră a apărut din senin un tip care vrea să ne ia copilul. *Tu* cum ai reacționa în locul meu? Nu am vrut să se ajungă aici, dar era probabil inevitabil. Cum cred eu că se va rezolva? Trebuie să-l învingem, e singura cale. Trebuie ca instanța să-i spună clar că a pierdut și că nu-l poate avea pe Theo, altfel nu se va opri niciodată.

56.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 29: Declarația reverendului Sheila Lewis, Vicariat, Willesden Green, NW10 1AQ

Numele meu este Sheila Lewis și sunt vicarul Bisericii Tuturor Sufletelor din Willesden Green. La solicitarea lui Miles Lambert, redau aici incidentul la care am asistat cu prilejul slujbei de botez pentru Theo Riley.

Încă de la început, copilul a fost agitat și turbulent. A aruncat cu cărți într-un perete și s-a bucurat când a nimerit crucifixul pe care îl luase drept țintă. În zilele noastre am ajuns să ne obișnuim cu copiii zgomotoși în timpul serviciului religios și îi tolerăm, într-o oarecare măsură, dar Theo a depășit orice limită. Am întrerupt liturghia și am încercat să-l pun la punct cu o privire mustrătoare, însă părinții lui – Peter Riley și Maddie Wilson, respectiv – au reacționat lent la apelul meu discret. Când au intervenit, mi-a fost clar de ce: nu erau capabili să-l controleze pe Theo, care fugea în patru labe pe sub bănci, punându-l în dificultate pe domnul Riley. Când, în sfârșit, un membru ai congregației a reușit să-l prindă, domnul Riley era vizibil furios și, sub pretextul punerii la colț, l-a împins pe copil cu forța în genunchi. Am înțeles de la domnul Lambert că i-a produs astfel vânătăi, consecință care corespunde celor văzute de mine. Domnul Lambert dispune de o înregistrare a momentului făcută cu telefonul de către un alt membru al congregației noastre.

Theo este un copil adorabil, care nu pare deloc rău-intenționat sau violent, ci mai mult zburdalnic. Consider că ar avea de câștigat de pe urma unui stil de parenting mai coerent. Mi-am format această opinie după ce am avut ocazia să-l urmăresc în cursul vizitelor la biserică făcute de domnul Riley și de

doamna Wilson, care au devenit membri practicanți ai congregației.

Am aflat ulterior de la domnul Lambert adevăratul motiv al acestei apropieri de biserică. Vicarul bisericii Tuturor Sufletelor are posibilitatea să ofere un mic număr de locuri la școala primară locală a Bisericii Anglicane, care a primit calificativul „Excelent” din partea Inspectoratului școlar. Domnul Lambert l-ar fi auzit pe domnul Riley folosind expresia „te pocăiești, ca să nu plătești”, în acest context. Deși nu am posibilitatea să verific dacă într-adevăr domnul Riley a făcut această afirmație și mă bucur când oamenii vin și se roagă împreună cu noi, indiferent de motivațiile lor, mă întristează să aflu că unii membri ai comunității se comportă atât de cinic.

57.

PETE

— Vă rog să ne povestiți, în cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat în ziua aceea, mă invită Grace Matthews.

Am rezistat tentației să o întreb: „Dacă nu în cuvintele mele, atunci în ale cui?” și am început.

— Trebuie să înțelegeți că amintirile mele sunt foarte vagi. O lăsasem pe Maddie la clinică, după ce fusese operată de urgență. Supraviețuirea copilului nostru și dezvoltarea sa ulterioară depindeau de viteza cu care ne mișcăm, iar eu habar nu aveam ce să fac sau cum aș fi putut ajuta. Pe scurt, eram cuprins de panică, am zis aruncându-i o privire lui Maddie.

Ne aflam într-o sală de audiențe a Departamentului de litigii al NHS, o clădire surprinzător de modernă, pe Buckingham Palace Road. Grace Matthews ne invitase la ceea ce numea o reuniune de colectare de probe. Subliniase că nu urma să discutăm suma eventualelor compensații, ci doar faptele, pentru investigația preliminară.

Avocatul Justin Watts ne asigurase că asta era procedura normală: „În această fază vor să afle ce s-a întâmplat. Nimeni nu contestă faptul că schimbarea copiilor a avut loc, dar principala lor prioritate este să-și dea seama cum s-a întâmplat”. L-am întrebat dacă va participa, dar a declinat, indicând că nu era cazul și glumind că încerca să-și mențină onorariul la un nivel cât mai scăzut.

Acum, Grace Matthews încuviința din cap la răspunsul meu. Arăta mai mult ca managerul unui supermarket modest decât ca un investigator profesionist – îndesată, cu un costum care plesnea pe ea și cămașă asortată, cu ochelari pătrățoși care îi alunecau tot timpul pe nas.

— La un moment dat, presupun că ați observat eticheta agățată de piciorul lui Theo. Adică, al copilului despre care dumneavoastră credeați că este Theo.

— Probabil, dar se întâmplau atâtea lucruri concomitent – perfuzii, senzorul de oxigen, costumul de răcire… eticheta chiar nu interesa pe nimeni.

— Mi-ați putea spune *când* anume ați văzut-o prima dată?

Am ridicat din umeri neajutorat.

— Nu tocmai. Când am ajuns la St. Alexander, i-am însoțit pe paramedicii care împingeau cărucul cu incubatorul mobil. Am urcat în lift cu altă echipă, care ducea la rândul ei un incubator mobil – cred că înăuntru era Theo, deși la momentul respectiv nu aveam de unde să știu. Apoi am intrat în fugă la ATI, unde doctorii ne așteptau. Am fost împins la o parte…

— Unde se afla domnul Lambert în acest timp? mă întrerupse Grace Matthews. Urcase cu dumneavoastră în ascensor?

Am clătinat din cap.

— Mi-aș fi amintit dacă ar mai fi fost un tată acolo. Nu cred că l-am văzut în ziua respectivă.

Grace Matthews notă ceva într-un carnet galben, cu foi dictando, deși colegul ei tasta conștiincios pe laptop. Degetele îi zburau deasupra tastelor, nici nu avea nevoie să se uite la ecran. Femeia folosea un stilou adevărat, din acela de modă veche, cu peniță, care contrasta cu ținuta ei dezordonată. Poate că-l primise cadou de la cineva.

— Mă iertați pentru întrerupere. Vă rog, continuați.

— Apoi, doctorii și asistentele au început să se ocupe de cei doi copii în același timp. Cred că primul lucru pe care l-au făcut a fost montarea sondelor ombilicale. Paramedicii de pe ambulanță își completau rapoartele de predare, oameni intrau și ieșeau, asistentele și doctorii se agitau de la un

incubator la altul, făcându-și datoria. Nu m-am putut apropia, de fapt, nici nu am încercat, ca să nu le stau în drum. Apoi situația a început să se calmeze, personalul medical părea mulțumit, iar incubatorul mobil al lui Theo a fost mutat lângă unul mai mare, într-un colț al salonului, unde a fost transferat. Atunci am făcut cunoștință cu Bronagh – asistenta responsabilă de cazul lui. Se ocupase tot timpul de incubatoarele din zona aceea, nu fusese implicată în operațiunile de dinainte.

Grace Matthews își notă imperturbabilă.

— Presupun că acela a fost momentul în care l-ați examinat mai îndeaproape pe Theo, după ce doctorii s-au îndepărtat?

— Da, îmi amintesc că reușisem să-i văd chipul înainte.

— Și ați văzut eticheta sau nu?

— Cred că da, i-am răspuns prudent. Adică, n-aș băga mâna în foc, dar dacă încerc să reconstruiesc mintal imaginea, parcă avea o etichetă la glezna stângă. Am încuviințat lent din cap. Da, de fapt, sunt sigur. Theo avea etichetă când l-am văzut, în incubatorul mai mare.

Pe chipul lui Grace Matthews trecu o umbră.

— Dar nu ați văzut-o pe asistentă montând-o?

— Nu, dar… M-am oprit, apoi am reluat: îmi vine greu să recunosc, dar în clipa în care m-am regăsit într-un colț liniștit și am înțeles că pericolul imediat trecuse, am cedat nervos. Am plâns câteva minute bune. Probabil că a făcut-o chiar atunci, când a preluat copilul în grija ei. Însă, efectiv, nu vedeam mai nimic în fața ochilor.

— Desigur. Vă înțeleg, domnule Riley. Imaginea propriului copil – în fine, a celui despre care credeați că vă aparține – internat la ATI este, evident, extrem de șocantă. Puse la loc capacul stiloului și-l agăță de coperta carnetului galben. Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să stăm de vorbă, zise, semnalând că discuția luase sfârșit.

58.

MADDIE

În timpul interviului lui Pete cu Grace Matthews păstrez tăcerea. El este martorul ocular, pe el vor să-l audă. Când am ajuns eu la ATI, schimbarea copiilor se petrecuse deja de multă vreme.

Luăm apoi un Uber spre casă, prea obosiți pentru metrou. În timp ce ne târâm prin traficul infernal, mă întorc spre el.

— Nu mi-am dat seama că ai văzut eticheta de la piciorul lui Theo atât de repede.

Pete se uită în continuare pe fereastră.

— În fine, i-am spus că n-aș putea să bag mâna în foc.

— Da, dar după aceea i-ai spus că ești sigur, că parcă o vezi în fața ochilor.

Tăcerea pe care o păstrează câteva clipe mă face să mă tem că a mințit.

— Da, destul de sigur, răspunde într-un final.

— Așadar, eroarea trebuie să se fi petrecut mai înainte, în acele prime câteva minute.

— Da, corect. Când etichetele inițiale s-au desprins.

— S-au desprins? Dar asta nu ai menționat, mă încrunt eu.

— Copiii au ajuns la ATI separat, fiecare băgat într-un sac din acela special. Grace Matthews ar fi trebuit să știe asta. Deși, de fapt, nu i-am văzut.

„Atunci, de unde știi că…?” îmi vine să-l întreb, dar mi-o ia înainte.

— Nu ți se pare obositoare toată discuția asta? Hățișul legal în care am intrat?

— Poate că este exact ceea ce urmărește Miles. Poate că a planificat de la început să crească presiunea asupra noastră.

Pete clatină din cap, dar nu în semn de dezacord, ci de disperare.

•

Când ajungem acasă, se suie imediat în mașină și pleacă să-l aducă pe Theo. Îmi deschid laptopul ca să-mi verific mesajele, dar un imbold misterios mă face să deschid fișierul unde salvez fotografiile. Îi anunțasem pe cei de la firmă că lucrez de acasă în restul zilei.

Nu m-am mai uitat la prima imagine cu copilul meu – cea trimisă de Pete de la spital – din momentul în care am primit-o. E prea dură, îmi dă fiori numai când mă gândesc la ea. Mi-a rămas însă salvată în iCloud, alături de alte fotografii, și acum îmi sare în față. Imaginea e puțin cețoasă, făcută peste umărul unui doctor sau al unei asistente. Da, cu siguranță o asistentă. Nu aveam de unde să știu la vremea respectivă, dar acum recunosc părul negru și spatele elegant al surorii Bronagh. Deși poza e mișcată, camera foto de calitate nu a ratat detaliile – Pete ține întotdeauna să aibă ce e mai nou în materie de tehnologie. Se văd foarte bine membrele subțiri ca niște bețișoare ale fătului, tuburile din nas, care m-au îngrozit prima dată, tuburile care ies din sacul de plastic și lumina roșiatică a senzorului de oxigen montat la glezna stângă.

Ceea ce nu se vede însă este eticheta. Nu are nicio etichetă de securitate agățată de piciorul drept. Sunt absolut sigură.

Sau poate că mă înșel? Mă holbez din nou la fotografie. Cum ar spune Pete, nu pot băga mâna în foc. N-aș putea spune nici măcar dacă sărmana creatură zbârcită este Theo sau David.

Până una-alta, Pete a dat declarația și nu mai este nimic de făcut. Nu ar avea niciun sens să-i trimit fotografia lui Grace Matthews, ca să o informez că e posibil ca el să se fi înșelat. Asta l-ar transforma pe loc într-un martor necredibil, a cărui întreagă mărturie ar putea fi contestată, cu consecințe serioase asupra despăgubirii.

Nu. Mai bine las lucrurile așa cum sunt. După cum a spus și avocatul, e treaba spitalului să afle cum s-a produs încurcătura. Ce importanță are că Pete s-a înșelat puțin în ce privește succesiunea operațiunilor?

59.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 31: Mesaje text șterse din telefonul lui Peter Riley – (a) de la Peter Riley către Bronagh Walsh și (b) de la Bronagh Walsh către Peter Riley, ca răspuns

Ne-am întâlnit astăzi. Le-am spus că îmi amintesc că am văzut eticheta pe piciorul lui Theo la câteva minute după ce a fost transferat în incubatorul vostru.

Ești cel mai tare, xxx

60.

PETE

Conduc ca în transă până la Highgate, ca să-l iau pe Theo de la familia Lambert. Nu din cauza minciunii mărunte pentru Bronagh – am avut grijă să rămân destul de vag și e posibil să fi spus chiar adevărul ci pentru că nu reușesc să pun cap la cap tot ce se întâmplă în jurul nostru. Mă întreb chiar dacă n-ar trebui să ne retragem din acțiunea împotriva spitalului, dar alung imediat ideea. Nu ne costă nimic deocamdată, iar despăgubirea pe care sperăm să o primim ne-ar folosi ca s-o plătim pe avocata Anita Chowdry.

M-am oprit în fața ușii soților Lambert și am apăsat pe sonerie cu gândurile aiurea, așteptându-mă să-mi deschidă Tania sau Lucy, cu cârcotelile ei despre ceai și despre importanța bunelor maniere. Spre surpriza mea, îmi deschise Miles, îmbrăcat cu un tricou și pantaloni scurți de jogging.

— Pete, ce mai faci? îmi spuse prietenos.

Am rămas cu privirea pironită asupra lui. Simțeam ceva ce nu mai trăisem niciodată în viață: o ură atavică, fizică, dorința copleșitoare de a lovi fără milă o altă ființă umană. Părul mi se ridicase pe ceafă și chipul îmi ardea.

— Am venit să-l iau pe Theo, am zis fără nicio introducere.

— Se spală pe mâini, pentru că a pictat cu degetele. Vine imediat.

Am dat din cap, încercând să evit cu orice preț conversația măruntă. Miles mă privea intens, curios.

— Chiar mă urăști, Pete, nu-i așa? mă întrebă calm.

— Nu, nu te urăsc, i-am răspuns rece. Nu-mi place ceea ce faci și nici cum o faci, atâta tot.

— Serios? Nu, cred că mă urăști. Dar eu nu-mi pierd niciodată timpul urând pe cineva. Făcu un pas înainte și închise ușa, ca să nu fim auziți din interior. Știi, pe terenul de rugby se întâmplă chestii foarte urâte, uneori. Pumni, degete în ochi, lovituri sub centură, grămezi care se prăvălesc peste tine chiar când ai prins mingea… dar, la finalul meciului, echipele dau mâna și se duc la bere împreună. Jucătorul care te lovește cel mai tare merită respect.

M-am holbat la el uluit.

— Ăsta nu-i un nenorocit de joc!

— Nu, mă aprobă empatic. E un *concurs. O* competiție pe care am de gând s-o câștig. Nu pentru că te-aș detesta, ci pentru că premiul cel mare este chiar fiul meu. Se aplecă brusc peste mine, aproape șoptindu-mi în ureche și punându-mi nervii serios la încercare. Vreau să ții minte asta: l-ai primit împrumut, atât. Dacă încerci ceva, orice, ca să-mi strici relația viitoare cu el, o să vin după tine și o să te omor.

Se dădu înapoi, cu un zâmbet larg pe chip, chiar în clipa în care Theo ieși pe ușă și mi se agăță de picioare:

— Tatiiiiii!

— Ești gata? l-am întrebat, apoi, fără să mai aștept răspunsul, l-am luat de mână și am coborât treptele de la intrare.

— La revedere, Theo! am auzit vocea veselă a lui Miles în spate.

— La revedere, Moles, te iubeeesc! îi răspunse băiețelul peste umăr.

61.

PETE

— N-a vrut să spună asta, îmi șopti Maddie.

L-am privit pe Theo, care urmărea fascinat un documentar cu animale. O haită de lupi sfâșia în bucăți o căprioară. Probabil că nu era o emisiune pentru vârsta lui, dar în fine stătea liniștit, în pijama, sugându-și degetul mare.

— Știu. Sunt sigur că Miles l-a învățat. L-a mituit cu dulciuri sau jucării. Dar pot număra pe degetele de la o mână de câte ori mi-a spus *mie,* spontan, că mă iubește. Dacă asistenții sociali de la CAFCASS îl aud și-și închipuie că așa stau lucrurile?

— Atunci, o să le explicăm. Adaugă pe listă: „Miles Lambert mi-a dresat copilul să spună «te iubesc»”.

— Nouă de ce nu ne spune niciodată asta? am întrebat-o pe Maddie, cu ochii ațintiți asupra lui Theo.

— E băiat. Un băiețel foarte sigur pe el. Ceea ce îți face cinste, ca părinte.

— Se poate, sau…

— Ce?

Lupii care doborâseră căprioara apărau acum leșul de un urs de trei ori mai mare decât ei.

— Nu cumva seamănă cu tatăl lui? Cu tatăl lui biologic, vreau să spun, am rostit în șoaptă.

— În ce fel? zise instantaneu.

Însemna că se gândise și ea la același lucru, iar acum încerca să câștige timp.

— Răutăcios. Gata, o spusesem. Este posibil ca Theo să se transforme într-un ticălos fără scrupule, ca Miles, când va crește mare?

Maddie îmi luă mâna între palmele ei.

— Nu, în niciun caz. Pentru că, spre deosebire de Miles, Theo te are pe tine ca model. De aceea

nu-i putem lăsa să obțină custodia. Dacă va fi crescut de ei, dacă va ajunge la internatul acela, atunci, da, este posibil să devină un ticălos fără scrupule. Dacă reușim însă, va beneficia de avantajele ambelor lumi, așa cum i-ai spus lui Miles când ați ieșit la bere.

— Poate că așa este, am zis, fără să-i mărturisesc că simțeam tot mai acut că cele două lumi nu puteau coexista, că la un moment dat se vor ciocni una de cealaltă și vor exploda. Miles m-a amenințat că mă omoară.

— *Pe bune?* Era nervos?

— Nu, i-am răspuns clătinând din cap. Era cât se poate de calm. Ca de obicei, când iese din rolul de băiat bun.

Maddie mă privi profund revoltată.

— Nu cred că ar recurge la violență. În orice caz, nu în mijlocul unui proces.

— Să sperăm. Cred însă că ar trebui să manifestăm prudență de acum înainte. Nu se știe niciodată. Era ceva în modul în care a spus-o… m-a băgat în sperieți, ca să zic așa.

Theo era captivat în continuare de înfruntarea dintre lupi și urs. Șeful haitei, o femelă, încerca să-l obosească hărțuindu-l, fără să-i permită să apuce leșul căprioarei, dar ținându-se la distanță de ghearele lui imense.

Am simțit atunci, a doua oară în aceeași zi, o emoție stranie. În timp ce-mi priveam fiul, pentru o fracțiune de secundă, m-a cuprins aceeași ură viscerală, violentă, pe care o proiectasem asupra tatălui său biologic.

A doua zi m-au căutat și pe mine cei de la CAFCASS. La ora unsprezece fix a sunat telefonul și Lyn Edwards s-a prezentat.

Maddie îmi povestise deja cum decursese interogatoriul ei, așa că știam, în linii mari, la ce să mă aștept: „Nu, niciun contact cu asistenții sociali; nu, nicio acuzație de violență sau abuz de altă natură”. Am încercat să rămân calm, chiar dacă

întrebarea lui Lyn despre impactul negativ al problemelor mintale ale lui Maddie asupra copilului m-a scos din sărite.

— Maddie nu are probleme mintale, i-am răspuns politicos. Dacă cineva și-a rupt piciorul în urmă cu doi ani, înseamnă că încă are piciorul rupt?

— Nu, dar cineva care și-a rupt piciorul ar putea avea dificultăți la mers și după doi ani, mă puse ea la punct pe o voce de robot de marketing care încearcă să-ți vândă asigurări. Pete, Maddie se află în această situație?

— Nu, merge foarte bine.

Lyn nu păru să aprecieze mica mea tentativă de a înveseli atmosfera.

— Așadar, în opinia ta, nu mai are probleme de sănătate mintală în prezent.

— Nu, de niciun fel, i-am răspuns tare și clar.

— Înțeleg că tu te ocupi în principal de copil.

— Corect.

— Cum ți-ai descrie stilul de parenting, Pete? Ești o persoană mai structurată sau mai centrată asupra copilului?

— Ei bine, am început prudent, bănuind o capcană de limbaj, nu prea văd o distincție între cele două. Am stabilit niște reguli, desigur, iar Theo știe că dacă le încalcă urmează pedeapsa. În același timp, întotdeauna îi ascult sugestiile și dorințele.

— Le bifez pe amândouă, da? Ah, nu mă lasă computerul. Mă tem că trebuie să alegi o opțiune.

— Centrat asupra copilului, am zis oftând.

— Pentru că au existat anumite probleme, Peter, înțelegi? Dacă am reținut corect, Theo a fost dat afară de la creșă.

— Nu a învățat încă să împartă jucăriile cu ceilalți copii, să-și aștepte rândul, chestii din astea. Câteodată mușcă sau lovește ca să-și atingă scopul. Lucrăm la corectarea acestor tendințe, inclusiv aplicând procedura pusului la colț.

— În situația dată, care crezi că ar fi opțiunea lui Theo? Ce și-ar dori el?

— Nu l-am întrebat, am spus ritos. Nu pentru că nu ne-ar interesa sentimentele și dorințele lui, ci pentru că este o decizie prea importantă ca s-o lăsăm la latitudinea unui copil de doi ani. Cred că numai gândul că trebuie să aleagă i-ar produce o puternică stare de anxietate.

— Într-adevăr, partenera ta mi-a spus același lucru.

— Mă rog, evident că am discutat.

— Peter, ai dori să-mi spui ceva *mie,* personal?

— Pete, te rog. Da, aș avea ceva de spus. Vreau să-l scot pe Theo din aranjamentul cu bona comună făcut împreună cu cealaltă parte. Cred că-i frânează dezvoltarea – femeia nu se poate ocupa cu adevărat și de el, și de David și are un puternic accent franțuzesc, ceea ce dăunează dezvoltării vorbirii.

— Cred că trebuie să așteptăm recomandările instanței înainte de a face o schimbare atât de importantă, Peter. Unde ai vrea să-l duci, în schimb?

— L-am pus pe lista de așteptare la o creșă din apropiere.

— Pe Theo l-ai întrebat dacă își dorește să meargă la creșă?

Firește că nu o făcusem, în primul rând pentru că știam ce-o să răspundă. La familia Lambert era tratat ca un mic prinț. De ce ar fi vrut să învețe ce înseamnă răbdarea, când putea avea o cameră întreagă, plină de jucării, la dispoziție, ca să nu mai vorbim despre o doică docilă, gata să-i îndeplinească orice dorință? I-aș fi putut spune că la creșă era mai distractiv pentru că putea să se joace cu alți copii, dar adevărul este că lui Theo nu-i plăceau foarte tare ceilalți copii. Cu excepția cazului în care aceștia erau cuminți, supuși și îi dădeau imediat orice jucărie dorea.

— Intențiile lui Theo sunt confuze, am spus după o scurtă pauză de gândire. I-a plăcut la ultima creșă și i-a prins bine că a învățat să socializeze cu alți copii. Mă tem însă că în aranjamentul actual este mult prea răsfățat. De exemplu, l-au învățat să le spună: „Te iubesc”.

— Chiar așa? Dar cum ți-ai dat seama?

— I-a spus lui Miles, ieri, când m-am dus să-l iau de la ei.

— De unde știi că a fost învățat?

— Este evident, nu? i-am răspuns exasperat.

„Fiindcă nouă nu ne spune niciodată că ne iubește”, am fost pe punctul să adaug, dar m-am abținut la timp.

— Nu cred că este bine să ne bazăm pe speculații în ce privește sentimentele copilului. Dacă vrei, o să notez că aceasta este opinia ta, dar că nu dispunem de dovezi care s-o confirme.

62.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 32: Declarația lui Susy Carson, proprietara Acol Road Nursery and Preschool

Mi s-a cerut să prezint în scris circumstanțele care au condus la exmatricularea lui Theo Riley din instituția pe care o conduc. Nu ne vine niciodată ușor să-i cerem unui părinte să-și retragă copilul și nu o facem decât după ce constatăm un tipar comportamental confirmat, care poate avea un impact negativ asupra celorlalți copii. În acest sens, respectăm prevederile legale în vigoare, iar jumătate din personalul nostru deține certificate NVQ sau BTech sau urmează cursurile necesare pentru obținerea acestora. Încercăm permanent să menținem o rată adecvată de educatori ia numărul de copii, iar la ora actuală facem angajări pentru atingerea acestui obiectiv. Pe de altă parte, la fel ca alte instituții similare, avem dificultăți cu păstrarea personalului, iar la momentul respectiv nu dispuneam decât de șase educatoare din opt. M-am implicat energic în suplinirea acestei lipse, dar supravegherea permanentă a unui copil anume ne depășește din păcate mijloacele.

Incidentul care a condus la exmatricularea lui Theo a constat în lovirea unui alt copil, de aceeași vârstă, cu o cană, soldată cu o vânătaie și o plagă deschisă pe fruntea lui Zack. Chiar dacă nu i-ar fi curs sânge, incidentul ar fi fost consemnat în registrul special și discutat cu cele două familii. Trebuie precizat că acesta a fost ultimul dintr-o serie de patru incidente de tip lovire/mușcare petrecute în cinci săptămâni, devenind clar că eforturile de a-l convinge să se joace frumos cu ceilalți copii nu dau rezultate. Am purtat mai multe discuții cu tatăl său despre situație și am insistat pentru aplicarea unei strategii pedagogice coerente, inclusiv acasă. Nu știm în ce măsură a dat

curs domnul Riley acestor sfaturi, dar comportamentul lui Theo nu s-a ameliorat. Când l-am informat pe domnul Riley că fiul său nu mai este binevenit la noi, acesta a reacționat cu nervozitate, astfel că m-am văzut obligată să-l invit să-și controleze limbajul.

Deși le raportăm părinților incidentele fără să menționăm numele celorlalți copii implicați, în cazul de față ambii părinți l-au identificat spontan pe celălalt copil. Mă simt obligată să consemnez că, după exmatricularea lui Theo, mama lui Zack Tigman a fost lovită de o mașină când se deplasa cu bicicleta de la creșă spre casă, alegându-se cu un picior rupt. Inițial nu a putut oferi niciun fel de informații poliției, dar recent mi-a relatat că mașina care a lovit-o ar putea fi un Volkswagen, aceeași marcă precum mașina domnului Riley.

63.

PETE

— Nu! a urlat Theo. Nu, nu, nu, nu, *nu*!

— Nu ne tocmim, i-am spus ferm. Ai spus că vrei sandviș cu brânză, deci trebuie să-l mănânci pe tot dacă vrei să primești ruladă cu cremă.

— E *ars!*

Recunosc, colțurile feliei de pâine erau puțin înnegrite. O lăsasem în aparatul de încălzit un minut în plus.

— Nu e ars, ci rumenit. Oricum, trebuie să-l mănânci.

— *Nu, nu, nu, nu, nu, nu!*

— Atunci, nu primești desert.

Drept răspuns, Theo azvârli sandvișul pe jos. L-am ridicat și i l-am pus la loc în farfurie.

— Nu are niciun rost să faci asta, pentru că tot îl vei mânca, iar acum arată mai rău.

Am auzit telefonul. Număr necunoscut, probabil unul dintre avocații noștri.

— Alo?

— Bună, Peter. Am recunoscut vocea lui Lyn, cu accentul ei galez subliniat de vorbirea lentă, pedantă. Sper că nu deranjez. Aș vrea să-ți pun o întrebare rapidă.

— Sigur, nu e nicio problemă, așteaptă o clipă, cât mă ocup de Theo, i-am zis, căutând disperat un loc liniștit.

Ar fi trebuit să urc la etaj, caz în care Theo ar fi rămas nesupravegheat și ar fi aruncat peste tot micul-dejun.

— Aștept.

Am luat în mână o ruladă cu cremă, apoi am ezitat. Dacă i-o dădeam, ar fi tăcut câteva minute, dar aș fi comis păcatul capital de a ceda în fața scandalului, ceea ce nu puteam accepta nici măcar de dragul CAFCASS. Am deschis un sertar și am

scos un pachet de biscuiți, consolându-mă cu gândul că, tehnic vorbind, nu primea desertul promis.

— Uite, mănâncă-ți sandvișul cu brânză, apoi asta.

A căscat ochii uluit și mi-a smuls biscuiții din mână. Era clar că avea să-i înfulece pe loc, dar îl provocam să desfacă singur pachetul, ceea ce îi antrena funcțiile motorii.

— Gata, te ascult.

— Nu e mare lucru, mă întrebam dacă ai fi pregătit să urmezi câteva cursuri de parenting, îmi spuse Lyn. Mulți părinți își închipuie că e inutil sau se simt chemați înapoi la școală, dar greșesc. Cu toții putem învăța să fim părinți mai buni, nu crezi? Eu o recunosc prima. Mai mult, v-ar ajuta să respingeți acuzațiile legate de stilul vostru de parenting, înțelegi? Vreau să vă ajut, Peter. Numai așa ați putea demonstra că, dacă *au existat* anumite probleme de comportament, ați făcut tot posibilul să le abordați corespunzător.

Timp de câteva secunde am rămas fără cuvinte, înnebunit de furie. Ideea că stilul meu de a-l crește era problema – pe când viziunea lui Miles asupra parentingului bun era, probabil, să-l învețe să trișeze la rugby – mă revolta în asemenea grad, era atât de *perversă,* încât mi-a venit să vomit. În schimb, m-am auzit spunând:

— Dacă crezi că i-ar prinde bine puștiului, sigur că sunt gata să particip la cursurile de parenting.

— Excelent, Peter, zise Lyn de-a dreptul ușurată. O să notez asta în raportul meu.

64.

MADDIE

Apoi ne-am pus pe așteptat.

În următoarele zece zile, justiția și-a urmat cursul ei lent și încâlcit. Anita ne avertizase că nu trebuie să sperăm mare lucru de la prima înfățișare: judecătorul va citi recomandările primite de la serviciile sociale, va încuraja părțile să ajungă la o înțelegere și va stabili data pentru înfățișarea finală – cea care contează cu adevărat.

Pete participă la primele cursuri de parenting. Pornește hotărât să le demonstreze instructorilor că nu are nimic de învățat de la ei, dar recunoaște că a aflat unele lucruri utile.

— Există copii în cazul cărora nu funcționează pedeapsa, așa că tehnici ca pusul la colț sunt complet inutile. Răspund mai bine la recompensă, dar la început trebuie s-o primească pe loc, ca să înțeleagă mecanismul, abia apoi poți introduce un sistem de programare a recompenselor.

Începe prin a-l premia pe Theo pentru lucruri mărunte: „Uite, pentru că te-ai jucat frumos cu trenulețul, primești un pătrățel de ciocolată”. „Theo, am văzut că ai stat cuminte, vrei un strugure?” La început, copilul este surprins de avalanșa de tratații, dar prinde repede ideea că dacă face ceva bine este răsplătit. Iar dacă un desen frumos pe hârtie – în loc de perete – aduce un pumn de drajeuri, atunci ce-ar putea obține dacă și-ar mânca fără scandal sandvișul cu brânză? În scurt timp, pereții salonului sunt plini de diagrame care conduc la premii din ce în ce mai atrăgătoare – pentru că a mâncat repede micul-dejun, pentru că s-a culcat mai devreme, pentru că nu ne-a mai trezit noaptea. Pare să funcționeze. În sinea mea, n-aș putea spune dacă e rezultatul schemelor complexe sau al faptului că, în sfârșit,

copilul crește și iese din faza teribilă din jurul vârstei de doi ani. În orice caz, transformarea e impresionantă.

Cu o săptămână înainte de înfățișare, primim de la CAFCASS raportul despre siguranța copilului. Lunga listă de acuzații din plângerea lui Miles a fost pur și simplu ignorată, așa cum a prezis avocata noastră. În schimb, scrisoarea arată că Pete s-a înscris din proprie inițiativă la cursuri de parenting și că are o atitudine de cooperare deplină cu consilierul. Nu recomandă acțiuni suplimentare din partea CAFCASS.

— E cam tot ce puteați obține în această etapă, ne asigură Anita optimistă. Raportul oferă Curții asigurări că Theo poate rămâne la voi.

— Și David? o întreb.

— În cazul lui va fi mai complicat. V-a contactat asistentul social responsabil de dosarul lui?

— Nu.

— E normal, spune Anita.

Procesul intentat spitalului pentru neglijență pare să treneze, ceea ce ne convine. Cu puțin noroc, speța custodiei va fi soluționată definitiv înainte să fim nevoiți să ne concentrăm asupra celuilalt caz.

Uneori, când văd progresele lui Theo, nu mă pot abține să nu mă întreb dacă nu cumva lupta pentru David este o greșeală. Am dubii că putem să ne descurcăm cu două diete diferite și două seturi de nevoi diametral opuse – Theo, zbârnâind permanent de energie, iar David, placid și vulnerabil. Apoi îmi aduc aminte de imaginea lui David așezat pe jos în uriașa cameră de joacă a familiei Lambert, învârtind absent caruselul de jucărie, și mi se strânge inima. Da, o să ne descurcăm. Nu suntem nici prima, nici ultima familie care crește un copil cu nevoi speciale. Iar Pete este omul potrivit. Când îl văd câtă răbdare are cu Theo, cum nu se enervează și nu se

plictisește niciodată, știu că am luat decizia potrivită.

Prin urmare, nu mă aștept la nimic dramatic când Justin Watts îl sună pe Pete vineri seara. Expresia șocată de pe chipul partenerului meu mă pune însă în alertă.

— Ce se întâmplă? îl întreb îngrijorată. Au decis o sumă?

Pete clatină din cap, apoi face ceva ce n-a făcut niciodată: își acoperă urechea liberă cu palma, ca să nu mă mai audă. Este alb ca varul la față.

— Ce se întâmplă? repet după ce închide.

— Departamentul de litigii de la NHS afirmă că niciunul dintre spitale nu este în culpă, îmi răspunde lent.

— Dar e ridicol! Cum pot nega faptul că două familii au primit alt copil decât al lor?

— Nu neagă, mă întrerupe. Susțin că cei doi copii au fost schimbați între ei deliberat. Mads, cred că vor să dea vina pe noi. Să spună că tu și cu mine am furat cumva copilul familiei Lambert.

65.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 33: Raportul preliminar al Departamentului de litigii din cadrul NHS, întocmit de Grace Matthews și de Thomas Finlay, extrase

55. REZUMAT ȘI CONCLUZII

55.1 Elementele furnizate de neonatologul de serviciu și de echipa specializată în transferul nou-născuților indică o posibilitate extrem de redusă ca etichetele de identificare de hârtie să fi fost transferate accidental între cele două incubatoare mobile, înainte de internare. Ambele incubatoare au rămas închise în timpul transportului, înainte de sosirea la secția ATI neonatologie.

55.2 În aceeași ordine de idei, posibilitatea unui transfer al etichetelor în timpul formalităților de internare pare puțin probabilă, ținând cont de numărul procedurilor medicale efectuate asupra copiilor și de prezența personalului spitalicesc numeros. Prin urmare, eventualitatea deplasării simultane a etichetelor, între două incubatoare aflate în colțurile opuse ale sălii, este aproape exclusă.

55.3 Dacă admitem ipoteza că cele două etichete au fost transferate în acest fel ori s-au pierdut, înseamnă că cele două asistente responsabile au atașat etichetele electronice cu încălcarea protocolului obligatoriu, respectiv verificarea prin sistemul de înregistrare Badgernet. În caz contrar, cele două etichete electronice nu ar fi putut ajunge ia copiii greșiți.

55.4 Domnul Riley afirmă că a văzut eticheta electronică la piciorul copilului „său” la aproximativ treizeci de minute după internare, la scurt timp după transferarea nou-născutului în incubatorul spitalului.

Această afirmație este contrazisă de dovezile produse de responsabilul cu evidența internărilor, care a constatat absența etichetei când a verificat costumul de răcire două ore mai târziu. Faptul că această abatere nu a fost adusă la cunoștința conducerii secției reprezintă o greșeală regretabilă.

55.5 Cu toate acestea, absența etichetei de securitate la momentul respectiv nu prezintă relevanță în raport cu identificarea inițială eronată a copiilor. Acest lucru este întărit de faptul că domnul Riley se afla deja lângă un incubator în care, conform propriei declarații, credea că se găsește copilul lui, iar nu lângă celălalt incubator, care îl conținea de fapt. În consecință, încurcarea copiilor fie se produsese deja, fie era în curs.

55.6 Analizând toate posibilitățile, am ajuns la concluzia că identificarea greșită a fost produsă deliberat – cu alte cuvinte, că, în timpul sau la scurt timp înainte de transferul celor doi copii din incubatoarele mobile în cele ale spitalului, una sau mai multe persoane au schimbat sau au înlăturat intenționat cele două etichete de hârtie, continuând apoi să întrețină minciuna în privința identității reale a copiilor.

55.7 În această situație, investigația noastră este suspendată, iar dovezile acumulate vor fi transmise Poliției Metropolitane, pentru declanșarea anchetei asupra unui posibil caz de răpire a unui minor, conform prevederilor Legii referitoare la răpirea minorilor din 1984.

55.8 În funcție de concluziile unei eventuale anchete penale, propunem comunicarea elementelor prezentate mai sus către Autoritatea antifraudă a NHS.

66.

PETE

— *Cui bono?* întrebă Justin Watts, altfel spus: „Cine are de câștigat?” Din păcate, în acest caz, au decis că voi.

— E o nebunie. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce am face așa ceva? exclamă Maddie cu o notă de disperare în glas.

Era luni dimineața, ora nouă, și ne aflam în biroul elegant al avocatului. Insistaserăm să ne întâlnim sâmbătă, dar se pare avocații cu plata în funcție de câștig țin la timpul lor liber. Așadar, petrecuserăm ultimele două zile urcându-ne pe pereți de nervi.

— Din câte văd, autorii raportului nu se lansează în speculații, însă polițiștii o vor face, fără nicio îndoială. Iar prima concluzie la care vor ajunge este că voi v-ați ales cu un copil sănătos, normal, pe când familia Lambert, nu.

— Dar de unde am fi putut să știm? insistă Maddie. La momentul respectiv nu ne-au spus decât că fătul avea probleme și că era posibil să fi suferit de hipoxie. Îmi aruncă o privire. E tot ce știam, Pete, nu-i așa?

— Am discutat cu paramedicii de pe ambulanță, i-am răspuns fără grabă. I-am întrebat ce înseamnă hipoxia. Unul dintre ei mi-a explicat, a fost foarte direct cu mine. Nu ți-am spus atunci, Mads, pentru că suferiseși destul. Mai mult, tipul mi-a zis că până nu trec primele câteva zile, cruciale, nimic nu e sigur.

— Of, deci ei își închipuie că tu *știai,* deci ar putea demonstra că ai avut un motiv.

— Nu și oportunitatea, interveni Watts.

Am clătinat din cap.

— Au fost unele momente când doctorii intrau și ieșeau, când am rămas singur cu ambele

incubatoare. Acum, aș da orice să nu fi fost, dar dacă numai de asta au nevoie ca să probeze, atunci… „Sunt terminat”, îmi stătea pe limbă să spun, dar mi-am dat seama cât ar fi sunat de melodramatic. Atunci, situația nu se prezintă prea bine, am zis în schimb.

— Din fericire, nu trebuie să probeze *doar* asta, spuse Watts luând din nou raportul în mână. Aici avem de-a face cu nouăzeci de procente insinuări și zece la sută probabilitate, departe de standardele solicitate de instanțe. Este posibil să fii chemat la poliție ca să dai declarații, dar mai departe nu cred că vor merge. După o pauză, avocatul adăugă: O să ai nevoie de un avocat specializat în penal, care să te însoțească. Sfatul meu este să nu le spui nimic – „nu comentez”, la orice întrebare. În acest moment nu au nimic concret, iar dacă nu le dai ceva de care să se agațe, sunt șanse s-o lase baltă.

— „Nu comentez”, dar asta nu spun în filme exact oamenii vinovați? întrebă Maddie nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Așa răspund oamenii care nu vor să devină din suspecți, acuzați. Credeți-mă, aveți tot interesul să evitați un proces penal, dacă puteți.

„Proces penal”, am repetat în gând. „Cum am ajuns aici?” Aveam să mă regăsesc oare în boxa acuzaților, încercând să demonstrez că nu l-am furat pe Theo? Era absurd. Și totul din cauza lui Miles Lambert, care dăduse buzna în viața noastră. Dacă nu m-aș fi lăsat convins să dăm în judecată spitalul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Desigur, o persoană cinică ar fi tentată să creadă că Departamentul de litigii al NHS preferă un caz penal în locul unuia de neglijență, pentru că n-ar mai fi obligați să plătească despăgubiri. Cu toate acestea, poliția își va face datoria.

— Stai puțin, l-am oprit. Vrei să spui că dacă NHS reușește să deturneze investigația, s-ar putea să nu mai primim niciun ban?

— Cu siguranță îi va plasa într-o poziție de negociere mai puternică. Așa cum subliniază în ultimul paragraf, dacă unul dintre voi știa că identitatea copiilor a fost schimbată, rezultă că cineva, tu sau Lambert, comite o fraudă.

Maddie mă privea de-a dreptul îngrozită.

— Mi-e teamă că această situație pune sub semnul întrebării și bazele relației *noastre,* continuă avocatul. Vă amintiți că acordul nostru referitor la onorariu este condiționat de existența unei șanse rezonabile de succes. Dacă circumstanțele se schimbă, trebuie să obținem o a doua opinie. După părerea mea, afirmațiile pe care tocmai le-am discutat schimbă radical situația.

— *Cum adică,* vrei să ne lași baltă? am izbucnit.

— Nu, câtuși de puțin. Voi fi nevoit însă să vă taxez la oră și să vă rog să plătiți cheltuielile făcute până acum, firește.

Mi-am lăsat capul în mâini.

— Ne-am ipotecat deja casa ca să plătim avocatul specializat în dreptul familiei.

— Ah, exclamă Justin Watts și-și notă ceva într-un carnet, probabil să nu uite să ne trimită factura cât de repede posibil, până nu terminam toți banii.

— Dar, dacă ne retragem, dacă uităm toată povestea asta? l-am întrebat, în disperare de cauză.

— În niciun caz nu v-aș sfătui s-o faceți. Dacă abandonați acum, veți fi obligați să plătiți și cheltuielile celeilalte părți, plus că, în ochii poliției, ar părea că aveți ceva de ascuns.

— M-am săturat, răbufni Maddie nervoasă și se ridică în picioare. Ești avocat, ce naiba! Credeam că te lupți pentru noi, dar nu te interesează decât cum să ne jumulești mai bine. Ei bine, dacă nu ne propui un plan ca să scăpăm de toată mizeria asta, nu primești niciun cent. Accentul australian, estompat după trei ani la Londra, ieșise acum strident la iveală. Pete, hai să mergem. Lasă-l pe tolomacul ăsta de puță bleagă să-și bată capul și hai acasă.

67.

PETE

— Tolomacul ăsta de puță bleagă? Pe asta de unde ai scos-o? am întrebat-o în șoaptă.

Eram înghesuiți unul în celălalt într-un vagon de metrou, cu o bară eloxată între noi.

— Habar n-am, de la tata, probabil.

— E ca naiba, nu-i așa?

Maddie înclină capul și, fără niciun avertisment, începu să plângă în tăcere. Pe obraji i se scurgeau lacrimi grele, care îi intrau pe sub guler. Am întins stângaci mâinile spre ea și am luat-o în brațe, cu bara metalică între noi. Ca și cum ai îmbrățișa pe cineva dintr-o celulă de închisoare, mi-am spus, deși știam că acum celulele acelea mai există doar în filme.

•

Cineva ne aștepta pe trotuar, lângă casă – un bărbat tânăr. Abia când se apropie de noi cu pași rapizi și telefonul în mână, mi-am dat seama cine era. Sau, mai bine zis, ce era. Ziariștii nu mai folosesc carnețele de notițe în zilele noastre, ci aplicații cu care te înregistrează.

— Kieran Keenan, de la *Daily Mail.* Este adevărat că ați furat un copil, domnule Riley?

— Lasă-mă în pace! i-am strigat nervos depășindu-l.

În același timp, dintre două mașini parcate a țâșnit un fotograf care s-a aplecat în fața mea, ca să obțină imaginea clasică, *flash-flash-flash:* vinovatul prezumat fugind de jurnalistul care îi pune întrebări dificile.

— Nu vreți să ne spuneți și versiunea dumneavoastră, domnule Riley? strigă Kieran în urma mea.

M-am oprit și m-am întors spre el.

— Îl cunosc pe redactorul tău șef sau, mă rog, pe cel de la rubrica „Turism”, i-am spus ca în transă.

Flash-flash-flash – fotograful își făcea de cap.

— O să-i transmit salutările dumneavoastră. Ce anume v-a determinat să comiteți gestul, domnule Riley?

Maddie reușise să intre și mă aștepta lângă ușă, pregătită s-o trântească după mine. Ceva însă mă făcea să rămân înțepenit acolo, cu fața la reporter. Poate că tinerețea lui, probabil un stagiar.

— N-am comis nimic. Fă-ți mai bine documentarea. Nu noi suntem ăia răi în filmul ăsta.

— Atunci, cine este? insistă el vârându-mi telefonul sub nas.

Mi-am dat seama că vorbisem deja prea mult. Am intrat și Maddie a încuiat ușa de trei ori.

— Cred că e mâna lui Miles, altfel nu se explică, zise ea.

— Sigur, am oftat lăsându-mă să cad pe un fotoliu. Avocatul lui a primit și el o copie după raportul acela, iar primul gând al lui Miles a fost cum l-ar putea folosi ca să-și creeze un avantaj. Dacă oamenii cred că l-am răpit pe Theo, vor hotărî că în niciun caz nu meritățm custodia.

— Poți să iei legătura cu conducerea ziarului, să le ceri să nu publice povestea?

— Cred că ar fi o greșeală.

Am rămas în tăcere, incapabili să ne ridicăm măcar ca să pregătim o cafea.

— De ce ai mințit despre eticheta de securitate? mă întrebă după câteva minute.

— Cum adică?

— Când i-ai declarat lui Grace Matthews că ai văzut eticheta la piciorul lui Theo la câteva minute după ce fusese mutat în incubatorul spitalului, ai mințit cu bună știință. Acum, unul dintre doctorii seniori te contrazice.

— Probabil că m-am înșelat.

— Ai făcut-o pentru Bronagh? mă iscodi Maddie căutându-mi privirea.

Nu i-am răspuns. N-am putut.

— De ce? reveni, cu o întrebare aparent simplă, dar nimic nu era simplu în cazul nostru.

— A fost suspendată, i-am răspuns după o pauză. Voiam s-o ajut.

— Of, Doamne! Maddie pufni într-o criză seacă de râs, transformată rapid într-un vaiet. Ne pierdem copilul, iar tu vrei să ajuți o asistentă, implicându-te și într-un dosar penal. Ești… ești așa de *cretin* câteodată, Pete! Întotdeauna vrei să fii băiatul bun… întotdeauna… Se opri brusc. A mai fost și *altceva?*

— Ce vrei să spui? am zis încruntat, deși știam precis la ce se referea.

— S-a întâmplat ceva între tine și Bronagh despre care ar trebui să știu?

— Nu, absolut deloc, i-am răspuns privind-o în ochi.

Iar aici nu mințeam, dacă gândeai ca un avocat și luai întrebarea ad litteram. Nu trebuia să știe nimic. De fapt, chiar din contră.

68.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 34: Schimb de mesaje pe Facebook Messenger între Bronagh Walsh și Peter Riley, șters de Peter Riley a doua zi și de Bronagh Walsh doi ani mai târziu

Hei, Pete, cum mai merge? Excursia cu bicicletele arată bestial!! Sunt cu câteva prietene la York la sfârșitul săptămânii viitoare, poate ne vedem! Suntem toate asistente calificate – ne putem ocupa de răniți!!!

Mulțumesc, Bronagh. Multe glezne umflate, funduri dureroase și întinderi musculare, dar nu ne lăsăm. Mergem până la capăt pentru Secția ATI!

Dacă pui problema așa, parcă ne cheamă datoria să venim și să vă bandajăm!!! (hm… pentru întinderile musculare și gleznele umflate nu putem face mare lucru).

69.

MADDIE

Articolul din *Daily Mail* apare pe pagina opt, sub fotografia unui Pete hăituit, cu titlul: „Jurnalist de la *Times* «fură» un copil – dar vrea ca NHS să plătească”. Citează cele mai urâte fragmente din raportul celor de la NHS, dar și părți din articolul scris chiar de Pete, cel despre care spusese că nu voia să fie publicat încă și în care descria cât de puternic l-a traumatizat informația despre încurcarea copiilor. În noile condiții, textul sună șocant de egoist – o încercare neobrăzată de a se victimiza, ca să scoată mai mulți bani de la Sistemul Național de Sănătate. Numele lui Theo nu este menționat, „din rațiuni legale”, dar este descris ca: „un puști adorabil, care râde tot timpul și are o poftă neostoită de viață”.

Cât despre motivul răpirii, explicația nu cere mari eforturi. Astfel, aflăm din articol că Pete e un monstru fără scrupule, care a sesizat rapid ocazia să scape de propriul copil retardat, pasându-l altcuiva, apoi a încercat să profite până la capăt de gestul său mârșav. La finalul materialului apare opinia „expertului”, un psiholog la modă, client permanent al emisiunilor de dimineață, care declară ritos: „Nu m-ar mira să avem de-a face cu un sindrom al eroului. Întâlnim uneori acest tip de comportament la pompierii sau polițiștii care creează crize pentru a le soluționa și a se bucura apoi de admirația publicului pentru că ar fi evitat un dezastru”. Contradicția evidentă dintre imaginea lui Pete monstrul fără inimă și Pete tatăl devotat care caută admirația semenilor pare să nu deranjeze pe nimeni.

Pete însuși a intrat în stare de șoc. Faptul că atacul vine din presa scrisă, din partea foștilor confrați, face lovitura cu atât mai dureroasă.

Rămâne tăcut, cu ochii holbați în gol, parcă ar fi fost lovit în moalele capului.

Anita ne recomandă un coleg specializat în penal, care îi aranjează o mărturie voluntară la poliție. Trebuie să reacționăm rapid la acuzații, ne îndeamnă avocatul, deși, la fel ca Justin Watts, îl sfătuiește pe Pete să răspundă „nu comentez” la orice întrebare, în ideea că poliția o să decidă că acuzația nu poate fi dovedită. Îmi dau seama că Pete detestă această strategie și că ar abandona-o la cel mai mic semnal din partea mea. Este genul care vrea să coopereze, să aibă o imagine bună în ochii autorităților. Am văzut împreună o mulțime de filme în care pedofilii și criminalii în serie răspund monoton „nu comentez” la întrebările poliției, lăsând spectatorii să înțeleagă că nu au nici măcar capacitatea să-și recunoască faptele odioase.

Am grijă să susțin fără ezitare strategia avocatului, Mark Cooper, care ne taxează cu 220 de lire sterline pe oră, plus TVA.

Mă așteptam ca investigația poliției să fie la fel de lentă și de bizantină ca și celelalte părți ale proceselor legale în care eram implicați. Spre surprinderea mea, în timp ce Pete se află la secția de poliție, aud soneria de la intrare. Din prag mă salută un agent de poliție în uniformă, o agentă și un bărbat care se prezintă drept detectiv. Îmi prezintă un act de identitate și un mandat care îi permite să ridice laptopul și telefonul mobil ale lui Pete.

Telefonul nu este la mine, pentru că îl are la el, dar îi văd deconectându-i Mac-ul și vârându-l într-un sac de plastic transparent, pe care îl sigilează.

— Vreți și încărcătorul? mă aud întrebând.

— Nu, mulțumesc. Avem destule.

La atât se reduce tot dialogul nostru. După cinci minute, cei trei dispar.

Această acțiune nu prea coincide cu predicția lui Mark Cooper că poliția se va limita la verificarea elementelor din dosar, îmi spun. Sau poate că asta

este și ideea – să poată spune că au căutat dovezi și n-au găsit nimic?

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai ridicolă mi se pare toată povestea. Chiar și într-un univers paralel, unde acuzațiile ar fi adevărate și Pete, un hoț de copii, cine și-ar putea închipui că am căutat „cum să răpești un minor” pe Google înainte? Iar toți cei care îl cunosc știu cât de îndepărtată de realitate este imaginea de monstru nemilos și calculat.

„Dar Pete ca un erou autoafirmat, asta n-ar fi tocmai exclus”, îmi șoptește o voce lăuntrică trădătoare. Îmi amintesc cât de bine se descurca la ATI, preluând chiar unele dintre atribuțiile asistentelor. Când Theo a ieșit din zona de pericol, Pete și-a avut, prin extensie, partea lui de glorie. Și da, i-a plăcut. Sfântul Petru. Cel mai bun și mai grijuliu tată din secție…

Stop. L-am poreclit Sfântul Petru pentru că *este* un sfânt – aproape enervant uneori, totuși, un sfânt. Nimeni nu știe mai bine decât mine de cât devotament este capabil.

„Dar dacă a făcut-o pentru tine?”, aud din nou vocea aceea interioară.

Mă blochez, deoarece știu că, evident, nu poate fi *adevărat,* dar nici imposibil. Pete mi-a ascuns diagnosticul de hipoxie ca să mă protejeze. N-ar fi răpit niciodată un copil sănătos pentru el, dar ar fi făcut-o dacă ar fi fost convins că nu aș putea suporta alternativă?

Nu cumva bunătatea lui l-a împins să comită o faptă abominabilă – nu din lipsă de scrupule, ci din dragoste?

•

În ultima vreme am vorbit foarte rar despre perioada când ne-am cunoscut. Viața mea trecea printr-o fază haotică – mă mutasem la Sydney, obținusem un job la o televiziune și munceam din greu și chefuiam pe măsură. Nu aveam niciun chef să mă îndrăgostesc, cu atât mai puțin de un

prezentator de televiziune mai în vârstă și căsătorit. Timp de trei luni confuze m-am lăsat convinsă de promisiunile lui că o să-și abandoneze nevasta și copiii pentru mine, ceea ce nu s-a întâmplat. Am căzut în depresie și am lansat un strigăt de ajutor dubios – o supradoză, urmată de o lungă perioadă de recuperare. Atunci am cunoscut un englez bine-crescut, care nu părea speriat nici de halul în care ajunsesem, nici de asigurările mele repetate că nu vom fi niciodată altceva decât prieteni. Încetul cu încetul, prietenia noastră s-a transformat în altceva. De fapt, am reușit să pricep că prietenia este ingredientul cel mai important într-o relație. Când am acceptat să mă culc cu el, am făcut-o mai mult din recunoștință, la modul: „Asta ai vrut, asta primești". Aproape pe nesimțite, au urmat alte partide de amor. La un anumit nivel, sexul cu Pete mă liniștea și, odată ce ai început să te culci cu cel mai bun prieten, înseamnă că ești într-o relație. El era stânca mea, omul care fusese lângă mine atunci când aveam cel mai mult nevoie de ajutor.

Ar fi capabil însă să încalce legea pentru mine? Cu siguranță, nu – conștiința nu i-ar mai da pace niciodată; ființa lui profundă ar fi zguduită din temelii. Cu toate acestea, iată unde am ajuns, el este acuzat, iar eu îi pun sub semnul întrebării nevinovăția…

Exact acesta e riscul, îmi dau seama. Așa se despart cuplurile, în astfel de circumstanțe. Nesiguranța și neîncrederea, combinate cu dificultățile financiare și cu teama că un judecător ar putea ordona să-ți fie luat copilul, ar face praf până și cea mai solidă relație. Nu pot permite să ni se întâmple nouă.

Cu toate acestea, nu pot scăpa de suspiciunile care mi s-au înfipt adânc în minte. Minciuna aceea despre etichete – a spus-o doar ca să o apere pe Bronagh, sau e ceva mai mult la mijloc? Sau cum se explică celelalte alegații din raportul NHS?

Dacă identitățile copiilor chiar au fost schimbate deliberat, cine altcineva ar fi putut fi?

Sună telefonul. Răspund, crezând că este Pete care a terminat interviul.

— Bună, Maddie, aud vocea cu accent galez a lui Lyn, de la CAFCASS. Sper că nu te deranjez. Trebuie să vorbim despre Peter, înțelegi?

70.

MADDIE

— Ce-i cu Pete?

— Am sesizat un potențial risc legat de siguranța copilului, Maddie. Înțeleg că i-au fost aduse acuzații grave și că este implicată poliția.

— Daaa, încep fără grabă, într-adevăr, au fost vânturate niște alegații… false, desigur. Cred că este clar pentru toată lumea că Miles Lambert e cel din spatele…

— Ai vreo dovadă în acest sens, Maddie? mă întrerupe Lyn.

— Nu, de unde să am?

— Atunci, te rog să eviți astfel de afirmații. Nu uita că avem de-a face cu o anchetă a poliției.

Tonul femeii, de obicei atât de molcom și de politicos, a căpătat nuanțe cazone.

— Am înțeles, dar ceea ce vreau să subliniez este că avem de-a face cu niște simple alegații, nesusținute de nimic.

— Chiar și așa, datoria îmi impune să iau în calcul posibilele consecințe asupra lui Theo, îmi spune sever. Când un bărbat este anchetat pentru posibile fapte de natură penală la adresa unui copil, există anumite proceduri, Maddie. Înțelegi? Trebuie să ne asigurăm imediat că nu-l paște niciun pericol.

— Dar e vorba de același copil, cel despre care este acuzat – pe nedrept – că l-ar fi răpit, îi răspund profund șocată. Da, Theo este în perfectă siguranță.

— Nimeni nu pune problema mutării de urgență a lui Theo într-o instituție specializată, în etapa actuală.

Nota metalică din vocea lui Lyn este tot mai pronunțată.

— *Poftim?* Cui i-a putut trece prin cap să…?

— Așadar, cred că cea mai bună soluție ar fi găsirea unei locuințe temporare pentru Theo, continuă asistenta socială fără să mă bage în seamă. Contactele sunt permise, dar numai în prezența ta sau sub supravegherea personalului specializat, înțelegi? Pot să-ți trimit o listă cu centre care se ocupă de primirea minorilor.

— Nu înțeleg ce vrei, îi răspund calm. Pretinzi că mi-ai putea *distruge* relația cu Pete?

— Nu, vine replica pe același ton reținut. Spun doar că este în puterea mea să-l transfer pe Theo într-un loc sigur, dacă nu consider satisfăcător aranjamentul actual. Și nu îl consider satisfăcător. În același timp, dacă dai o declarație scrisă prin care te angajezi că Pete nu va locui în aceeași casă cu Theo, nu va rămâne singur cu el și nu se va ocupa singur de îngrijirea lui, acceptând ca, în caz contrar, copilul să fie mutat într-un centru specializat, atunci aș putea ajunge la convingerea că nu te opui colaborării cu noi pentru asigurarea unui mediu mai adecvat și mai sigur pentru copil. Decizia îți aparține doar ție, Maddie. Hotărăște-te.

Deși abia pot vorbi, știu că, de fapt, nu am de ales. Dacă ni-l iau de lângă noi, șansele să-l obținem pe termen lung scad dramatic.

— Voi face tot ce-mi stă în putință ca să obțin custodia pentru cei doi copii. Dacă pentru asta Pete trebuie să plece, atunci o să-l invit să se mute, îi spun aproape fără voia mea.

71.

MADDIE

Îl aștept pe Pete să se întoarcă de la secția de poliție. Capul îmi vâjâie îngrozitor. E ca și cum creierul meu refuză să accepte ceea ce se întâmplă, incapabil să proceseze mai multe dezastre în același timp. Poate că s-a declanșat un fel de mecanism de apărare. Dacă aș înțelege pe deplin grozăvia situației, aș începe să urlu.

Mai trece o oră până aud învârtindu-se cheia în yala de la intrare. Intră în casă, arată epuizat. Își aruncă cheile pe birou, lângă locul unde se afla Mac-ul lui. Aruncă o privire lungă spre încărcătorul scos din priză, fără să scoată o vorbă.

— L-a luat poliția. Au venit mai devreme.

— Știu. Mi-au luat și telefonul, de aceea nu te-am putut suna când am plecat. Apoi… clipește ca un boxer lovit în figură. Am venit pe jos până acasă. Aveam nevoie să-mi limpezesc gândurile.

— Ți-au spus când ți le dau înapoi?

— În curând. Își trece mâna prin păr. Mi-au dat de ales, fie le dădeam parolele și PIN-ul telefonului, ca să poată copia conținutul aparatelor imediat, fie mi le păstrau până când aveau timp specialiștii lor să se ocupe de ele. M-am gândit că aș fi părut suspect dacă refuzam să le dau, spune clătinând trist din cap.

— Pete, mai am niște vești proaste.

— Maddie… mă întrerupe.

Ne oprim amândoi.

— Bine, începe tu, îmi spune.

— A sunat femeia aceea de la CAFCASS, Lyn. Susține că Theo nu mai este în siguranță aici, pentru că tu faci obiectul unei anchete penale. Îmi pare rău, Pete. Vrea să te muți de acasă până la înfățișare. Și nu ai voie să stai singur cu Theo.

— Doamne, Dumnezeule! bâiguie închizând ochii.

— M-am gândit că ai putea să te muți la Greg și la Kate.

— Probabil.

Se uită în jur de parcă și-ar vedea pentru ultima dată căminul.

— Tu ce voiai să-mi spui?

Trage adânc aer în piept. Când începe să vorbească, îmi dau seama că și-a pregătit discursul cu grijă, în drum spre casă.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva despre laptopul meu. Poliția o să afle că… se oprește. O să afle că am accesat niște site-uri porno.

Îl privesc uluită.

— Nu ceva ilegal, adaugă repede. Mark, avocatul, spune că vor încerca să te destabilizeze cu chestia asta, dacă te vor audia și pe tine. Să te prindă pe picior greșit.

— Când?

— Când te vor audia? Nu se știe…

— Când te-ai uitat la pornografie?

Schițează un gest defensiv.

— Nu mai știu. Contează? Când Theo era la creșă, cred.

Creșa costa două sute de lire pe săptămână, pe care le plăteam eu, în ideea că el stă acasă și scrie.

— De câtă vreme?

— Mai multă, spune ridicând din umeri.

Habar nu aveam, dar nici n-ar trebui să fiu surprinsă. Relația noastră suferă nu de azi, de ieri. Îmi strică însă imaginea pe care mi-o formasem despre el – de fapt, imaginea lui despre sine. De obicei este foarte respectuos cu femeile, foarte principial. Îmi vin în minte clișee pornografice și mă strâmb puțin. Asta îi place cu adevărat? De ce n-am știut până acum? Oare îmi mai ascunde și altceva?

Cine este cu adevărat omul din fața mea?

Are întotdeauna grijă să-și închidă laptopul, din cauza lui Theo: „Fără ecrane până la vârsta de doi ani, apoi nu mai mult de treizeci de minute pe zi, sub supraveghere. Am citit un articol – în Silicon Valley, unde chiar se pricep la chestiile astea, nu-și lasă copiii sub șapte ani să se apropie de tablete nesupravegheați”. De fapt, nu voia ca Theo să-i descopere istoricul de căutări? Sau poate că se ferea de mine?

Dacă poate să mintă cu atâta dezinvoltură, ce alte minciuni mi-a mai turnat? Poate că m-a mințit și în legătură cu ceea ce se petrecuse la spital.

— Mă duc să-mi fac valiza, îmi spune.

Așteaptă să zic ceva. Nu pot. Abia când îl aud urcând scările, mă interesez despre cum a decurs interogatoriul.

— Ah… Ridică din nou din umeri. Am răspuns că nu comentez la toate întrebările. Detectivul părea tot mai convins că am ceva de ascuns. Așa că acum, fie l-am enervat atât de tare încât o să continue investigația, fie o să creadă că pierde vremea și o s-o închidă, din lipsă de probe.

Între timp, mie mi-a devenit limpede că ancheta va continua. Totul a mers cum nu se poate mai prost pentru noi. În fundal, simt cum mâna puternică și precisă a lui Miles Lambert trage sforile, asigurându-se că nimic nu-i va sta în cale.

Poate că dacă ne-am fi jucat cărțile mai bine i-am fi dat mai mult de furcă. Acum însă, minciuna nevinovată a lui Pete despre momentul când a văzut eticheta e greșeala pe care noi i-am oferit-o pe tavă. Se va folosi de ea până când ne va distruge familia. Theo va fi luat de lângă noi, Pete ar putea ajunge în pușcărie. Ce se va întâmpla cu mine? Dacă autoritățile decid că am fost complice, probabil că-mi voi pierde dreptul de ședere în Marea Britanie.

Ne clătinăm pe marginea hăului care s-a căscat în fața noastră.

— Trebuie să-l sun pe Greg, spune Pete și își vâră mâna automat în buzunar. La naiba! înjură înciudat de propria-i prostie când o scoate goală. *La naiba!*

Trage adânc aer în piept și îmi dau seama că încearcă să-și țină nervii în frâu.

— Îl sun eu, îi spun. Du-te și strânge-ți lucrurile.

— Spune-i… Se oprește, apoi reia: Spune-i lui Greg că o să ajung târziu, după ce adoarme Theo. Vreau să-l culc eu. Știu că n-o voi mai putea face prea curând.

72.

PETE

Când m-am dezbrăcat, pregătindu-mă să mă întind pe canapeaua lui Greg, ceva mi-a căzut din buzunar. Era cartonașul pe care mi-l dăduseră cei de la poliție. Intitulat: „Eliberarea dumneavoastră din arest", arăta că „orice contact nepotrivit cu o persoană implicată în caz, direct sau indirect, printr-un intermediar sau prin orice mijloace electronice de comunicare, poate constitui o faptă penală, cu pedepse ce pot ajunge la închisoarea pe viață".

Închisoare pe viață. Ce se putea mai rău? Și ce naiba însemna „contact nepotrivit"?

La secția de poliție, avocatul meu, Mark Cooper, se dusese să discute separat cu detectivul de caz. Îmi spusese să mă aștept la asta, ca procedură standard, numită „aducerea la cunoștință". Se întorsese cu un aer sumbru, dar încurajator.

— Nu sunt obligați să-mi divulge totul, dar aș spune că nu dispun de mare lucru. Sfatul meu este să ne limităm la „fără comentarii".

— Trebuie? Mie mi se pare greșit, din moment ce nu am nimic de ascuns.

— Dă-mi voie să-ți explic ceva. Nu mai în vârstă decât mine, avocatul avea aspectul acela palid și fragil al unuia care a petrecut prea mult timp în camere luminate cu tuburi fluorescente, înconjurat de pahare de cafea din carton. În țara asta, dreptul penal este bazat pe sistemul confruntării, adică scopul poliției este să aresteze suspectul, să-l pună sub acuzare și să-l trimită în fața judecătorului, indiferent dacă este vinovat sau nu; asta e treaba altcuiva. În plus, se confruntă cu presiuni uriașe pentru a-și îmbunătăți rata de condamnări. Polițiștii sunt versați în tehnica

interogatoriului și se pricep foarte bine să scoată de la suspecți – vinovați sau inocenți – ceva ce să poată folosi mai târziu ca să-i pună sub acuzare. Sau, chiar mai rău, îi împing să spună o minciună măruntă, care le va distruge toată apărarea la proces. Dacă ar fi avut suficiente probe ca să te pună sub acuzare, ar fi făcut-o până acum. Așadar, obiectivul nostru de astăzi este să părăsim această clădire în aceeași calitate, iar cel mai simplu este să răspunzi „nu comentez”.

I-am înțeles punctul de vedere, dar discuția a fost groaznică. Atunci când polițistul – un tip plăcut, zâmbitor, pe nume Richards – m-a avertizat că dacă spuneam mai târziu ceva ce aș fi putut spune imediat era posibil să generez dubii în mintea judecătorului, i-am aruncat lui Mark o privire chinuită, dar n-am obținut decât un îndemn mut să nu-mi schimb atitudinea.

După ce îmi citi drepturile, inspectorul Richards intră direct în subiect:

— Înțeleg că ai fost transferat cu ambulanța la St. Alexander, împreună cu copilul tău, născut prematur. Trebuie să fi fost o experiență extrem de dificilă.

— La sfatul avocatului meu, vă răspund: nu comentez. Polițistul se întristă dintr-odată.

— Am fost de acord să te audiem astăzi ca să auzim și versiunea ta, Pete. Eu sunt complet neutru în povestea asta, doar încerc să înțeleg ce s-a întâmplat.

— La sfatul avocatului meu, nu comentez.

— La ora actuală, nimeni nu te acuză de nimic, Pete. Vrem să ne asigurăm că avem și varianta ta asupra desfășurării evenimentelor, nu doar pe cea a NHS.

— La sfatul avocatului meu, nu comentez.

Inspectorul Richards ridică din umeri și luă de pe masă un document.

— Le-ai spus investigatorilor de la NHS că ai ajuns la secția ATI într-o stare de panică

accentuată. Este corect? Erai panicat?

Am șovăit. Așa spusesem?

— La sfatul avocatului meu, nu comentez.

— Aveai toate motivele să fii speriat, Pete. Discutaseși cu paramedicii din ambulanță, nu-i așa? Îți spuseseră că era foarte posibil ca micuțul să rămână cu sechele cerebrale.

— La sfatul avocatului meu, nu comentez.

Așa a decurs tot interogatoriul. Chiar și când m-a întrebat despre Bronagh, dacă am avut contacte cu ea după externare, am clipit, dar am reușit să răspund că nu comentez în niciun fel.

Apoi, spre finalul interviului, când mi-a spus că au obținut un mandat să-mi examineze laptopul, cred că am tresărit puternic, pentru că m-a întrebat dacă vor găsi în memoria lui ceva util investigației.

Am început să neg clătinând din cap, dar mi-am revenit la timp și am pus placa cu „fără comentarii”. În sinea mea însă, mă gândeam la ce-o să trebuiască să-i mărturisesc lui Maddie.

În sfârșit, a ajuns la finalul întrebărilor. Cum nu-i răspunsesem nimic, nu durase decât un sfert de oră.

— Gata, am terminat, mă înștiință cu un oftat. Văzând că mă relaxasem, reveni la atac: Am fost contactați

de Miles Lambert, care afirmă că ar deține informații relevante. Ai ideea ce vrea să-mi spună?

Am încercat să nu reacționez în niciun fel, dar expresia mea – de teamă, de disperare sau poate chiar de ură – păru să-l satisfacă.

— La sfatul avocatului meu, nu comentez, am mormăit, dar inspectorul Richards deja nu mă mai asculta.

•

Greg și Kate își înlocuiseră perdelele de la parter cu jaluzele, care parcă se aprindeau de câte ori trecea o mașină. Nu reușeam să dorm. Am rămas întins pe canapea, frământat de gânduri. *Theo.* Îi spusesem că plec câteva zile. Nu

reacționase aproape deloc, doar mă întrebase dacă îl duc la Moles de dimineață. *Maddie.* Nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc că nu păruse prea supărată de solicitarea asistentului social de a mă muta. Fusese distantă, aproape temătoare, în timp ce-mi făceam bagajele. Poate că avea nevoie de timp să proceseze ce-i spusesem. Oare mă disprețuia? Era dezgustată? Încercasem din greu să fiu persoana pe care voia ea să o vadă în mine, dar nu reușisem, pentru că nu am fost niciodată așa. Nu eram decât un escroc.

Ceea ce, într-un fel, era amuzant, pentru că acuzația de răpire ar fi fost asezonată automat cu cea de înșelătorie. Totul mersese prost, iar familia noastră trebuia să plătească prețul.

Cu acest ultim gând, am dat, în sfârșit, drumul lacrimilor. Am plâns în beznă, pe tăcute, ca să nu-i trezesc pe copiii lui Greg, care dormeau la etaj.

73.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 38: Extrase din raportul CAFCASS referitor la siguranța lui Theo Riley; completarea recomandărilor anterioare, prezentate Tribunalului pentru minori și familie de către Lyn Edwards, în calitate de consilier

CONCLUZIE

În lumina acestor circumstanțe noi, recomandăm instanței să solicite CAFCASS elaborarea unui raport în baza Capitolului 7 al Legii copilului din 1989, pentru analizarea aspectelor rezultate, inclusiv:

• Posibilitatea răpirii unui minor și impactul psihologic subsecvent asupra copilului.

• Posibilitatea consumului excesiv de alcool: Madelyn Wilson a afirmat că ar consuma regulat o cantitate ce depășește de peste două ori doza maximă de zece unități pe săptămână, conform recomandărilor pentru femei emise de Serviciul Național de Sănătate.

• Sănătatea mintală a lui Madelyn Wilson și posibilul impact asupra copilului. (În afara episodului de psihoză, a afirmat că și-a întrerupt tratamentul fără a-și informa medicul de familie.)

• Care sunt dorințele minorului. În pofida vârstei fragede, experții CAFCASS sunt abilitați să utilizeze tehnici indirecte pentru a obține informații despre sentimentele copilului, în astfel de situații.

• Ostilitatea domnului Riley și a partenerei sale, doamna Wilson, față de reclamanți și modul în care acest sentiment ar putea aliena ori avea alte repercusiuni asupra copilului.

Raportul se va încheia cu o serie de recomandări adresate instanței, legate de situația pe termen lung a minorului.

Lyn Edwards,
Consilier pe lângă tribunalul pentru minori și familie

74.

MADDIE

În noaptea aceea m-am îmbătat – temeinic, până la pierderea cunoștinței. Theo doarme, iar Pete nu-i aici să-mi arunce priviri dezaprobatoare de câte ori întind mâna spre sticlă, prin urmare, ce altceva îmi rămâne de făcut? Beau până uit de toate.

Mă trezesc de dimineață cu o mahmureală strașnică, la care contribuie procesul de sculare, hrănire și îmbrăcare a lui Theo, căci îmi revine sarcina să-l duc la familia Lambert. De obicei, în astfel de dimineți, mă strecor spre metrou pe tăcute, lăsându-i toate corvezile lui Pete. Nu mi-am dat seama până acum cât de obositor poate fi să te ocupi de copil la prima oră.

— Tata îmi taie taltina ca pe *soldăsei.*

— Tata nu e aici, Theo.

— Tata îmi plegătește *peliusa de dinsi.*

— Ți-am mai spus, tata nu este acasă.

Mi-e dor de el. Nu doar de spiritul lui practic, de talentul cu care se ocupă de toate detaliile, ci și de prezența lui caldă, de modul cum îi face loc lui Theo între noi când se strecoară în patul nostru.

Oare am greșit că l-am lăsat să plece? Ar fi trebuit să mă opun mai ferm propunerii monstruoase a lui Lyn? Ar fi trebuit să dau dovadă de mai multă afecțiune când a plecat? Abia am schimbat câteva cuvinte cât și-a făcut valiza și n-am prea vorbit nici când Theo i-a adormit, într-un târziu, în brațe. Pete a deschis ușa de la intrare, mi-a spus să nu uit să-i dau gustarea de dimineață, eu am dat din cap că am auzit și asta a fost tot. Adevărul e că parcă nu-l mai cunoșteam. Desigur, era ridicol că făceam atâta caz de o slăbiciune măruntă, ca pornografia, când partenerul meu era acuzat de răpirea unui copil, dar nu știam ce să mai cred. Ne înstrăinaserăm unul de celălalt. Ne-am

despărțit ca niște străini, cu o scurtă înclinare din cap.

•

La familia Lambert, Theo se repede să apese pe butonul interfonului, apoi urcă scările în fugă, înainte să apuce să răspundă cineva. Mă așteptam să fiu întâmpinată de Tania sau de Lucy, așa că apariția lui Miles în cadrul ușii, îmbrăcat în blugi și pulover, mă ia complet prin surprindere.

— Maddie, mă bucur să te revăd.

— Du-te dracului, Miles.

Rânjește.

— Te rog să-ți moderezi limbajul în preajma copilului.

Theo îi îmbrățișase scurt piciorul, ca la rugby, apoi o zbughise în casă, deci era exclus să mă fi auzit.

Mă privește amuzat. Chestia enervantă e că aerul ăsta poznaș îl face să arate încă și mai bine.

— E amuzant, nu-i așa? Viața a devenit mult mai interesantă, observă vesel.

— Ce faci aici? Am crezut că ești la muncă.

— Te-aș putea întreba exact același lucru. Ca să-ți răspund, mi-am luat liber, ca să pot petrece mai mult timp cu copiii mei. Implicarea activă a ambilor părinți este foarte importantă pentru dezvoltarea lor, nu crezi?

— Sunt în drum spre birou și, încă o dată, du-te dracului. Mă întreb dacă știe că Pete a fost nevoit să plece de acasă. Suspectez că da – a mituit vreun funcționar corupt, ca să-și asigure accesul la informație. Theo poate rămâne la voi până mai târziu, pentru câteva zile? Să spunem până la patru? Nu pot să plec mai devreme de la job, adaug după o scurtă ezitare.

— Și dacă ți-aș răspunde – cum ai zis? „Du-te dracului, Maddie!” Așteaptă să-i răspund, dar știu că e doar teatru ieftin. Sigur, îmi va face plăcere să stau mai mult cu fiul meu în timpul zilei.

Pornesc în jos pe scări și îl aud adăugând în spatele meu:

— E bine că are timp să se obișnuiască cu noi până la mutarea permanentă. Sunt convins că instanța ne va face dreptate. Mai ales când se va afla că nenorocitul ăla de partener al tău ne-a furat copilul. Cine ar fi crezut că Pete cel Perfect e în stare de așa ceva, Maddie? Cred că te-ai înșelat grav în privința lui.

Din nou, nu-i răspund, deși tremur de nervi. Când ies din curte, îl aud strigând după mine:

— Ne vedem la proces. Marți. Vezi să nu uiți!

•

Intenționasem să mă duc direct la birou, dar o iau spre casă. Sunt uluită de concentrarea calmă care m-a cuprins. Acasă la Lambert, ascultându-i măgăriile, am fost copleșită de un val de adrenalină, reflexul ancestral de „luptă sau fugi” mi-a făcut pielea de găină și mi-a accelerat pulsul.

Scrisoarea de la CAFCASS așteaptă pe prețul de la intrare. O deschid și citesc recomandările suplimentare cu un amestec de furie și resemnare. Așadar, Lyn m-a luat în colimator, odată ce a terminat cu Pete. Mototolesc foaia și o las să cadă pe jos. Ca prin vis, scot două valize mari din debaraua de sub scară și urc în camera lui Theo. Cu gesturi automate, transfer rapid în prima cinci tricouri, cinci perechi de blugi și cinci perechi de șosete. Toate sunt spălate și călcate perfect de Pete. Încă miros a balsamul ecologic pe care îl folosește. În cealaltă valiză, înghesui câteva haine din șifonierul meu.

Pașapoartele sunt la parter, în sertarul biroului. Îl deschid pe al meu, ca să verific valabilitatea. Fotografia mă înfățișează cu părul lung până la piept, aranjat oribil, cu cărare pe mijloc, încadrându-mi chipul tânăr, inocent. Un chip din alte vremuri, mai bune. Theo nu avea niciun an când i-a fost făcută poza. E greu să-ți imaginezi că va avea unsprezece la expirarea pașaportului.

Firește că documentul nu va apuca să expire, pentru că Miles îi va schimba numele de familie în Lambert și va scoate altul, cu stema Marii Britanii pe copertă.

Intru pe Skyscanner. Un zbor Cathay Pacific spre Australia, via Hong Kong, pleacă în seara asta. Biletele doar dus nu costă decât șase sute de lire. În două zile aș putea fi în patul meu de acasă, în camera în care am copilărit, cu Theo lângă mine. Soarele ar străluci, părinții mei ar înnebuni de fericire, tata ar face planuri de viitor și ar rezolva toate problemele. Peste câteva zile va fi prea târziu. Sunt sigură că tribunalul va aproba solicitarea lui Miles de instituire a interdicției de ieșire din țară pentru mine și Theo.

Mă așez pe marginea patului, cu pașapoartele în mână, și izbucnesc în plâns. Pentru că știu, în sinea mea, că fuga nu este o opțiune.

Nu-mi rămâne decât lupta.

75.

MADDIE

Mă duc la Greg și Kate acasă și bat la ușă până îmi deschide Greg. În spatele lui, Pete, așezat la masa din bucătărie, îi supraveghează pe copii, Lily și Alfie, care se joacă cu plastilină. Atât bărbații, cât și copiii poartă șorțuri identice, roșii. Pentru o clipă, tihna imaginii îmi pune un nod în gât.

— Pete! strigă Greg. A venit Maddie.

Partenerul meu vine la ușă. De aproape, arată tras la față. E nebărbierit și are ochii roșii.

— Ce e? mă întreabă sec.

— Trebuie să trecem la luptă, îi răspund. Așa cum trebuie. Nu doar prin avocați. Trebuie să-l înfruntăm pe Miles cu propriile arme și din toate puterile.

— Intră, îmi spune după o scurtă ezitare.

•

— Singura noastră șansă e să aflăm *cine* a înlocuit copiii.

Greg a plecat cu ai lui la Kidzone, ca să ne lase să discutăm liniștiți. Fără să ne dăm seama, ne-am așezat la masă și am luat fiecare câte o mână de plastilină, pe care o frământăm în timp ce vorbim. Observ că Pete poartă în continuare șorțul lui Kate, prea mic pentru el.

— Bine, dar cum? mă întreabă prudent.

— După părerea mea, există cinci posibilități, încep să-i explic, făcându-mi în același timp notițe pe o tabletă de desen pentru copii aflată la îndemână. Prima: chiar Miles a reușit cumva să schimbe identitățile copiilor.

— Ce interes ar fi avut s-o facă?

— Nu știu. Dacă, de exemplu, ar fi vrut să dea în judecată spitalul și îi trebuia un motiv? Dacă totul nu este decât o șmecherie ca să pună mâna pe bani? La urma urmei, știa că ar fi putut oricând să

apeleze la un test ADN ca să-și recupereze copilul. Nu trebuia decât să se asigure că dă la iveală încurcătura înainte ca micuții să împlinească trei ani, termen care ne-ar fi oferit drepturi parentale.

Pete se holbează neîncrezător la mine.

— Dar cine ar… numai un… un…

— Un psihopat? Cred că am pus diagnosticul corect. M-am documentat pe internet. În trecut, specialiștii nutreau convingerea că psihopații ar fi infractori haotici, dezorganizați, pentru că nu apucaseră să-i studieze decât pe cei ajunși în spatele gratiilor. Au apărut însă tot mai multe dovezi că unii dintre patronii și politicienii cei mai de succes sunt, de asemenea, psihopați. În cel mai bun caz, înclină spre această zonă a spectrului psihiatriei, ceea ce reiese din scorurile mici ia testele legate de remușcări, conștiință și judecată morală. Compensează în schimb prin scoruri înalte la capitolele îndrăzneală, viteză de reacție și rezistență la stres. În plus, există o serie de trăsături psihosomatice pe care le putem identifica ușor la Miles. Cum ar fi afecțiunea superficială, adică accesul la o gamă foarte redusă de emoții, impulsivitatea, rezistența redusă la frustrare și farmecul personal. Altfel spus, dezinteresul complet față de sentimentele celor din jur și manipularea acestora în propriul interes. Oamenii de genul acesta au foarte puțini prieteni de durată, căci consideră viața un concurs, o competiție în care cineva trebuie să piardă, pentru ca ei să poată câștiga. Mai mult, au tendința să-și trateze progeniturile ca pe niște trofee – prelungiri flatante ale propriului ego supradimensionat.

Pete mă aprobă din cap la fiecare punct, dar aici se oprește și ridică mâna.

— Punctul slab al teoriei tale este că Miles întoarce banii cu lopata. De ce să-și complice astfel existența, dacă e deja putred de bogat?

— Nu știu. Pentru că poate? Pentru că îi place să riște? Sau poate că nu este așa de bogat pe cât

pare. Creditul pentru căsoiul ăla depășește cu siguranță câteva milioane. Lucy a pomenit despre cum a rămas fără prieteni după ce a plecat de la Hardings și și-a deschis propria firmă. Hardings e o bancă de investiții, dacă nu mă înșel. Probabil a făcut bani frumoși acolo, iar acum e pe cale să-i piardă.

— Teoria ta depinde de momentul în care a plecat de la Hardings. Ar trebui să coincidă cu schimbarea identității copiilor, îmi atrage Pete atenția.

— Ceea ce nu se întâmplă, spun dezumflându-mă instantaneu. Îmi amintesc că eram încă la ATI când Lucy a menționat ceva de genul că ar fi concediat dacă ar lipsi prea mult de la birou.

— Iată o informație foarte interesantă. Pete se încruntă gânditor. Dacă în perioada aceea trecea printr-un fel de criză la locul de muncă – poate că era pe punctul să fie dat afară –, schimbarea identității copiilor s-ar putea să i se fi părut cea mai bună cale spre rezolvarea problemelor. Desigur, nu avea de unde să știe că urma să se aleagă cu un copil handicapat și cu o despăgubire pe măsură, dar și-a făcut socoteala că beneficiile potențiale justificau asumarea riscurilor.

— Ei bine, avem o primă pistă de investigat.

Mă grăbesc să notez: „Avea necazuri la serviciu?”

— Bun. Miles e principalul suspect. Pe cine mai vizăm?

— Pe Lucy, evident. Îți amintești când a venit pentru prima dată în secția ATI?

Pete neagă din cap.

— Nu, nici măcar nu cred că i-am observat prezența. Îmi amintesc că a venit să stea de vorbă cu tine, dar nu reține mare lucru din ce s-a întâmplat în jurul meu până atunci. Vedeam lumea ca prin ceață.

— Sunt sigură că a ajuns în secție înaintea mea, pentru că mi-a spus că a născut natural, nu prin

cezariană. Cel mai probabil a fost admisă imediat după internarea copiilor.

— În fine, dacă în cazul lui Miles tind să-ți dau dreptate, Lucy nu aduce câtuși de puțin a psihopată. Iar ea chiar nu avea absolut niciun motiv să dea un copil născut prematur, dar rezonabil de sănătos, la schimb cu unul amenințat de dizabilități.

— Corect, dar nici n-o putem exclude complet.

— De acord. Altceva ce mai ai? Ai menționat cinci posibilități.

— Bronagh, îi răspund calm. Cred că este posibil ca ea să le fi schimbat identitățile.

76.

MADDIE

— NU. Pete clatină furios din cap. Nu se poate. Nu.

— Ascultă-mă, insist. Articolul acela din *Mail* m-a pus pe gânduri. Îți amintești de așa-zisul expert care vorbea despre sindromul eroului salvator? M-am documentat și despre asta. Termenul nici măcar nu există în literatura de specialitate. E scos din burtă. Pe de altă parte, este adevărat că, în comunitățile celor care oferă servicii publice de urgență, există o minoritate de indivizi care provoacă deliberat crize. Unii o fac pentru că le place să exercite o putere de viață și de moarte asupra semenilor; alții, pentru că se hrănesc din admirația pe care o câștigă în postura de salvatori.

— Sună a un documentar prost, de văzut după miezul nopții, gen: „Ucigașele în halate albe”.

— Asta pentru că asistentele *chiar* ucid oameni. Statistic, ai fi surprins să afli cât de mulți asasini în serie au dat omenirii. În Germania a fost una care a omorât nouăzeci și nouă de oameni. O alta, în Italia, a fost acuzată că a omorât vreo optzeci. Un număr ciudat de mare de asistente ucigașe lucrează chiar în spitalele de pediatrie. Chiar acum e pe rolul justiției un caz – o asistentă de la nou-născuți, iubită de toată lumea, competentă și devotată meseriei, care a inițiat o campanie de strângere de fonduri pentru o unitate pediatrică de cinci milioane de lire. Sună cunoscut?

Pete mă privește cu ochi goi.

— De multe ori intră în atenția organelor legii din cauza numărului mare de decese înregistrate pe turele lor. Nu cumva acesta este motivul pentru care și-a pierdut spitalul St. Alexander nivelul de clasificare?

— Ba da, îmi răspunde absent. Pare șocat. Dar nu poate fi *Bronagh.* I-a salva viața lui Theo aproape în fiecare zi, Mads. I-a repornit inima de câteva ori…

— Și nu o admirăm cu toții pentru asta?

Se strâmbă nemulțumit.

— Bine, dar ce motiv ar fi avut să schimbe identitățile copiilor? Se poate afirma că asistentele pot tânji după atenția publicului, dar nu cred că ai auzit de cazuri în care o obțin încurcând intenționat copiii pacienților, nu?

— Corect, dar poate că lui Bronagh îi place să îngrijească un anumit fel de copil. La urma urmelor, Theo nu a fost un caz dintre cele mai dificile, iar Theo te avea pe *tine,* am continuat după o ezitare.

— Ipoteza ta e ridicolă, îmi reproșează fără să mă privească în ochi. La fel de bine putea să fie cealaltă asistentă, supărăcioasa. Cum o chema? A, da, Paula.

— Foarte adevărat. Chiar am constatat o atitudine stranie când i-am arătat că i s-a desprins perfuzia lui David. De aceea, Paula este suspectul meu cu numărul patru.

— Și cinci, cine este numărul cinci?

— Numărul cinci ești chiar tu, Pete. Tu ești ultimul pe lista mea.

— Nu pot să cred, geme el.

— Înțelegi de ce nu te pot elimina din start, da? Nu cred că ai fi în stare să iei copilul altcuiva doar pentru că este mai sănătos decât al nostru, dar știai de ce mă temeam cel mai tare în ziua aceea – că al nostru va muri. Știai cât de tare sufeream, știai că am avut probleme psihice în trecut. Te cred în stare să faci așa ceva ca să mă protejezi. De fapt, ca să ne protejezi pe *amândoi.* Pentru că viețile noastre ar fi fost foarte diferite dacă l-am fi primit pe David în locul lui Theo, nu crezi? N-am fi beneficiat de resursele financiare ale lui Miles, ca să-i ușurăm, pe cât posibil, viața cu handicap.

Adevărul dureros este că, în astfel de circumstanțe, relațiile de cuplu se deteriorează. Prin urmare, să privim lucrurile în față – oricât de greu ar părea de crezut, oricât de puțin probabil ar fi ca tocmai tu să faci așa ceva, aveai un motiv să-l iei pe Theo în ziua aceea.

S-a lăsat tăcerea. Pete a închis ochii, ca și cum ar fi resimțit o durere.

— De aceea, trebuie să te întreb acum, înainte să cheltuim o grămadă de bani și de timp cu investigarea celorlalți suspecți: ai fost implicat în vreun fel în schimbarea identității celor doi copii?

Ochii lui căprui, blânzi, în care m-am pierdut de atâtea ori – peste masa din bucătărie când mâncam, la petreceri, în pat, când făceam dragoste – se înfig în ai mei.

— Nu, nu am fost, îmi răspunde ferm.

Între noi fie vorba, ce poți afla din ochii cuiva? Probabil că toate asistentele ucigașe pe care le-am menționat aveau priviri la fel de senine și de inocente.

Tot nu-mi pot alunga sentimentul că îmi ascunde ceva.

— Mă crezi? adaugă.

— Sigur că te cred, îi răspund, deși am impresia că mințim, și unul, și celălalt.

77.

PETE

L-am găsit pe Murdo McAllister pe Linkedin. Pur și simplu mi-am pus profilul pe incognito și am scotocit prin contactele lui Miles. Cam o duzină erau foști colegi de la banca de investiții Hardings. L-am ales pe Murdo pentru că plecase din bancă în aceeași perioadă cu Miles și trecuse la hobby-uri echipa de rugby Mayfair Mayflies, unde jucase Miles, din spusele lui Lucy.

Contactarea lui reprezenta un risc, desigur. Murdo ar fi putut să-i trimită amicului său e-mailul de la mine, dar eram convins că Maddie avea dreptate și că ceea ce ne făcea Miles se înscria într-un model general de comportament.

În plus, eram de acord cu ea că trebuia să facem ceva. Trebuia să-i demonstrez că sunt la fel de angajat ca și ea în misiunea de a-mi spăla reputația.

Murdo a sugerat să ne întâlnim într-un pub, la Shepherd Market, lângă Piccadilly. Nu prea cunoșteam zona – un labirint de străduțe și alei unde magazinele de vinuri și librăriile se învecinau cu ambasade și cu magazine de antichități exorbitante. Pubul victorian tipic pe care îl alesese s-ar fi potrivit la fel de bine în orice târg din Anglia. Ajunsese înaintea mea și s-a ridicat să mă salute când am intrat. Era un tip plăcut la înfățișare, solid, cu părul rar, cârlionțat, și o urmă de accent scoțian.

A acceptat o bere din partea mea, dar mică.

— Am o ședință la unu și jumătate. Mi-ai scris că vrei să discutăm despre Miles Lambert, că ai vrea să-i oferi ceva de lucru, parcă?

Am clătinat din cap și i-am expus versiunea scurtă a relației noastre zbuciumate cu individul.

— Ceea ce aud nu mă surprinde câtuși de puțin, zise calm.

— Poți să-mi dai niște detalii? l-am întrebat scoțând un carnețel de notițe.

Pentru o clipă, sursa mea păru pe punctul să se ridice și să plece.

— Sper că ceea ce discutăm rămâne între noi, da?

— Îți promit.

— Bine. L-am cunoscut pe Miles când s-a angajat la Hardings. Era pus pe fapte mari, genul de băiat de aur. Unora li s-a părut suspect că înainte să ajungă la noi părăsise mai multe firme după numai câțiva ani, dar, cum de fiecare dată plecase la mai bine, puteai crede că urmărea un plan ambițios de carieră. Nu trecuse mult de la marea criză financiară, și domeniul nostru suferea transformări – organismele de reglementare insistau ca băncile să aibă un corp de control preventiv intern, în consiliile de administrație erau incluși experți în estimarea riscurilor și așa mai departe. Murdo se opri puțin ca să mai ia o gură de bere. Firește, detestam cu toții genul acesta de măsuri, dar le înțelegeam necesitatea. Specialitatea lui Miles era să identifice scăpări în noile reglementări și să profite de ele. Nimic greșit, până la un punct. Își făcea meseria pentru care era plătit, iar dacă cei de la controlul intern îl lăsau în pace, cu atât mai bine.

— Dar el a mers mai departe, presupun.

— În mediul acela, ajungeai imediat să te întrebi: „Cum fac să prezint o operațiune astfel încât să treacă de control, deși eu știu că încalcă regulile?” La urma urmelor, cei care ne verificau nu erau decât niște clovni pe care trebuia să-i păcălești, iar Miles era foarte bun la asta. Un bancher înnăscut – atent, motivat, cu o etică a muncii excepțională, dar care nu se enerva niciodată și nu țipa la oameni. Crede-mă, așa ceva e rar în branșa noastră: speculația bursieră

înseamnă presiuni uriașe. A fost pus în fruntea unei echipe și, deși scotea untul din ei, oamenii păreau să-l placă.

— Și atunci ce s-a întâmplat?

— Speculații fără acoperire, zise Murdo. Lucram amândoi cu instrumente financiare derivate complexe, pe care cei mai mulți colegi din firmă erau incapabili să le priceapă. În esență, dacă pariezi că un anumit portofoliu va crește, trebuie să te asiguri pariind în același timp pe un altul, despre care ai informații că se va mișca în direcția opusă. În acest fel, limitezi riscurile băncii și poți să crești miza la operațiunea inițială. E ca și cum ai cumpăra o asigurare de locuință contra incendiilor și ai garanta cu ea riscul să cumperi o casă mai mare decât ți-ai permite în mod normal. Miles găsise o modalitate să efectueze operațiuni de mare risc, dar fără să mai cumpere asigurarea, lucrând cu garanții fictive. La început i-a mers și a scos profituri enorme pentru biroul lui. Ca să le justifice, le-a mascat sursa, lansându-se fără întrerupere în nenumărate tranzacții de acoperire. Era o nebunie care nu se putea sfârși decât într-un singur fel. I-a venit de hac un lansator de alertă din echipa lui, un tip care nu era așa de spălat pe creier ca restul.

— Și Miles a fost concediat?

— Până la urmă, da, dar la finalul unei anchete dureroase. Atunci am aflat și eu despre tot scandalul, când au început să-l încolțească inspectorii de la audit. În situația lui, orice om cu scaun la cap și-ar fi curățat urmele, ar fi negat totul și ar fi ținut capul la cutie. În schimb, Miles a venit la mine într-o zi, după program, și m-a întrebat nonșalant dacă n-aș putea să-i deschid un cont de tranzacționare pe numele meu, el fiind urmărit. Mi-a spus că avea încredere în mine, în calitate de coechipier la Mayfly. I-am răspuns că numai un nebun ar face așa ceva, căci ar fi însemnat să fiu târât în încurcăturile lui. A început să râdă și mi-a

zis: „De ce nu? În viața mea nu m-am distrat așa de bine”. Porcăria în care se băgase îi făcea plăcere. Era ca și cum s-ar fi simțit invincibil.

— Ai refuzat să-l ajuți?

— Firește, spuse Murdo, însă asta nu l-a împiedicat pe nenorocit să le spună anchetatorilor că eram implicat și eu în schema lui. Mințea cu nerușinare, dar m-a lăsat cu o pată la dosar, așa că am fost nevoit să plec în altă parte.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Acum ceva mai bine de doi ani.

Cam în același timp când David și Theo erau internați.

— Cum a rămas cu echipa de rugby, Mayflies? Am auzit că s-a lăsat de sport din cauza unei accidentări la genunchi.

Murdo pufni disprețuitor.

— Cine ți-a spus asta? A fost alungat pentru că se lua prea în serios.

— Cum adică?

— Ascultă-mă, eram o echipă de crâșmă. O gașcă de băieți care jucaseră binișor la universitate și nu voiau să agațe încă ghetele în cui. În lipsă de alți candidați – și pentru că era cel mai bun, ca să fiu cinstit –, Miles a ajuns căpitanul echipei. Problema lui era că nu suporta să piardă, pur și simplu ura asta. În scurt timp, a început să ne țină discursuri mobilizatoare înaintea meciurilor. Ne obliga să cântăm în cor: „Dorește. Rănește. Domină. Distruge”, chestii din astea. Era chiar imnul de vestiar al națională Angliei la Cupa Mondială din 2003, dar noi nu eram decât o echipă de amatori, sportivi de duminică, pentru numele lui Dumnezeu! Apoi, la un meci, când eram conduși cu șaisprezece la doisprezece, Miles a profitat de o încăierare în jumătatea noastră, aproape de linia de tușă, și i-a înfipt degetul în ochi unui adversar. Bietul om a ajuns imediat la spital, dar chirurgii n-au mai avut ce să facă. Acum poartă un ochi de sticlă. Miles nici măcar nu și-a

cerut iertare. După meci, ne-am întâlnit cu toții și am votat să-l eliminăm din echipă. Când l-am informat despre decizia noastră, a reacționat foarte ciudat. A ridicat din umeri, fără să i se clintească niciun mușchi de pe chip, și ne-a spus calm: „Sunteți oricum niște ratați. M-am săturat de voi". Parcă se transformase într-un robot.

— Da, cunosc vocea aceea.

— În fine, sfatul meu, motivul pentru care am acceptat să ne vedem, este: ține-te departe de Miles Lambert.

— E cam târziu pentru mine.

Murdo ezită câteva secunde, apoi începu din nou să vorbească.

— Uite, s-a mai întâmplat ceva. Probabil că e o simplă coincidență, dar…

— Ce anume?

— Ți-am spus că Miles a fost dat în vileag de un lansator de alertă din subordinea lui. Teoretic, procedura e confidențială, dar toată lumea din firmă știa că era vorba de Anand, un tânăr analist care se transferase recent în echipa lui. Cam la o lună după plecarea lui Miles, tipul a suferit un accident. Ieșise să facă jogging, o mașină l-a lovit din spate și a dispărut. Era o dimineață ploioasă, cu vizibilitate redusă. Nimeni n-a văzut nimic, cu atât mai puțin victima. I-a rupt bazinul în cinci locuri, a avut mare noroc că a scăpat cu viață. Nu spun că ar avea vreo legătură cu Miles, dar de atunci cei care am mai rămas din vechea echipă Mayflies ieșim să alergăm câte doi.

Mi-am adus aminte pe loc de Jane Tigman, lovită când mergea cu bicicleta după ce se plânsese la conducerea creșei de comportamentul lui Theo.

— Nu cred că a fost o coincidență. Cred că este modul lui de a se răzbuna.

Murdo încuviință din cap și dădu paharul de bere pe gât.

— Ține minte, tot ce ți-am spus rămâne între noi. N-am chef să mă trezesc cu Miles Lambert la

ușă.

78.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 41: Extras din istoricul de navigare al iPadului lui Maddie Wilson. Laptopul lui Peter Riley se afla în custodia poliției la momentul respectiv.

TESTUL PSIHOPATULUI

Aveți trăsături psihologice tipice acestei afecțiuni? Efectuați testul pentru a afla dacă vă înscrieți în categoria psihopaților funcționali.

În general, oamenii mă simpatizează imediat:
○Adevărat ○ Fals

Mi se întâmplă rar să fiu prea timid ca să răspund:
○Adevărat ○ Fals

Mă plictisesc ușor:
○Adevărat ○ Fals

Mi se întâmplă foarte rar să mă simt vinovat:
○Adevărat ○ Fals

Când îmi schimb locul de muncă, nu obișnuiesc să păstrez legătura cu foștii colegi:
○Adevărat ○ Fals

Când mă mut în alt oraș, nu obișnuiesc să țin legătura cu foștii vecini:
○Adevărat ○ Fals

Dacă dau greș, de obicei este din vina celor care m-au abandonat:
○Adevărat ○ Fals

Îmi place să-mi asum riscuri:
○Adevărat ○ Fals

Majoritatea foștilor mei parteneri intimi sunt puțin nebuni:

Adevărat Fals

Nu-mi place să petrec prea mult timp într-un loc:

Adevărat Fals

Când alții intră în panică, eu îmi păstrez sângele-rece:

Adevărat Fals

Suferința altora nu mă impresionează:

Adevărat Fals

Dacă plec din greșeală de la restaurant fără să plătesc, nu mă întorc. Este vina chelnerului că nu și-a dat seama:

Adevărat Fals

Spărgătorii de locuințe merită să fie împușcați:

Adevărat Fals

Îmi asum răspunderea pentru greșeli, dar nu exprim regrete:

Adevărat Fals

Probabil că mi-aș înșela partenerul/a de viață, dacă aș fi sigur că nu vor exista repercusiuni:

Adevărat Fals

Plâng foarte rar la filmele triste:

Adevărat Fals

Aș inventa o scuză ca să nu particip la înmormântarea unui coleg:

Adevărat Fals

Schimbarea mă excită:

Adevărat Fals

Adesea, deciziile cele mai bune sunt cele rapide:

Adevărat Fals

Eu nu mă enervez. Eu răspund cu aceeași monedă:
Adevărat Fals

Calcularea scorului: adunați toate răspunsurile „Adevărat” și lăsați-le deoparte pe cele la care ați răspund „Fals”. Dacă ați dat peste zece răspunsuri „Adevărat”, prezentați trăsături de tip psihopatie.

79.

MADDIE

Insist să discut eu cu Bronagh. Nu doar fiindcă este logic ca Pete, în calitate de jurnalist, să încerce să dea de foștii colegi ai lui Miles, ci pentru că vreau s-o privesc în ochi și s-o întreb dacă a fost ceva între ei. Îmi dau seama că lui Pete nu-i convine ideea, dar nu-și poate permite să obiecteze, în situația în care se află.

Chiar cred că am motive serioase de suspiciune? Nu sunt sigură, așa cum nu știu ce să cred despre celelalte acuzații care i se aduc. Desigur, dacă aflu că între ei *s-a petrecut ceva,* ar fi ipocrit din partea mea să mă supăr, dat fiind că nici eu n-am fost tocmai ușă de biserică. Ceea ce nu înseamnă că nu m-ar deranja. Loialitatea e o trăsătură dominantă a caracterului său, așa că i-ar fi extrem de greu să mă înșele. Nu e genul care să aibă o aventură și a doua zi să uite complet de ea. Ar fi un semn că relația noastră suferă de carențe serioase.

Cum suna sloganul acelui serial de televiziune? „Nevinovatul nu are de ce să se teamă”. Cu toate astea, *mă tem.* Mă tem să nu-mi pierd familia, mă tem de ceea ce ar putea decide instanța, mă tem de ce-ar mai putea inventa Miles Lambert în dorința lui nestăvilită de a-l recupera pe Theo.

Cel mai tare însă mă tem de ceea ce aș putea afla.

Încerc să-mi alung toate grijile din cap când intru în cafeneaua Costa de la parterul spitalului St. Alexander, unde a sugerat Bronagh să ne întâlnim. Asistenta e deja acolo, îndreptându-se cu un smoothie și o prăjitură în mâini către o masă liberă. Mă opresc s-o studiez câteva clipe. Îi stă bine în uniformă. Halatul pe care îl poartă surorile de la neonatologie, făcut dintr-un bumbac subțire, îi pune în evidență corpul suplu așa cum ar face-o

o pijama sau un tricou lung: i se mulează pe fund și pe umerii subțiri, făcând-o să arate ca și cum n-ar purta nimic pe dedesubt. Astăzi își ține părul lung, negru, strâns într-o coadă care îi atârnă elegant între omoplați. Este drăguță? Da, destul de drăguță, îmi spun. Este frumoasă? Probabil că nu, dar femeile nu trebuie să fie răpitor de frumoase ca să atragă bărbații.

Îmi cumpăr o cafea, mai mult ca să trag de timp, apoi îmi iau inima în dinți și mă apropii de ea:

— Bună, Bronagh.

— Oh, bună. Ridică mâna cu prăjitura în semn de salut și îmi dau seama că e o brioșă cu ciocolată. Sper că nu te superi, ăsta este micul meu dejun, combinat cu prânzul. E aproape ora trei.

— Îmi închipui că ești foarte ocupată, n-o să te țin mult, îi răspund așezându-mă la masă. Probabil că te întrebi de ce am vrut să ne întâlnim.

Ochii perfect albaștri ai femeii nu trădează nimic.

— Da, am fost puțin surprinsă când m-ai sunat.

— Și *eu* am fost surprinsă să te găsesc aici, la St. Alexander. Pete mi-a spus că ai fost suspendată.

— Procedura de rutină în cazul unei investigații. Între timp, s-a rezolvat, spune Bronagh ridicând nonșalant din umeri.

— Deci mica minciună pe care a spus-o pentru tine a dat rezultate.

Peste chipul relaxat al asistentei trece o umbră rapidă. Spaimă? Contraatac? Un lucru e sigur: știe despre ce vorbesc.

— Ce minciună?

— Când am fost audiați de Departamentul de litigii al NHS, Pete le-a spus investigatorilor că își amintea că văzuse eticheta de securitate pe piciorul lui Theo cu câteva minute înainte de transferul în incubatorul spitalului. În realitate, responsabilul cu internările a observat, câteva ore mai târziu, că eticheta lipsea în continuare. Mă aplec spre ea. Pentru această minciună stupidă, în parte, Pete are

acum deschis un dosar penal. Poliția îl acuză că a schimbat intenționat copiii. A fost deja interogat.

— Vai de mine!

Bronagh duce mâna rapid la gură. E așa de impresionată, încât sunt convinsă că nu se preface.

— Drept consecință, nu are dreptul să se mai afle în preajma lui Theo, continui, mărind intenționat tensiunea. Ceea ce este posibil să ne facă să pierdem procesul de custodie în care ne-a târât familia Lambert, adică să-l pierdem complet pe Theo. Îți închipui ce este în sufletul lui Pete.

— Doamne, Dumnezeule mare! Bronagh pare de-a dreptul șocată. Nu aveam de unde să știu. Adevărul e că pe aici a fost o atmosferă sinistră – o echipă investiga inversarea identităților, alta ancheta rata ridicată a mortalității infantile. Atunci i-am scris lui Pete, când am fost convinsă că vor să mă transforme în țapul lor ispășitor. În schimb, odată ancheta terminată, conducerea și-a dat seama că are nevoie, mai mult ca oricând, de toate asistentele experimentate pe care le poate mobiliza.

— Ancheta privind rata anormală a deceselor s-a încheiat?

— Da, din fericire. A durat destul.

— Ce au reușit să afle? S-au constatat similitudini suspecte între cazuri?

— Poftim? Bronagh pare de-a dreptul jignită. Dumnezeule, nu! Secția noastră de terapie intensivă pentru nou-născuți are o singură problemă majoră, și anume locul unde se află. Probabil că pe chipul meu se vede că nu înțeleg nimic, pentru că gesticulează energic cu mâna spre atriumul spitalului: Suntem chiar în mijlocul Londrei. Peste jumătate din salariul meu se duce pe chirie, fiindcă nu-mi permit să locuiesc la o distanță mai mare de cincizeci de minute de aici, iar cealaltă jumătate, pe transport. Apoi, ca să facă economie, administrația ne obligă la schimburi de câte douăsprezece ore, ceea ce este extrem de

obositor chiar dacă ești obișnuit. Suntem într-o permanentă lipsă de personal. Eu, de pildă, ar trebui să mă ocup de maximum doi copii, dar sunt rare săptămânile când am de îngrijit mai puțin de trei sau chiar patru. În plus, toate cazurile grave, ca al tău, ajung la noi: copiii născuți în clinicile scumpe de pe Harley Street, care nu sunt pregătite să se ocupe de prematuri, cei ai practicantelor turismului medical, dar și ai mamelor din zone defavorizate care poate nu folosesc rețeaua de moașe așa cum ar trebui. Ah, am uitat să adaug că de cinci ani guvernul se gândește că ne-am putea descurca la fel de bine cu un buget redus la jumătate. Nu e de mirare că uneori mai dăm rateuri.

— Așadar, nimic… sinistru? Nicio serie de greșeli individuale suspecte? insist eu.

— Oh, la naiba! Sper că nu te-ai uitat la emisiunea aceea, *Nurses Who Kill*[14]. Ascultă-mă, fiecare deces al unui nou-născut survenit în spitalul ăsta e investigat de două ori, prin autopsie și prin analizarea dosarului clinic. În plus, suntem o echipă mică. Dacă am avea o Beverly Allitt[15] printre noi, s-ar demasca imediat.

„Îmi spune adevărul?” mă întreb în gând. N-am niciun motiv să nu o cred. Pe de altă parte, dacă a fost implicată în schimbarea identității lui Theo cu cea a lui David și viceversa, ce altceva ar putea să declare?

— Trebuie să te mai întreb ceva, spun după câteva secunde.

— Ce mai e?

— Te-ai mai văzut vreodată cu Pete de când ne-am externat de la St. Alexander? Nu mă interesează schimburile de mesaje sau conversațiile telefonice.

Bronagh înclină încet din cap.

— Da, a venit împreună cu Theo la noi în secție, ca să-i serbăm împreună prima aniversare.

Pregătise o prăjitură. Băiețelul arăta adorabil, ghemuit în marsupiul acela albastru al lui Pete.

— Au mai fost și alte ocazii? După aceea sau înainte?

— Stai să mă gândesc. Se încruntă puțin, părând că face un efort de concentrare. S-ar putea să ne fi intersectat întâmplător în excursia aia a băieților cu bicicletele. Eram cu un grup de colege și am trecut pe lângă barul unde se opriseră să bea într-o seară. Dar nu-mi aduc aminte dacă tipul tău era acolo sau nu.

Așa îmi dau seama că spune adevărul despre ancheta legată de decesele nou-născuților și că nu era nimic în neregulă la Secția ATI nou-născuți. Pentru că, după cum se vede, Bronagh nu știe să mintă.

— Ah, uite-o pe Paula! exclamă ușurată. Trebuie să mă întorc la treabă.

Îi urmăresc privirea. Paula, asistenta care s-a rățoit la mine când i-am atras atenția asupra stării lui David, se îndreaptă spre noi.

— O cunoști bine? o întreb pe Bronagh.

— Da, cum să nu? E o fată de toată isprava. De ce?

— Crezi că este posibil ca ea să fi schimbat identitățile copiilor?

Nici nu apuc să termin fraza și îmi dau seama că sună ca un strigăt disperat. Bronagh mă privește uluită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi făcut-o?

Nu știu ce să-i răspund. Suspiciunile mele, care păreau atât de bine fondate când le-am discutat cu Pete, mi se par acum prostești și melodramatice.

— Nu știu, zic ridicând neputincioasă din umeri. Pentru că ar fi putut?

— Ascultă-mă, începe Bronagh răbdătoare, Paula nu e nebună, în orice caz nu mai mult decât mine. În al doilea rând, dacă o asistentă de la neonatologie ar lua-o razna și s-ar apuca să se

joace de-a Dumnezeu, înlocuirea copiilor ar fi ultimul lucru pe care l-ar face. Ar fi suficient un simplu test ADN ca să iasă totul la iveală. Nu, ceea ce s-a întâmplat cu David și cu Theo a fost o greșeală tragică într-un salon supra-încărcat, dotat cu personal insuficient. Probabil că n-ar trebui să-ți spun asta – fiindcă dai în judecată spitalul –, dar în ziua aceea am avut cinci internări, aproape dublul normei. Fiecare copil era în stare gravă, iar nouă ne lipseau două asistente, din cauza acelei epidemii gastrointestinale care a bântuit toată iarna. Oricine ți-ar putea confirma că ăsta e contextul perfect pentru erori. Iar dacă aceste informații nu figurează în raport, înseamnă că cineva încearcă să mușamalizeze cazul, pentru că ar trebui să fie scrise acolo.

Între timp, Paula a ajuns în dreptul nostru.

— Urci, sau ești ocupată? o întreabă pe Bronagh.

— Hei, o mai ții minte pe mama lui Theo? spune asistenta brunetă arătând spre mine. Tocmai stăteam la o bârfă.

Paula nu pare mai fericită să mă vadă astăzi decât cu doi ani în urmă, când am făcut cunoștință.

— Ah, sigur că da. Mă rog, e aproape ora de predare-primire, așa că…

— Stai, intervin eu rapid. Am o întrebare pentru tine, Paula. În prima zi, când au fost încurcați copiii, Theo și David, soții Lambert se aflau prin preajmă?

Paula schițează o grimasă de teamă aproape imperceptibilă.

— Le-am spus deja anchetatorilor tot ce știu.

— Desigur, dar m-ar ajuta dacă mi-ai spune și mie.

Asistenta ridică din umeri.

— Doamna Lambert a ajuns la câteva ore după internarea copiilor. Mie mi-a fost repartizat David – mă ocupam de el când a venit. Abia atunci mi-am dat seama că nimeni nu se gândise să-i pună

etichetă. Paula îi aruncă o privire rapidă lui Bronagh. Nu m-am gândit să verific cu Bron, ca să văd dacă al ei are. De ce aș fi făcut-o? I-am introdus datele în sistemul nostru informatizat, și gata… Vocea i se frânge, ca și cum ar fi pe punctul să izbucnească în lacrimi. Îmi pare așa de rău pentru suferința pe care v-am pricinuit-o, dar sunt convinsă că a fost un nenorocit de accident.

Simt cum mi se pune un nod în stomac. Dacă soții Lambert au ajuns prea târziu ca să schimbe etichetele, iar cele două asistente nu au făcut-o, atunci singurul suspect valabil de pe lista mea rămâne Pete.

— Nici nu sunt greu de uitat, dacă mă gândesc bine… cei doi Lambert, vreau să spun.

Ciulesc urechea.

— Cum adică?

— Tipul e rece ca o reptilă. Și nevastă-sa, la fel. Când lucrezi în domeniul nostru, te aștepți la anumite emoții firești din partea oamenilor: șocul, teama, tristețea. *Ea,* într-adevăr, era speriată, dar el se purta ca la muzeu – „interesant, dar nu mă privește pe mine”. Se oprește. Îmi amintesc că l-am văzut în cealaltă parte a salonului pe partenerul tău, Pete, lângă incubatorul lui Bronagh. Plângea de sărea cămașa de pe el. De ce nu, sărmanul? Mulți bărbați plâng, mai ales când cred că nu-i vede nimeni. Tocmai ai devenit tată, cu vreo două luni înainte de termen, și te trezești la noi pe secție, cu un copil despre care știi că s-ar putea să moară. Îmi aduc aminte că m-am întors cu spatele la el și l-am văzut pe domnul Lambert. Și el se uita la Pete. Îl *studia,* mai bine zis. Parcă era fascinat de el, dar și ușor nedumerit. Apoi s-a întors spre nevasta lui și i-a spus scurt: „Bine. Eu trebuie să mă întorc la birou”. Ca și cum ar fi trecut pe la cafenea ca să-și cumpere un sandviș. Iar ea l-a salutat din cap cu aerul cel mai normal din lume.

80.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 43: Mesaje text de la
Bronagh Walsh către Peter Riley. Telefonul mobil iPhone al lui
Peter Riley se afla în custodia poliției la momentul respectiv.

M-am gândit că ai vrea să știi – M. a venit azi la St. A. i-am spus că ne-am văzut doar: (a) atunci când ai venit la spital, după ziua lui Theo și (b) că s-ar putea să ne fi întâlnit întâmplător când erai cu bicicleta, dar că nu-mi aduc aminte precis. Nu am menționat întâlnirea noastră recentă. M. părea să creadă că am schimbat mesaje. Sper că merge.

E OK? X

P? Totul în regulă? Nu vreau să-ți fac necazuri. Mi-a spus despre poliție, despre Theo etc. Dumnezeule. Bieții de voi.

P??? Ai primit mesajele mele?

81.

MADDIE

Trebuie să mă duc să-l iau pe Theo. M-am dus la St. Alexander cu mașina, ca să câștig timp, dar acum stau într-o parcare, pe Marylebone Road, și mă uit pe Facebook.

Sau, mai precis, la contul de Facebook al lui Pete. O grămadă de fotografii cu un Theo tot mai mic, pe măsură ce urc în trecut. Theo la opt luni; Theo târându-se prin pat; Theo într-un body de bebeluș.

Apoi, fotografiile din excursia caritabilă cu bicicletele. Cele pe care am refuzat să le mai privesc atunci când mi s-a declanșat psihoza. Tineri cu căști de ciclism colorate rânjind vesel în selfie-uri prin Scoția, prin Lake District, prin Yorkshire Moors…

York. Zi de odihnă în oraș, urmată de un weekend întreg liber. În poze, căștilor și pantalonilor scurți supraelastici le-au luat locul mic-dejunuri copioase și halbe aburinde prin baruri. O noapte petrecută într-un club – da, cu femei în jur. Nimic dubios, conversație cu paharele în mâini.

Dau o căutare și după „Bronagh Walsh” și – bingo! – îi găsesc imediat pagina. Imaginea de profil o înfățișează la un fel de festival muzical, pozând cu artificii aprinse în fiecare mână. Apăs pe fotografii, dar nu le pot vedea. Sunt sigură însă că nu toți prietenii ei au fost la fel de prudenți. Caut prin postări până ajung la o fotografie cu Paula, apoi mă duc pe pagina acesteia. Nu are nimic ascuns la privat, așa că scotocesc fără grijă printre poze și dau căutare după locație. După cum era de așteptat, multe sunt intitulate „York”. Facebook identifică și barul unde au fost făcute – Vudu Lounge, pe Swinegate.

„Cu Bronagh Walsh și alte șapte”, adaugă legenda ca să-mi ușureze misiunea. Iat-o și pe Bronagh, cu un cocktail în mână, lângă alte fete, toate în rochii scurte. Este prima dată când o văd machiată și cu părul lăsat pe umeri. E frumoasă, mă văd nevoită s-o reevaluez. Dar Pete nu se vede pe nicăieri.

Brusc, mă simt rușinată. Este normal să-mi spionez partenerul în felul acesta? De fapt, ce încerc să dovedesc? Bronagh a recunoscut deja că a fost acolo, ceea ce nu înseamnă că s-ar fi întâmplat ceva între ei.

Cu toate astea, am impresia că mi-a răspuns evaziv, că ascunde ceva, la fel ca Pete.

Las deoparte tableta și demarez. O să ajung cu întârziere la familia Lambert. Din nou.

Conduc cât de repede pot, cu atenție totuși la semafoare, în timp ce reflectez la alte lucruri pe care le-am aflat astăzi. Presupun că afirmația lui Bronagh despre ancheta legată de mortalitatea bebelușilor nu e dificil de verificat. Mai interesantă mi se pare caracterizarea lui Miles făcută de Paula. După cum i-am spus lui Pete, absența emoțiilor, alături de calmul olimpian în momente de criză, este trăsătura tipică a psihopaților. Aici se adaugă curiozitatea cu care îl studia pe Pete în timp ce acesta plângea. Incapabili de sentimente puternice autentice, psihopații sunt fascinați de reacțiile emotive ale celor din jur și învață să le imite.

Nu pot ignora însă faptul că, potrivit afirmațiilor Paulei, cuplul Lambert a ajuns la spital mai târziu, când schimbarea identității copiilor trebuia să se fi petrecut deja. Iar după cum suna: „Trebuie să mă întorc la birou”, era de presupus că Miles nu petrecuse prea mult timp la secția ATI.

Îmi făcusem mari speranțe înaintea întâlnirii cu Bronagh, dar cu cât aflam mai multe elemente, cu atât mi se accentua sentimentul că mă învârt în cerc. Un cerc în centrul căruia se afla persoana care avea atât mobilul, cât și oportunitatea.

Pete.

Oftez zgomotos. Măcar circulația e fluidă. Ajung în Haydon Gardens în mai puțin de o jumătate de oră. Apăs pe interfonul de la poarta familiei Lambert, iar ușa este deschisă de o persoană necunoscută, o femeie cam la treizeci de ani, cu păr nisipiu.

— Bună ziua, mă salută amabil. Pot să vă ajut?

— Eu sunt Maddie. Mama lui Theo.

— Ah, da, sigur. Tocmai își pune haina. Numele meu este Jill.

Uitându-mă mai bine, constat că e îmbrăcată într-un fel de uniformă – pantaloni închiși la culoare și un pulover bleumarin pe sub care poartă un tricou polo tot bleumarin, dar puțin mai deschis ca nuanță. Puloverul e decorat cu o broderie discretă pe piept, litera „N” stilizată.

— Eu sunt noua bonă, îmi surâde femeia, văzându-mi confuzia.

Un băiețel blond, cam de aceeași vârstă cu Theo, se ițește din spatele ei.

— Tu ești mama lui Theo? mă întreabă.

— Da, eu sunt. Tu cine ești?

— Eu sunt Saul.

În antreu își face apariția și Lucy, cu Theo de mână. Este îmbrăcat cu paltonașul și în mână duce o planșă de desen.

— O, bună, Maddie, mă salută în stilul ei vag aerian.

— Ce se întâmplă, unde-i Tania? o întreb.

— Mama, uite, uite! Strigă Theo vârându-mi sub ochi desenul. E o *explojie!*

— Ai desenat o explozie. Foarte frumos. Ce anume explodează?

E limpede că acest detaliu i-a scăpat, căci îl văd cum cade pe gânduri.

— A fost ideea lui Pete, de fapt, intervine Lucy brusc, profitând de momentul de acalmie.

— A lui Pete? repet eu.

— Da. A discutat cu femeia aceea de la CAFCASS despre beneficiile pe care i le-ar aduce lui Theo o bonă care să vorbească mai bine engleza. Și despre cât de important ar fi să se joace cu un copil de vârsta lui. Saul o să vină la noi trei zile pe săptămână de acum înainte. Așa că, vezi, noi chiar vă ascultăm sugestiile. Când trebuie să facem ceva pentru Theo, ceva care să-l ajute, ne dăm toată silința. Chiar suntem oameni de înțeles, adaugă după o scurtă pauză, așteptând probabil un răspuns din partea mea. Iar Jill, noua bonă, e fantastică. Lucrează la firma Norland, sunt cei mai buni din țară în domeniu. Deja se văd unele progrese. Theo e un copil adorabil, cu o personalitate puternică. Nu e învățat să asculte, însă ar face *orice* pentru Jill.

Theo a terminat examinarea desenului și pare să fi ajuns la o concluzie.

— E o *casă,* mami! O casă care explodează! Bum! Bum! *Bum!* mă anunță triumfător.

82.

PETE

— Era cât pe ce să explodez eu, își încheie Maddie relatarea.

— Cred că în locul tău eu chiar explodam, am încercat s-o consolez și am luat o înghițitură de cafea. Doamne, cât de mult mi-a lipsit mașinăria noastră! Greg și Kate au o chestie din aia cu pliculețe.

— Cu adevărat enervant e faptul că Miles și Lucy își vor aroga toate meritele pentru ameliorarea comportamentului lui Theo, pe când totul ți se datorează numai ție.

Maddie arătă cu un gest larg spre schemele de recompense și sancțiuni desenate pe pereți. Am constatat că, în general, uitase să le aplice.

— Îmi închipui că acum șansele de a-l scoate pe Theo de acolo și a-l trimite la creșă sunt egale fix cu zero, am oftat.

Maddie mă aprobă din cap.

— Mai mult, ia ghici cât câștigă o doică de la Norland. Cele cu experiență ajung la peste șaizeci de mii de lire sterline pe an.

— La naiba!

— Din care Miles și Lucy ne vor invita să suportăm jumătate, atunci când vor cere să se ocupe de îngrijirea lui David. N-o să ne lăsăm învinși. Vom lupta și vom învinge, încheie îndreptându-și spatele sfidător.

Nu i-am răspuns. Aveam tot mai mult impresia că Miles nu făcea nici cel mai mic pas greșit, pe când noi dădeam în gropi.

— Cum a fost la spitalul St. Alexander? Ce ai aflat?

— O, au renunțat la măsurile speciale sau cum le numeau. Creșterea mortalității infantile ar fi cauzată de lipsa de personal, iar Bronagh și Paula

au fost repuse în funcții. Maddie clătină dezamăgită din cap. Dacă mă gândesc mai bine, probabil că am exagerat când le-am pus pe lista suspecților. La urma urmelor, care sunt șansele să dai peste un psihopat și o asistentă nebună în același salon, în același timp?

— Cu care dintre ele ai discutat, cu Bronagh sau cu Paula? am întrebat-o în timp ce-mi așezam ceașca sub duza mașinii noastre, marca Jura. Cred că am nevoie de încă o cafea.

— Cu amândouă. De fapt, sunt prietene. Ceea ce-mi amintește că nu mi-ai spus despre întâlnirea cu ele de la York.

— Nu? Prefăcându-mă mirat, am apăsat pe buton, conștient că zgomotul râșniței de cafea îmi oferea câteva minute prețioase de gândire. În cele din urmă am zis: E adevărat, Greg mi-a spus că au venit câteva dintre asistentele de la spital, dar eu plecasem deja. La York m-am despărțit de grup și m-am întors acasă, nu mai ții minte? Am ajuns vineri dimineață.

— Ah, da? Era vineri? Pierdusem simțul timpului.

— Mi-am dat seama.

— Când te-a înștiințat Bronagh despre suspendare, mai exact? Presupun că ți-a trimis un mesaj.

— Maddie, ce înseamnă asta? am spus ridicând ușor tonul.

— Încerc să refac cronologia. Firește, dacă nu vrei să-mi spui, nu ești obligat.

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc data exactă. Era într-o dimineață, a doua zi după ce primiserăm înștiințarea că am fost chemați în judecată de soții Lambert. L-am dus împreună pe Theo la ei acasă, Lucy ne-a oferit ceai, și, da, Bronagh mi-a scris. Ceașca mea de cappuccino era gata, așa că am luat-o înainte de a continua: I-am scris înapoi, dar

mi-a cerut să ne întâlnim. Prin urmare, am băut o cafea la Starbucks, lângă spital.

— Nu știam că v-ați întâlnit. M-a lăsat să înțeleg că ați avut doar un schimb de mesaje.

— Mă rog, acum ai aflat. Am făcut o prostie, am recunoscut exasperat. M-am oferit s-o ajut, deși ar fi fost mult mai bine să mă abțin. Ar fi trebuit să mă sfătuiesc cu tine mai întâi. Da, e greșeala mea. Dar nu cred că e cel mai important lucru, în situația actuală.

— Probabil că nu, încuviință Maddie.

Am rămas o vreme tăcuți amândoi.

— Cred că ar trebui să încercăm s-o găsim pe Tania, spuse Maddie gânditoare.

— De ce? Presupun că a fost plătită regește de familia Lambert.

— Chiar și așa, s-ar putea să fie încă furioasă. Faptul că a fost concediată după câteva săptămâni dă foarte prost în orice CV. Și locuia în aceeași casă cu ei. Instinctul îmi spune că am putea afla ceva util de la ea.

— Bine, dar trebuie să fim discreți. M-aș simți groaznic dacă ar suferi aceeași soartă ca Jane Tigman sau tipul ăla de la firmă care a ciripit. Punând ceașca de cafea goală în chiuvetă, am zis: Mă duc să-l grăbesc pe Theo. Vreau să-i citesc povestea înainte să plec la Greg și Kate.

Am urcat scările spre etaj câte două deodată, bucuros că scăpasem de interogatoriul despre Bronagh.

83.

MADDIE

Audierea preliminară se desfășoară într-o clădire banală, construită prin anii ’60, de pe Cricklewood Lane – dacă n-ar fi avut stema regală deasupra intrării principale, ai fi putut-o confunda cu o bibliotecă publică. Judecătoarea, o femeie uscățivă, la vreo cincizeci de ani, pe nume Marion Wakefield, poartă un costum gri și stă în spatele unui birou, pe un podium puțin înălțat.

Cei doi Lambert, încadrați de avocatul și de consilierul lor, sunt așezați cu fața spre judecătoare, în partea dreaptă a sălii, iar noi stăm în partea cealaltă, cu Anita. Atmosfera este surprinzător de informală, niciunul dintre avocați nu poartă perucă sau robă și nici nu se ridică în picioare ca să ia cuvântul. Lyn, consiliera de la CAFCASS, o femeie mică, ștearsă, dar cu ochi ageri, stă separat, în al doilea rând de scaune.

Judecătoarea Wakefield începe prin a ne reaminti că ședința nu are drept scop analizarea dovezilor, ci verificarea posibilității ca speța să fie rezolvată fără implicarea justiției. În caz contrar, instanța va solicita un set de probe care să o ajute la stabilirea verdictului. Privește insistent spre familia Lambert, apoi spre noi.

— Așadar, prima mea întrebare către părți, prin intermediul reprezentanților lor legali, este dacă apreciați că ați putea ajunge la un acord.

— Clienții mei au explorat toate posibilitățile de compromis, doamnă, inclusiv asumarea calității de nași pentru Theo și utilizarea comună a bonei lui David. Cu toate acestea, Theo este fiul lor și, ca orice părinți, își doresc ca deciziile cotidiene legate de creșterea copilului să le aparțină, declară avocatul lui Miles.

Judecătoarea semnalează din cap că a înțeles.

— Doamnă Chowdry?

— Clienții mei au încercat, la rândul lor, să ajungă la un compromis – ideea ca familia Lambert să-l nășească pe Theo le aparține, de fapt. Îl consideră pe Theo drept fiul lor și sunt convinși că ar fi în interesul copilului să nu fie rupt din sânul familiei în această etapă importantă a dezvoltării sale.

— Vă mulțumesc, spune sec judecătoarea. Avem în față un caz neobișnuit și dificil. Fie și numai din acest motiv, pare să se impună o audiere completă. Voi accepta recomandarea CAFCASS, în sensul unui raport aprofundat privind condițiile de trai asigurate copiilor. Voi solicita totodată evaluarea lui Theo de către un psiholog, pentru a măsura impactul pe care l-ar putea avea asupra lui schimbarea căminului la această vârstă fragedă. Mă privește fix în ochi: Doamnă Wilson, voi solicita aplicarea unei interdicții de ieșire din țară fără permisiunea Curții. Având în vedere că a fost evocată chestiunea consumului dumneavoastră de alcool, vă voi cere să oferiți eșantioane de sânge și de păr, pentru stabilirea consumului prezent și trecut.

Un test de alcool. Anita mă avertizase că s-ar putea ca judecătorul să-l solicite, ținând cont de cele consemnate de Lyn în raportul inițial. Îmi mai spusese și că nu puteam ascunde cantitățile – testul de sânge stabilește cantitatea de alcool în organism la momentul respectiv, dar eșantionul de păr expune consumul total din ultimul an. Simt că obrajii îmi ard de furie și de rușine.

— Doamnă judecător, am dori să cerem revenirea domnului Riley la domiciliu, intervine Anita calm. Clienții mei resping categoric suspiciunea că doamna Wilson ar fi incapabilă să se ocupe de Theo, dar, dacă se reține această ipoteză, ar fi ilogic să lipsim copilul de prezența celui care se ocupă în principal de el.

— Argument acceptat, spune Marion Wakefield. Prin urmare, nu voi lua nicio decizie în legătură cu domnul Riley în momentul acesta. Dar, cum prezenta situație are caracter voluntar, rezultând în urma unui acord cu CAFCASS, aș dori să aflu opinia doamnei Edwards.

— Sunt mulțumită cu orice decizie a Curții, răspunde Lyn pe o voce slabă.

— Am dori totodată contopirea tuturor procedurilor în cazul lui Theo, intervine din nou Anita.

— Domnule Kelly? se întoarce judecătoarea către avocatul lui Miles.

— Eram pe punctul să sugerăm același lucru.

— Așadar, vom organiza o nouă audiere în cazul lui Theo, în termen de douăsprezece săptămâni. Pentru David vom stabili o dată ulterioară. Judecătoarea face o însemnare într-un carnet. Altceva?

Nimeni nu mai are nimic de adăugat. Avocații încep să-și strângă hârtiile, iar judecătoarea se întoarce la computerul ei. Mi se pare ireal că un caz de o asemenea gravitate poate fi rezolvat atât de repede. Știu totuși că nu este chiar așa. De fapt, am asistat la prima salvă dintr-un lung război. Mulțumită expertei de la CAFCASS, Miles a obținut aproape tot ce și-a dorit, dar lui Pete i s-a permis să se întoarcă acasă. Putea fi și mai rău.

Marion Wakefield rămâne așezată, îndreptându-și deja atenția asupra altui dosar, în timp ce noi părăsim sala. Avocații, clienții și experții se înghesuie să iasă pe ușa prea îngustă în același timp, creând o mică busculadă.

— După tine, mă invită Miles politicos.

Mi se pare bizar de civilizat. Pete, la rândul lui, o lasă pe Lucy să i-o ia înainte și încheie șirul. Îmi dau seama că Miles este aproape lipit de mine. Îi simt respirația pe ceafă. Nu, de fapt, nenorocitul suflă intenționat peste mine. Mi-am prins părul în

coc, iar senzația e absolut dezagreabilă. Revoltată, mă opresc din înaintare.

— Îmi pare rău pentru testul de păr. Știi, unii se rad în cap ca să scape, îmi șuieră la ureche. Dar doctorii acceptă și o mostră de acolo jos, înțelegi? Te epilezi acolo, Maddie? Sper că nu. Sunt sigur că ai cârlionți.

În timp ce vorbește, simt cum ceva mi se strecoară printre fese. Sunt degetele lui. Tresar și încerc să mă îndepărtez, moment în care îl aud – mai bine zis, îl simt – chicotind. Mă uit în jur. Chipul lui este imaginea vie a inocenței. Toată lumea se uită bizar la mine. Deschid gura să spun ceva, dar ce? Ar părea gestul unei femei disperate că nu a obținut ce-și dorea de la instanță. Poate chiar halucinația unei bețive. Cine ar putea să-și închipuie că Miles are tupeul să mă pipăie la tribunal? Nu pot să fac nimic, așa că mă răstesc la el printre dinți:

— Termină!

Miles rânjește. Rânjetul satisfăcut al învingătorului.

84.

MADDIE

Nu-i spun lui Pete. Ar putea să se ducă să-l ia de guler pe Miles, care suspectez că exact asta așteaptă. Speră probabil să-l poată acuza de agresivitate, ca să demonstreze că nu îi poate fi lăsat în grijă un copil.

După audiere, Pete se duce la prietenii noștri ca să-și ia lucrurile, iar eu mă duc direct acasă. Pe drum mă blestem în gând că nu am reacționat pe loc. O femeie puternică și sigură pe ea – așa cum știu că sunt – ar fi trebuit să-l înfrunte imediat pe Miles. Sunt obișnuită să pun la punct bețivii, cu o privire fermă și câteva cuvinte bine alese, hotărâtă să mă apăr și să mă plâng la poliție, dacă lucrurile ar escalada. Nu aș rămâne o victimă tăcută.

Totul se petrecuse însă atât de repede, atât de neașteptat, încât mă lăsase fără reacție.

Oare așa scapă basma curată oamenii de felul ăsta? Cu nesimțire fără limite și o încredere în sine exacerbată? Simt cum crește în mine o furie nestăpânită, dar, desigur, e prea târziu ca să mai fac ceva acum. Elementul surpriză este o altă armă din arsenalul lor, potențată de ridicola obsesie britanică pentru politețe indiferent de împrejurări.

Ei bine, eu nu sunt britanică. Dacă îndrăznește din nou, îi trag un pumn în față, în clădirea tribunalului sau oriunde în altă parte.

Ajunge și Pete, cu valiza în brațe.

— Bun-venit acasă! îl întâmpin bine dispusă. Aș deschide șampania, dar…

Mă salută cu o înclinare din cap și se uită în jur. Momentul e foarte jenant. Probabil că un străin, dacă ne-ar vedea, n-ar observa nimic special, dar nu ne îmbrățișăm, nu ne sărutăm, nu cădem unul în brațele celuilalt. Suntem politicoși, veseli și falși.

Oare mă simt așa din cauza gestului lui Miles? Pentru că nu mă pot hotărî să-i spun lui Pete? Sau din cauza celorlalte secrete care au început să iasă la suprafață în ultimele săptămâni, ca niște bule de gaz care scapă din noroi? Vreau din toată inima să am încredere în Pete, dar o mică parte din mine știe că oamenii buni pot face lucruri rele și că loialitatea nu se confundă cu certitudinea.

Pierderea lui Theo nu e singura amenințare care planează asupra relației noastre. Chiar dacă am reușit să-l păstrăm – ceea ce, trebuie să recunosc, nu e deloc sigur –, cum am putea vindeca rănile deschise de stres și suspiciuni? Oare cuplul nostru mai are vreo șansă?

Am auzit frecvent butada că la tribunal nu există câștigători. Încep să înțeleg de ce.

•

Furia produsă de tupeul lui Miles mă împinge totuși să stau de vorbă cu Tania. Ceea ce mi-a făcut individul se înscrie perfect în profilul lui și seamănă cu ceva citit pe internet: „Pentru psihopați, sexul se reduce la gratificație, risc și recompensă”.

De unde să pornesc? Nu am numărul de telefon al Taniei, dar îmi aduc aminte de pagina de Facebook a lui Lucy, cu toate fotografiile acelea de la grădina zoologică și din parc. Întind mâna spre iPad.

Tania Lefebvre se numără printre cei care i-au dat like. Îi scriu imediat un mesaj:

> Bună, Tania. Sunt Maddie Wilson. Știu că pare ciudat, dar am putea discuta puțin despre experiența ta cu familia Lambert?

O pauză lungă, apoi vine răspunsul:

> Cred că ar fi mai interesant pentru tine să stai de vorbă cu bona de dinaintea mea, Michaela Costea (venim de la aceeași agenție). Îți las aici datele ei. *Bonne chance.*

Primesc un număr de telefon.

•

— Miles Lambert te-a dat afară, nu-i așa? Te-a prins că stăteai pe Facebook și îi foloseai mașina de cafea, când ar fi trebuit să îl păzești pe David, nu?

Ne aflăm într-o cafenea de pe Finchley Road, un local înghesuit, plin de lume, cu ferestre aburite. Proprietarii, care servesc și la mese, își strigă entuziaști comenzile, în turcă, peste capetele noastre. Michaela ia o gură de cafea și aprobă din cap.

— Da, m-a dat afară, dar nu a fost așa.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Michaela își adună gândurile. Este o fată drăguță, deși părul decolorat în alb nu o avantajează.

— De fapt, cred că nici eu nu m-am purtat cum trebuia. Îmi pare rău acum, dar el a fost mai rău.

— Cum adică? Ce ți-a făcut?

Oftează.

— Eram supărată pe ea, pe doamna Lambert. Dacă ai o mașină de cafea, de ce nu-i lași și pe alții s-o folosească? „Tu ești bona. Tu bei cafea instant”. *Pe bune?* I-am așteptat să plece și mi-am făcut o cafea. Clatină trist din cap. Nu aveam de unde să știu că era *regula lui,* desigur. El controla totul în casa aia. Și da, cât mi-am băut cafeaua m-am uitat pe Instagram. De ce nu? David nu avea nevoie de mine în momentul acela.

— Miles te-a văzut pe camera de securitate.

— Da. Nu-mi spuseseră că sunt spionată. Lăsaseră doar să se înțeleagă ceva.

— Apoi te-au concediat, îi spun.

Nu știu exact încotro se îndreaptă conversația. Instalarea unei camere ascunse reprezintă un gest urât, care denotă un caracter bănuitor, dar nu cred că este ilegală.

— Nu, nu atunci m-a concediat. Tânăra pare să se fi hotărât să meargă până la capăt. OK. A venit

la mine într-o seară când Lucy era la clubul ei de lectură și mi-a spus: „Te-am văzut cu cafeaua. Soția mea nu suportă greșelile de genul ăsta. Personal, cred că e o regulă ridicolă. Mai bine să nu-i spunem nimic, da? Să rămână secretul nostru”. Apoi… apoi… mă rog, îți poți închipui ce-a urmat.

Dintr-odată, Michaela pare foarte tânără.

— Înțeleg. Te-ai culcat cu el?

— *Culcat?* Ce termen britanic! Noi spunem „a băga regele în castel”[16], când vrem să fim politicoși. Da, am făcut-o. Am vrut să mă răzbun pe nevasta lui pentru că e așa de snoabă. Ridică din umeri încercând, în zadar, să pară curajoasă. Aș fi acceptat o dată, nu mai mult. După câteva zile a venit din nou în camera mea. Lucy era la parter. Știam că nu e bine ce fac, dar… îmi venea greu să-l refuz. Apoi am făcut-o în bucătărie, cu nevasta lui alături, în camera de joacă. Eram în spatele blatului mare din mijloc, pe care ea îl numește insulă. Și-a deschis fermoarul de la pantaloni, eu purtam doar o fustă scurtă… a fost o nebunie. Dacă ar fi intrat… Dar știi ceva? Cred că mi-a plăcut. Adică, ideea că am putea fi prinși.

— Crezi că ea știa?

Michaela cade pe gânduri.

— Nu, nu cred. În realitate, se poartă ciudat, ca și cum s-ar teme de el, dar nici nu și-ar putea permite să plece. Am impresia că vede doar ce vrea să vadă.

— S-a purtat vreodată violent cu ea sau cu David?

Michaela clatină convinsă din cap.

— Nu.

Păcat, într-un fel. Sexul cu bona, pe la spatele lui Lucy, e detestabil, dar nu mă ajută prea mult.

— Pe tine te-a amenințat vreodată cu violența fizică?

— Doar o dată, spune cu voce slabă, și observ că ochii i s-au umplut de lacrimi. A venit la mine și

mi-a spus că relația noastră trebuie să înceteze. Am fost… ușurată, înțelegi. I-am spus că are dreptate și că ar fi mai bine să dăm totul uitării. Mi-a răspuns că nu înțeleg. El mă lăsa fiindcă se săturase de mine, nu pentru că ar fi fost ceva greșit în ceea ce făceam. A aruncat un plic pe pat. Erau câteva sute de lire. Mi-a spus că mă dă afară pentru că am folosit aparatul de cafea și mi-a cerut să ies imediat din casă. Plânge nestăpânit de acum, lacrimile i se rostogolesc pe chipul palid în timp ce îngaimă: Nu voiam să fiu concediată. Cei de la agenție refuză să-ți mai dea contracte dacă se întâmplă asta. Putea să mă mai țină puțin și apoi să le trimită o notificare că nu mai au nevoie de serviciile mele. Atunci… Atunci i-am amintit de secretul nostru. Nu aveam de gând să-l torn la nevastă, dar am vrut să-i amintesc ce a fost între noi, ca să se poarte mai frumos. În clipa aceea s-a schimbat.

— În ce sens?

— S-a calmat brusc. A devenit foarte rece. Chipul lui nu exprima nimic. Mi-a spus: „Dacă mă mai amenințI, o să te duc la subsol și o să te înec în piscină. Poliția o să creadă că a fost un accident”. Străbătută de un fior, Michaela continuă: L-am crezut. Eram foarte speriată. Am luat banii, mi-am strâns lucrurile și am plecat. Nu mai pun niciodată piciorul în casa aia, nici dacă mă plătești în aur. Și i-am spus fetei care m-a înlocuit să fie atentă.

85.

MADDIE

Instrucțiunile scrise primite de la judecător precizează că probele de sânge și de păr trebuie recoltate de un medic generalist. Mă duc la cabinetul privat al lui Sharon Randall, la care am mai apelat când am ajuns prima dată la Londra.

— Am nevoie și de ceva care să mă facă să nu mai beau, îi spun după ce sigilează eșantioanele. La modul serios, ca să-i pot demonstra judecătoarei că m-am lăsat cu adevărat.

— Disulfiram, îmi răspunde doctorița imediat. Vândut sub denumirea de Antabuse aici. Te avertizez însă că nu e de glumă.

— Cum adică?

— Ai auzit că unii asiatici nu tolerează deloc alcoolul, pentru că nu pot procesa acetaldehidele? Antabuse te face foarte asiatic. La zece minute după ce l-ai luat, cea mai mică picătură de alcool te face să-ți verși mațele instantaneu, atât de rău, încât o să regreți mahmureala de dimineață. Mai poate provoca și migrene, diaree, letargie, îngălbenirea pielii și acnee.

— Sună perfect, îi răspund.

— Trebuie să eviți orice produs pe bază de alcool, dezinfectantele pentru mâini, parfumul, majoritatea tipurilor de oțet, alături de sosurile care conțin oțet, cum este ketchupul. Dacă simți că cineva miroase a apă de colonie, fugi ca din pușcă – preferabil spre cea mai apropiată toaletă. Sharon termină de completat rețeta și mi-o întinde. Curaj!

•

Înainte să iau prima pastilă de Antabuse, adun toate sticlele de vin de prin casă, le golesc în chiuvetă și ies să le arunc în containerul special, când îmi dau seama că cineva vine în fugă spre mine.

E reporterul acela, cel despre care Pete crede că ar fi stagiar. Înțeleg acum și de ce: nu are mai mult de douăzeci de ani.

— Kieran Keenan, se prezintă fluturându-mi pe sub nas o legitimație de presă. Poți să-mi acorzi câteva minute, Maddie?

— N-am nimic de declarat.

— Maddie, problema e că în articolul acela Pete povestește că adevărul despre cei doi copii ți-a distrus viața, începe să turuie. Dar eu am aflat recent că împărțiți bona cu cealaltă familie. De ce ai face asta, dacă totul ar fi atât de groaznic? Din postările puse de Pete pe forumul DadStuff, reiese că relația voastră a fost sinceră și amicală încă de la început.

Ironia sorții este atât de evidentă, încât aproape că mă pufnește râsul. Totul se întorsese împotriva noastră, iar articolul pe care Pete l-a scris la indicațiile lui Miles a devenit realitate.

Știu că ar fi trebuit să-mi țin nervii și să tac din gură, dar nevoia de a spune adevărul e mai puternică decât instinctul de conservare.

— Da, la început a mers bine. Apoi, relația s-a stricat și am ajuns să ne luptăm pentru custodie.

Ochii puștiului se măresc. Mă fixează fascinat și observ că are telefonul mobil în mână. Mă înregistrează.

— Vă luptați pentru custodie?

Îmi dau seama că am vorbit deja prea mult.

— La Tribunalul pentru minori și familie. Nu pot discuta despre cazul în curs.

— Legea nu ne interzice să scriem că are loc un proces, atâta vreme cât păstrăm anonimatul copiilor.

— Ascultă-mă, povestea din spate e mai lungă, îi spun încercând cu disperare să-l atrag de partea mea. Nu cunosc încă toate implicațiile, dar, dacă ne ajuți, primești exclusivitate din partea noastră. După ce se încheie procesul.

Ochii i se luminează din nou.

— Îmi dai un interviu?

— Trebuie să mă sfătuiesc cu Pete, dar, în principiu, sunt de acord.

•

— Ce-ai făcut? mă întreabă Pete îngrozit.

A fost să-l ia pe Theo de la casa Lambert, unde a avut primul lui contact cu bona Jill. În timp ce-și agață haina în cuier, comentează:

— Cel puțin putem fi siguri că Miles n-ar avea nicio șansă să-și bată joc și de ea. Ar da cu el de pământ.

Acum mă privește cu gura căscată.

— De ce i-ai acorda un interviu? Oamenii ăștia nu sunt interesați de noi, Maddie, nu vor să ne ajute, ci să-și vândă ziarul.

— Nu reușeam să scap de el și mi s-a părut o idee bună…

— Acum, dacă refuzi să stai de vorbă cu el, tot o să scrie despre proces, dar va fi furios pe tine și o să ne facă praf, ca să se răzbune.

— Îmi pare rău. Totul se duce dracului, îi răspund abătută. Orice facem, ne înfundăm mai rău în rahat.

— Hai, vino la mine, mă cheamă blând deschizând brațele. Măcar suntem împreună, iar Theo e cu noi. Deocamdată.

Îl las să mă cuprindă, bucurându-mă să-i simt brațele puternice în jurul umerilor. Poate că există totuși o soluție, îndrăznesc să sper. Îmi lipesc obrazul de ceafa lui. În noaptea asta am putea face dragoste, ne-am putea apropia din nou fizic…

— *Vleau și eu!* strigă Theo și ni se strecoară printre picioare.

Încep să râd și îl trag pe Pete mai aproape, strângând copilul între noi.

— Îmbrățișare de familie, ce idee bună!

Theo rezistă câteva secunde, apoi se smulge din strânsoarea noastră și pleacă să caute ceva mai distractiv de făcut. Când ne despărțim și noi, văd că Pete zâmbește, în sfârșit.

•

E straniu să petrec o seară întreagă fără să mă las legănată în aburii calzi ai vinului. Nu sunt în stare să-mi găsesc o ocupație. Îi fac baie lui Theo, îi citesc o poveste, îl bag în pat și nu mă pot abține să-i aranjez smocul de păr șaten care îi atârnă pe frunte, deși știu că și-l va ciufuli imediat la loc.

— Îmi place mai mult dormitorul de la casa lui Moles, îmi spune cu ochii închiși.

Simt cum îmi îngheață sângele în vine.

— Ai un dormitor acasă la Lucy și Miles?

— Are o rachetă, e albastru.

— Da? Ei bine, am putea să vopsim și noi dormitorul tău în albastru. Ce zici?

Dă din cap aprobator.

— Îl vopsim împreună, mama, tata și cu tine, dacă vrei să ne ajuți. Până la urmă, aici este camera ta.

Cască de-i trosnesc fălcile.

— Mda… dar la Moles e mai mare.

Cobor la parter și pun mâna pe iPad.

— N-o să-ți vină să crezi ce mi-a spus, îl anunț pe Pete, furioasă. I-au amenajat un dormitor și i l-au zugrăvit în albastru.

Găsesc imediat pagina de Facebook a lui Lucy.

Da, iată și încăperea – șase fotografii, postate astăzi. „Noul dormitor al lui Theo”. O cameră uriașă, cu tavan înalt, care pare situată la parter. Pereții sunt albaștri, iar plafonul, într-o nuanță mai închisă, este decorat cu tapet înfățișând bolta cerească, cu Luna, stelele, constelațiile și Calea Lactee. Patul, în formă de rachetă, este poziționat astfel încât ocupantul să aibă impresia că plutește prin spațiu. În poza următoare apare însuși Theo, cu ochii măriți de uimire. E clar că vede totul pentru prima dată, fiindcă lângă capul lui se zăresc, ușor încețoșate, mâinile unui adult care probabil îi acoperiseră ochii.

Ultima imagine îl înfățișează în pijama, lungit în pat. Pijama imprimată ca un costum de astronaut,

inclusiv cu insigna NASA. Până și perna seamănă cu o cască al cărei vizor lăsat pare să reflecte soarele.

Ultima fotografie are un comentariu mai lung: „Abia așteptăm ca micul nostru cosmonaut să se mute definitiv în racheta lui”.

86.

MADDIE

Sunt atât de furioasă, încât îmi vine să pocnesc pe cineva, dar nu am nicio modalitate să-mi calmez nervii. Sexul a ieșit primul din discuție, iar somnul refuză să vină. Pe la trei dimineața încep să scotocesc disperată prin casă, în căutarea unei substanțe care să mă ajute să mă relaxez puțin. În fundul unui dulap găsesc o sticlă veche cu un fel de lichior de soc. Iau o înghițitură mică, de curiozitate. Are un gust oribil, dulceag și rânced, dar e alcool. Dau pe gât o dușcă zdravănă. După câteva secunde simt cum mi se chircește stomacul, ca atunci când am mâncat niște pește stricat pe o plajă din Maroc. Ceva se zvârcolește în burta mea din ce în ce mai violent. Dumnezeule, mă simt ca în scena aceea celebră din *Alien,* e ca și cum colonul ar fi pe punctul să-mi explodeze prin cicatricea de la cezariană. Îmi petrec următoarea oră din noapte deasupra vasului de veceu, vomitând violent.

Da, încep să mă conving că au dreptate cei care spun că alcoolul nu este o soluție.

Dimineață, după o trezire dificilă, iau din nou tableta în mână. I-am studiat până acum, alături de Pete, pe Miles, pe Bronagh și pe Paula, dar cealaltă persoană din lista mea continuă să reprezinte o enigmă.

„În realitate, se poartă ciudat, ca și cum s-ar teme de el, dar nici nu și-ar putea permite să plece”.

Am nevoie de cineva care să-mi explice de ce ar sta o femeie ca Lucy cu un individ ca Miles. Navighez prin mesajele mai vechi, în căutarea unui contact la care n-am mai apelat de peste un an.

•

Am auzit prima oară despre consilierea de cuplu de la specialistul meu în terapie cognitiv-comportamentală, prescurtat TCC, care ne sfătuise să încercăm. Nu-mi amintesc cum am găsit-o pe Annette, cel mai probabil pe internet. O sud-africancă mândră, cu o coamă uriașă de păr castaniu, numai bucle, care nu semăna deloc cu imaginea tipică a psihologului. În primul rând, nu încerca să fie blândă sau drăguță. Pe site-ul ei scria că era specializată în sindromul stresului posttraumatic, în relațiile de cuplu, cele sexuale și violența casnică și că utiliza o combinație de terapie psihodinamică, psihoterapie energetică și tehnici transpersonale. Nu aveam nici cea mai mică idee ce însemnau toate acestea, dar suna foarte diferit de ceea ce primisem la ședințele de TCC, așa că am făcut o programare de probă fără să stau prea mult pe gânduri.

În primul moment, Pete a acceptat cu plăcere, pentru că ideea se potrivea cu viziunea lui despre viață, în care dialogul și comunicarea oferă soluții aproape la orice. În plus, voia să reîncepem cât mai repede să facem sex. Ceea ce nu anticipase era faptul că Annette o să-l pună să-i povestească în detaliu ce făcea sau nu făcea în pat, ca să mă satisfacă. Femeia asculta și dădea din cap cu o expresie oarecum încântată.

— Prin urmare, din ceea ce mi-ai povestit, reiese că ești convins că este de datoria ta, ca bărbat modern, să faci sex oral cu partenera până ajunge la orgasm, conchise când Pete luă o pauză, apoi se întoarse spre mine: Maddie, ți se pare o idee excitantă?

— Nu tocmai, am recunoscut.

— Ai vrea să o facă pentru că îi place gustul tău și pentru că este prins în momentul respectiv, corect?

— Mda, așa cred.

Annette își mută atenția asupra lui Pete.

— Cum o seduci?

— Cum o seduc? repetă el fără să înțeleagă.

— Când a fost ultima dată când ți-ai înfundat chipul în părul lui Maddie și i-ai inhalat parfumul?

— Păi…

Pete se prefăcu că încearcă să numere zilele.

— Spune-mi cum *flirtezi* cu ea, cum *freamăți.*

Pete clipi nedumerit.

— Motivul pentru care femeile nu fac sex cu bărbații e că aceștia nu depun efortul de a le face să-și *dorească* asta, decretă Annette. Pete, vreau să o cucerești pe Maddie. S-o *exciți,* să o faci din nou să *moară* după tine. Când îți iei rămas-bun de la ea, nu te limita la un sărut rapid pe obraz, ci ia-o în brațe și strânge-o puternic. Când ești departe de ea, trimite-i mesaje drăgăstoase. Fă-o să se simtă *dorită.*

— Dar ne organizăm seri romantice și ne giugiulim.

— Giugiulitul e dușmanul excitației sexuale, îi răspunse Annette cu superioritate. Când vă răsfățați în pat, toată pasiunea erotică din atingerea partenerului se disipează.

— Ah, da?

— De aceea, vă pun pe amândoi sub interdicție: nu mai aveți voie să faceți sex.

Pete arăta de-a dreptul șocat. Doar acceptase ședințele de consiliere în ideea că vom reveni la o viață sexuală regulată.

— Veți începe să vă atingeți unul pe celălalt, de preferință dezbrăcați, la lumina lumânărilor. Masați-vă trupurile, excitați-vă reciproc, dacă vreți. Dar nu, repet, nu faceți sex. Niciun fel de sex. Vreau să redescoperiți amândoi plăcerea anticipării. Următoarea consultație este fixată peste trei săptămâni, ne anunță după ce își consultă agenda.

Ca să fiu corectă, Pete i-a respectat sfaturile, iar eu am descoperit că masajul și atingerile intime, fără presiunea raportului sexual, *sunt* excitante, într-o anumită măsură. Spre deosebire de mesajele

lui siropoase. Textele de tipul: „Cumperi tu ceva de mâncare pentru diseară?”, în timpul unei reuniuni dificile, erau deja neplăcute, dar când erau urmate de „Cu ce ești îmbrăcată, iubita mea sexy?” deveneau de-a dreptul enervante.

> Știi cu ce sunt îmbrăcată. M-ai văzut când mi-am recuperat chiloții murdari din coșul de rufe, de dimineață.
>
> *A fost teribil de excitant, târfă murdară ce ești*
>
> Câh. Pete, nu e deloc sexy. Pizza congelată sau ceva gătit?

Iar când ședințele de masaj deveneau prea fierbinți și-l înfigeam în mine cu un geamăt pătimaș, sentimentul că făceam ceva ilicit, împotriva indicațiilor lui Annette, ne sporea plăcerea. La următoarea consultație, ne-am așezat în fața ei ca niște adolescenți rușinați și i-am mărturisit.

— Ah, dar eram sigură. Ați învățat să vă excitați unul pe celălalt, spuse mulțumită, după care ne trimise acasă, cu alte „teme”, după cum le-a numit.

Pete trebuia să mă surprindă săptămânal cu câte un cadou romantic, iar eu trebuia să port lenjerie sexy. Firește, puteam reveni oricând dacă lucrurile o luau din nou pe o pantă descendentă. Ceea ce s-a și întâmplat, dar am evitat să dăm curs invitației. Theo și munca ne consumau prea multă energie.

Cu toate acestea, terapia de cuplu a avut un rezultat pozitiv. Faptul că am reușit să ne dezvăluim problemele intime în fața unui străin ne-a făcut să ne împărtășim mai ușor sentimentele în privat. Problemele nu au dispărut, dar am învățat să le gestionăm împreună.

Cel puțin, așa ni s-a părut la momentul respectiv. Știu însă că nonșalanța cu care discutam acum despre viața noastră sexuală nu se confunda

cu sinceritatea autentică. În ce mă privește, nu i-am vorbit niciodată despre micile mele escapade, dar, ca să vedem partea bună, nici nu mi s-a mai întâmplat să calc pe alături. La o filmare, la Praga, regizorul arătos mi-a aruncat un apropo:

— Ce se întâmplă la locație rămâne la locație, da?

— La locație nu se întâmplă nimic, i-am răspuns tăios.

Și așa a rămas.

Oare Pete a evitat și el să discute despre anumite lucruri din viața lui? Are secrete care trebuie ascunse la fel de adânc ca ale mele?

Încerc să nu mă gândesc prea mult la chestiile astea. Dacă aș face-o, totul s-ar duce de râpă.

•

— Aș vrea să știu de ce s-ar mărita o femeie cu un psihopat, îi spun direct lui Annette, în cabinetul ei zugrăvit în galben.

— Te-ai despărțit de Pete? exclamă ridicând îngrijorată din sprâncene.

— Nu, nu e vorba despre noi. Nu în mod direct, în orice caz.

Îi expun pe scurt funcționarea cuplului Miles-Lucy, fără să ascund că m-a pipăit la tribunal.

— Cum te-a făcut să te simți? mă întreabă, aplicând o deschidere clasică din psihologie.

— Furioasă. Dar, când nu sunt furioasă, simt… câteodată simt o disperare cruntă, neagră.

— Ambele reacții sunt perfect normale. Ca să-ți răspund la întrebare, este foarte ușor să te îndrăgostești de un psihopat. În primul rând, sunt cuceritori înnăscuți. Seducția la ei este o afacere de viață și de moarte – își copleșesc ținta cu cadouri, folosesc replici din filme celebre, o îngroapă sub complimente meșteșugite. Deși este, în parte, un joc, nu mimează neapărat. Se lasă, la rândul lor, purtați de fiorul vânătorii, fără să uite vreo clipă obiectivul principal: să te facă să-i iubești. Nu au liniște până nu te agață în galeria lor de trofee. De

asemenea, vor dori încheierea căsătoriei cât mai repede, cât relația este încă fierbinte. Din nou, pentru că își doresc să trăiască emoții tot mai puternice, dar conștienți, la un anumit nivel, că nu pot rezista mult într-o relație intimă. La fel funcționează și când e vorba de apariția unui copil. Poți să te trezești măritată și mamă în mai puțin de un an.

— Pentru că abia atunci te posedă cu adevărat?

— Exact. Și pentru că asta este treaba nevestelor, iar nevasta lui trebuie s-o facă mai repede și mai bine decât altele. Din „Emma" sau „Clare", femeia se transformă în „iubita mea soție". O vreme s-ar putea chiar să-l amuze rolul de tată iubitor, de familist convins, dar se plictisește repede. Annette ezită puțin. Am avut odată un client psihopat, care venea la terapie cu soția lui. Îi plăcea la nebunie, pentru că, inevitabil, ajungeam să vorbim o oră întreagă exclusiv despre *el.* Și era deștept, adică își ascundea foarte bine jocul. Îmi dădeam seama că învăța de la mine, că îmi folosea tehnicile ca să se perfecționeze, să pareze reproșurile, să-și găsească justificări. Am așteptat finalul terapiei ca s-o sfătuiesc pe soția lui să se despartă cât mai repede de individ, dar, din câte am auzit, sunt în continuare împreună.

— De ce? o întreb. Dacă nu-și poate păstra masca, atunci de ce ar rămâne cineva lângă o astfel de persoană?

Annette cade pe gânduri.

— Hm, din concluziile pe care le-am tras din cazul cuplului respectiv, mi-am dat seama că drăgălășeniile și atenția excesivă primite inițial pot deveni un drog pentru o femeie. Mai ales dacă suferă de o anumită neîncredere în sine. Chiar dacă psihopatul nu poate menține același ritm, e suficient să se poarte frumos din când în când, ca să întrețină dependența. Iar psihopatii sunt firi autoritare, nu în ultimul rând deoarece consideră – oarecum justificat – că iau decizii mai bune decât

oricine altcineva. Cu cât îi lasă mai multe decizii pe mână, cu atât partenera se simte mai incapabilă, prin urmare cedează și mai mult. La final, încrederea în propriile puteri îi dispare aproape complet.

Toate se leagă. Îmi aduc aminte cât de diferită părea Lucy când am cunoscut-o, la Secția ATI. în ciuda sarcinii premature, se purtase deschis și angajant, departe de creatura aeriană și anxioasă cu care aveam de-a face acum. Îmi amintesc și cum s-a repezit s-o corecteze Miles când i-am vizitat prima oară – mai întâi fiindcă uitase care dintre noi voia lapte la ceai, apoi când n-a înțeles că Pete era cel care se ocupa în principal de Theo. Lucruri mărunte, care mi s-au părut simple ieșiri de mascul alfa protector, dar care acum capătă o altă dimensiune. Pete nu s-ar fi grăbit niciodată să-mi corecteze greșelile și nici nu mi-ar fi făcut observație într-un mod atât de paternalist.

— Există vreo șansă să se transforme și ea într-un psihopat? Ar putea să ia inițiativa, să comită o faptă precum schimbarea identităților unor bebeluși, ca să obțină despăgubiri dintr-un proces de malpraxis?

— Nu este exclus. Ar trebui să am o discuție cu persoana în cauză ca să-ți pot răspunde mai precis, dar îmi dau seama că este puțin probabil. Pe de altă parte, mi-ai descris o persoană complet lipsită de inițiativă, incapabilă să prepare o ceașcă de ceai. Ideea că ar fi capabilă să ia pe loc o decizie cu consecințe pe termen lung, în numele soțului ei, fără să-i ceară permisiunea… nu prea se potrivește cu profilul. În ultimă instanță, ar obliga-o să se confrunte cu propria-i condiție, cu faptul că s-a căsătorit cu un monstru. În istorie au existat cupluri de psihopați – Bonnie și Clyde, Ian Brady și Myra Hindley –, dar dinamica lor nu seamănă cu descrierea ta. Sincer, cred că pruncii au fost încurcați accidental și că ați avut ghinionul să

primiți copilul unui individ pe care, în alte circumstanțe, ați face tot posibilul să-l evitați.

87.

Cazul nr. 12675/PU8B65, proba 46: Extrase din Raportul CAFCASS, Secțiunea 7, pentru cea de-a doua înfățișare în cazul Theo Riley la Tribunalul pentru minori și familie, redactat de Lyn Edwards, consilier pe lângă instanță

14. DORINȚELE LUI THEO

Evaluarea lui Theo s-a desfășurat la domiciliul familiei Lambert, unde copilul este adus zilnic. Theo este un băiețel dezgheţat şi plin de energie, care prezintă unele probleme de disciplină și de atenție la nevoile celor din jur. Am urmărit stilul de parenting aplicat de domnul și de doamna Lambert și am observat că cei doi îl includ pe Theo în procesul de luare a deciziilor ori de câte ori este posibil.

Am solicitat apoi să fiu lăsată singură cu Theo, pentru o discuție între patru ochi. În acest cadru, i-am cerut să-mi deseneze locul unde s-ar simți el în siguranță. Drept răspuns, a desenat ceva ce semăna cu un castel. La întrebarea mea, a localizat castelul drept „aici”.

Apoi l-am invitat să deseneze câțiva oameni de care ar avea nevoie la castel, ca să aibă grijă de el. După o perioadă de gândire, a desenat un polițist și ceea ce m-a informat că ar reprezenta un câine de pază. L-am întrebat dacă, dintre oamenii pe care îi cunoaște, ar dori să primească pe cineva în castelul lui, tot pentru a avea grijă de el. A desenat un omuleț din linii drepte, cu un obiect în mână. L-a identificat drept domnul Lambert, cu o minge de rugby.

Cu delicatețe, l-am întrebat unde s-ar putea regăsi doamna Lambert, domnul Riley și doamna Wilson în desenul lui. Mi-a indicat că doamna Lambert ar trebui desenată lângă domnul Lambert, în timp ce domnul Riley și doamna Wilson ar sta în afara castelului. A

desenat cele trei personaje, apoi un obiect descris ca o catapultă care aruncă mingi de rugby în capul domnului Riley.

Deși vârsta fragedă a lui Theo nu ne permite o evaluare directă a intențiilor sale, consider că este limpede că a devenit foarte atașat de părinții săi biologici în scurta perioadă în care a stat alături de ei și că se simte în siguranță în prezența lor.

Pe scurt, apreciez că Theo s-ar bucura să fie încredințat familiei sale biologice pe baze permanente, aceasta fiind recomandarea pe care o adresez Curții. Dreptul la vizite lunare acordat domnului Riley și doamnei Wilson va trebui să se exercite sub supraveghere, într-un centru de contact, pentru reducerea efectelor tensiunilor dintre familii.

Lyn Edwards
Consilier pe lângă Tribunalul pentru minori și familie

88.

PETE

Psihologul desemnat de instanță a venit să-l examineze pe Theo la noi acasă. Fără voia mea, omul mi-a devenit simpatic. Pe nume Harvey Taylor, a ajuns pe o bicicletă de teren, ceea ce a prilejuit o discuție interesantă despre tipuri de cadre și lățimea ideală a cauciucurilor pentru gropile londoneze.

I-am pregătit o cafea și l-am instalat în micul nostru living.

— Bun, spuse aruncând o privire în jur. Trebuie să-l evaluez pe Theo între patru ochi, așa că v-aș ruga să părăsiți locuința pentru circa o oră.

— Sigur. Îmi dau seama că aveți treabă și nu vreau să vă încurc. Aveți nevoie de ceva?

Arătă spre rucsacul pe care îl așezase lângă el.

— Am tot ce-mi trebuie aici, cu mine. A, și o să vă rog să-mi răspundeți la niște întrebări când vă întoarceți.

Am ieșit și m-am plimbat pe străzile din jur, prea încordat ca să intru într-o cafenea. Mi se părea straniu să mă învârt pe lângă casa în care Theo și Harvey purtau o discuție care putea decide viitorul familiei noastre.

După fix o oră m-am întors acasă. Theo se juca pe covor, iar Harvey, așezat la masa din bucătărie, scria ceva într-un carnet.

— Salut. Este în regulă să se ducă sus copilul cât stăm noi de vorbă? mă întâmpină psihologul.

— Sigur. Theo, te rog să-ți iei cuburile Duplo și să te duci la tine în dormitor. Vin și eu puțin mai târziu, ca să ne jucăm împreună.

După ce am rămas singuri, Harvey arătă spre schemele desenate pe pereți.

— Înainte să începem, ai putea să-mi explici ce sunt astea? M-ai făcut curios.

I-am povestit despre lecțiile de parenting la care participasem și despre descoperirea că unii copii se mobilizează mai bine cu recompense decât cu pedepse.

— A făcut mari progrese, am spus în încheiere.

A încuviințat din cap.

— Asta confirmă ceea ce observ – că Theo are un mod foarte particular de a învăța.

Psihologul scoase o foaie cu o listă de întrebări.

— Nu vă speriați dacă vi se pare că unele sună ciudat. Să începem: Dacă ar vedea un copil trist, Theo ar încerca să-l consoleze, dându-i o jucărie, de pildă?

Am clătinat din cap.

— Nu, sunt sigur că nu. Nu-i place să împartă jucăriile cu nimeni.

— Îi plac animalele? continuă Harvey după ce notă ceva.

— Depinde ce înțelegeți prin asta, i-am răspuns prudent. Se distrează în prezența lor, dar îi place să le tragă și să le împingă, ca să vadă cum reacționează.

Trecusem printr-un moment jenant la o fermă educativă, când Theo încercase să rotească un iepure în aer, ținându-l de urechi.

— Își ține promisiunile și angajamentele?

— După cum vedeți, facem progrese, dar nu a fost ușor, i-am răspuns arătându-i cu degetul unul dintre reperele desenate pe perete.

Mai avea cam o duzină de întrebări: cum reacționează la afecțiune? Cum reacționează în situații de pericol? Se teme de durere? Se poartă frumos cu ceilalți copii? La final, lăsă pixul alături și-mi spuse:

— Repet, nu trebuie să vă speriați de ceea ce veți auzi, dar profilul psihologic al lui Theo este „dur și insensibil”. Nu păreți foarte surprins, constată după ce mă studie câteva clipe.

— Se transmite ereditar?

— Aha, făcu el dând din cap cu subînțeles. Înțeleg la ce vă referiți. Da, se poate transmite ereditar. Doar că la adulți s-ar numi dereglare psihopatică.

— În acest caz, nu mă surprinde câtuși de puțin. Apoi am avut revelația consecințelor: Dar, dacă este ereditar, nu se poate vindeca. Theo va semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lui.

— Mă rog, nu-l cunosc pe tată, așa că prefer să nu comentez. Ceea ce vreau să subliniez este că dacă un individ moștenește anumite trăsături de la părinți nu înseamnă că destinul lui e scris dinainte. Presupunem că subdezvoltarea părții din creier numită amigdala poate genera la copii caracteristici precum cele pe care le-am descris. Pe de altă parte, personalitatea individului este maleabilă, mai ales la vârste mici. Diagnosticul de „dur și insensibil" poate să însemne doar că subiectul are nevoie de un anume tip de atenție din partea părinților, care să-i permită să deprindă calitățile umane pe care noi le considerăm firești. Dumneavoastră ați pornit deja pe această cale. Pedepsele nu-i afectează deloc pe copiii ca Theo, dar sunt obsedați de atingerea obiectivelor, prin urmare recompensele sunt abordarea corectă. A, iar izolarea nu funcționează. Puteți să lăsați baltă practica pusului la colț, de exemplu.

— Mi-am dat seama, am oftat.

— Ceea ce ajută cu adevărat este un stil de parenting cald, cu discuții deschise despre emoții, cu sentimente împărtășite, cu amplificarea semnalelor de empatie și dezvoltare emoțională pe care le manifestă. Trebuie să-i arătați că emoțiile sunt bune, că îl valorizează pe cel care le resimte. Trebuie să înțeleagă că tandrețea, atitudinea pozitivă și afecțiunea sunt adevăratele măsuri ale succesului.

— Este *exact* ceea ce încerc să fac, am spus deschizând brațele deznădăjduit.

— Sunt convins.

Harvey începu să-și strângă lucrurile.

— Vă rog, ați putea depune mărturie despre asta în fața instanței? Le-ați putea spune că sunt un tată bun?

Psihologul mă privi cu milă.

— Am impresia că nu înțelegeți. Misiunea mea este diferită. Am venit doar ca să evaluez riscul ca Theo să fie traumatizat de schimbarea familiei, în cazul în care judecătorul va lua această decizie. Mi-e teamă că va trebui să informez tribunalul că – așa cum se întâmplă cu toți copiii ca el – n-o să-i pese nici cât negru sub unghie.

89.

PETE

— Copilul nostru e un psihopat, am rostit în șoaptă.

— Nu, nu este, îmi răspunse Maddie. Copiii nu pot fi psihopați, ai spus-o chiar tu.

Tehnic, avea dreptate. Harvey Taylor mă asigurase că diagnosticul de psihopatie nu se poate declara înainte de împlinirea vârstei de optsprezece ani.

— Cu alte cuvinte, e un psihopat în devenire, mi-am continuat raționamentul sumbru.

— Dar Theo te are pe *tine,* insistă Maddie. Iar tu ești personificarea părintelui iubitor și atent.

Ca și cum ne-ar fi auzit, puștiul își făcu apariția pe scări.

— Hai, tati, să mergem. La leagăn! La leagăn! La leagăn! începu să zbiere trăgându-mă de mână.

— Bine, mergem, dar vreau să-i dai mamei un pupic. Știi că asta o face fericită.

— Vezi, îmi spuse Maddie în timp ce Theo o îmbrățișa, deja lucrezi la educația lui. Și eu am aflat ceva interesant astăzi. Annette mi-a spus că psihopații au tendința să-și copleșească partenerii potențiali cu atenții, dar se plictisesc repede odată ce au pus mâna pe pradă, adăugă pe o voce joasă, după ce băiatul se duse să-și ia paltonul și ghetele. Poate că aplică aceeași tactică și în alte tipuri de relație. Dacă ne gândim bine, Miles s-a purtat extrem de atent cu noi, apoi, dintr-odată, s-a transformat. Poate că, fără să-și dea seama, încearcă același lucru cu Theo.

— O, Doamne!

Gândul că, după toate necazurile în care ne băgase, Miles va ajunge să-l ignore pe Theo după ce obținea custodia mă întrista și mai tare. Mi-am imaginat un viitor în care copilul beneficia de

atenția tatălui său numai dacă aducea acasă diverse trofee sportive. În scurt timp, Theo ar fi înțeles că viața nu înseamnă altceva decât să câștige cu orice preț, de fiecare dată.

— Asta nu se va întâmpla. O să-l păstrăm, mă asigură Maddie cu hotărâre.

Nu i-am răspuns. Știam că o spunea doar ca să-mi ridice moralul, dar nu funcționa.

— Gata, tatii anunță Theo sărind în fața ușii.

Telefonul lui Maddie începu să sune. Mă pregăteam să ies când am auzit-o în spatele meu:

— Stai. E avocatul tău, îmi spuse întinzându-mi aparatul. Poliția vrea să discute din nou cu tine. Theo, ai răbdare până îmi iau haina, o să ieșim împreună.

90.

PETE

— Am niște vești bune și unele mai puțin bune, spuse inspectorul Richards întinzându-mi un plic cu documente peste masă. Vestea bună e că îți poți recupera telefonul. Nu mai avem nevoie de el.

Aștepta să-l întreb care era vestea mai puțin bună, dar avocatul mă îndemnă printr-un gest să rămân tăcut.

— Partea proastă este că elementele găsite în laptopul tău fac acum obiectul unei duble investigații, continuă polițistul cu un oftat.

Făcu din nou o pauză, îmboldindu-mă parcă să-l întreb care era cea de-a doua acuzație care mi se aducea. Din nou, am preferat să păstrez tăcerea.

— În memoria computerului tău am găsit o imagine sau mai multe care par să încalce Codul penal revizuit în 2009. Este vorba de pornografie infantilă, Pete.

Cuvintele mă loviră ca un baros. Am simțit brusc că mă sufoc și au început să-mi vâjâie urechile. M-am holbat la omul din fața mea fără să pot scoate o vorbă.

— Ai ceva de comentat despre asta? mă întrebă mieros polițistul.

— La sfatul avocatului meu…

Cuvintele mi se blocară în gât.

Inspectorul Richards luă plicul și scoase o învelitoare din plastic cu o hârtie în interior, pe care mi-o puse sub ochi.

— Mai precis, iată la ce mă refer.

Nu-mi venea să cred la ce mă uitam.

— Dar… dar este…

Mark mă atinse ușor pe braț.

— Ceea ce îi arătați clientului meu este un desen de tip bandă desenată japoneză, cunoscut sub denumirea de *manga.* Pare să fie una dintre

acele reclame pe care ți se cere să apeși când accesezi anumite site-uri.

— Ceea ce-i arăt clientului dumneavoastră, rosti apăsat polițistul, este imaginea sexualizată a unei tinere despre care avem toate motivele să credem că este minoră, deoarece poartă uniformă de școală. Imaginea se încadrează în definiția legală a imaginii indecente cu o persoană minoră și a fost găsită în fișierul cache aflat pe hardul clientului dumneavoastră. După cum știți, pedeapsa maximă pentru deținerea unor astfel de materiale este de trei ani, cu înscrierea făptașului în registrul național al condamnaților pentru pedofilie.

Registrul național al pedofililor. Era un coșmar.

— Este o acuzație ridicolă, pufni avocatul. Niciun juriu n-o să condamne pe cineva din cauza unei benzi desenate.

— Posibil, deși există precedente. Ca să fiu cinstit, aș prefera să discut cu clientul dumneavoastră despre acuzațiile de răpire de minor și fraudă cu asigurări.

— Aha, deci asta urmăriți. Încercați să-mi șantajați clientul ca să-l forțați să dea declarații în cazul care vă interesează cu adevărat.

— Să știți că tratăm cu toată seriozitatea posibilele abuzuri împotriva copiilor, îi răspunse omul legii cu un aer mâhnit.

Mi-am luat capul în mâini. Totul părea ireal.

— Clientul meu refuză în continuare să răspundă.

— E dreptul lui. În această situație, mă voi consulta cu superiorii mei în privința cursului de urmat. Cu aceste cuvinte, se ridică și puse foaia imprimată înapoi în plic. Și, Pete, după cum îți închipui, trebuie să ne coordonăm îndeaproape cu CAFCASS în genul acesta de cazuri. Dacă te răzgândești, trimite-mi un e-mail.

— Cum? Am tresărit când mi-am dat seama de implicațiile cuvintelor lui. Stați, este incorect!

Mark mă atinse din nou pe braț.

— Pete, nu acum.

— Vă dau orice declarații vreți, am spus disperat. Sunt gata să răspund la nenorocitele voastre de întrebări! Nu aveți niciun motiv să implicați CAFCASS.

— Încearcă să te provoace, Pete. Trebuie să plecăm.

— Ei bine, a reușit. Nu plec nicăieri.

— Sunt avocatul tău și nu-ți permit să dai declarații în această stare, chiar dacă aș considera că ar fi o idee bună, ceea ce nu e cazul. Trebuie să plecăm acum.

Inspectorul Richards ne urmări cu privirea în timp ce ieșeam. Din ochii lui dispăruse orice urmă de jovialitate. Trădau o serie de calcule la rece.

91.

MADDIE

Aud că sună telefonul și mă reped să răspund, crezând că e Pete care apelează de pe telefonul avocatului. Nu este el.

— Lyn Edwards, de la CAFCASS la telefon, mă salută asistenta socială. Accentul ei galez este parcă mai puternic. Mi-e teamă că trebuie să discutăm despre unele evoluții recente, Maddie.

— Ce evoluții?

— În computerul lui Pete a fost găsită pornografie infantilă.

— *Poftim?* abia reușesc să îngăim șocată.

— O imagine indecentă, din câte știu. Poliția încă analizează situația, dar sunt tot mai îngrijorată în legătură cu Theo. Sunt direct responsabilă de siguranța lui, înțelegi?

— Nu pot să cred. Nu cred că Pete s-a uitat vreodată la pornografie infantilă.

— Poți să crezi ce vrei, Maddie, dar eu trebuie să mă asigur că suntem acoperiți. Înțelegi?

— Vrei să-i ceri să plece din nou? întreb încet.

— Nu, Maddie, nu asta vreau să spun. Așa cum a evidențiat chiar avocatul vostru, la prima înfățișare, există semne de întrebare asupra capacității tale de a te ocupa de copil. Corect?

— Nu asta a vrut să…

Lyn nu mă lasă să continui.

— Am aruncat o privire prin rapoartele medicale, Maddie, și, sincer, nu mi-a plăcut ce am citit. Copilul a fost găsit dormind pe jos cu… cu… mi-e greu și s-o spun… înconjurat de materii fecale, Maddie.

Simt cum sângele îmi părăsește obrajii.

— Eram bolnavă.

Pauză. Parcă îi văd ochii ageri îngustându-se.

— Maddie, îți amintesc că stai de vorbă cu o asistentă socială calificată. În astfel de situații, ni se cere să facem probă de discernământ. Trebuie să-ți mai spun că am primit un material de presă ce pare scris de Pete. Scrie acolo că, la aflarea faptului că Theo nu este copilul vostru, ți-au revenit unele simptome ale bolii. Așa este, Maddie?

Iarăși nenorocitul acela de articol. Prefer să nu răspund.

— Trebuie să luăm în calcul orice eventualitate, continuă Lyn după o clipă. Nu ezit niciodată să decid aplicarea unor măsuri, dacă le consider absolut necesare.

— Pe scurt, dacă nu vrei ca Pete să plece din nou de acasă, atunci ce anume sugerezi? o întreb rece.

— Cred că ar fi mai bine ca Theo să locuiască în altă parte o vreme, Maddie. Te-aș ruga să-i dai un bagaj cu haine de schimb și să-l lași la familia Lambert până la următorul termen.

92.

PETE

Strângerea acelei valize a fost unul dintre cele mai grele lucruri din viața mea. Până și experiența de la terapie intensivă pălea în fața durerii pe care o resimțeam. În timp ce-i alegeam hăinuțele, mă simțeam ca și cum l-aș fi înmormântat.

Desigur, el nu trebuia să-și dea seama de nimic. I-am spus, cu falsă bucurie în glas, că va petrece câteva nopți acasă la David, în noul lui pat-rachetă.

— Te bucuri, nu-i așa?

Ochii i se luminară imediat.

— Sigur că da! strigă.

L-am dus împreună cu Maddie a doua zi de dimineață. La capătul scărilor de la intrare, Theo ezită o clipă, apoi se întoarse și se aruncă în brațele noastre.

L-am strâns la piept cât de tare am putut.

— Au! Mă doare!

Jill își făcu apariția în prag. I-am dat valiza cu lucruri și i-am urmărit pe amândoi dispărând în spatele ușii.

Dintr-odată, băiețelul nostru dispăruse.

•

La ora nouă și jumătate l-am sunat pe Mark Cooper și i-am spus că vreau să cooperez întru totul cu poliția. A început să-mi repete că nu este de acord, dar i-am cerut să organizeze audierea și am închis.

M-am întâlnit cu inspectorul Richards în aceeași zi și i-am răspuns la toate întrebările. La final, îmi spuse că investigația în cazul răpirii copilului va continua, până la verificarea afirmațiilor mele, dar că celelalte anchete vor fi abandonate.

— Vezi că n-a fost greu? adăugă la final.

Maddie o sună pe Lyn și-i ceru să permită întoarcerea lui Theo acasă. Lyn îi răspunse că,

luând în considerare toți factorii, prefera să-l lase la familia Lambert, „ca să vedem cum se descurcă”.

— Trebuie să admit că pare foarte fericit acolo, Maddie. Ăsta e principalul nostru obiectiv, nu-i așa? Binele lui Theo, înțelegi? Sunt convinsă că, după ce v-ați ocupat de el cu atâta devotament în ultimii doi ani, îi doriți același lucru.

93.

PETE

Zilele se târau monoton în așteptarea înfățișării. Ne baricadaserăm în tranșee. Altfel nu pot descrie starea de spirit pe care o trăiam – parcă am fi fost sub pământ, suferind cu stoicism, așteptând finalul bombardamentului ca să putem ieși la lumină, orbi și surzi, înapoi în lumea reală.

Între noi persista un gol uriaș, în forma trupului lui Theo. Casa părea anormal de ordonată și de tăcută. Parcă trăiam în burta unui ceas stricat.

Aveam presentimentul oribil că, atunci când ne vom trezi, lumea nu va mai arăta ca aceea pe care o lăsaserăm în urmă. Dacă îl pierdeam pe Theo definitiv, lumea noastră avea să se prăbușească într-un morman de resturi, sufocându-ne. Fără să ne dăm seama, copilul devenise rațiunea noastră de a fi, punctul în jurul căruia gravita relația noastră.

M-am surprins certând-o din nou în gând pe Maddie că se opusese cu atâta tărie căsătoriei. Orice, oricât de abstract, ne-ar fi ajutat să rămânem uniți. Acum însă era greu de întrevăzut cum am fi putut supraviețui ca un cuplu dacă îl pierdeam. Ca părinții care se despart după ce le moare un copil, pentru că durerea pare mai suportabilă de unul singur, fără să fii obligat să citești în ochii celuilalt suferința care te mistuie și pe tine.

*

La un moment dat, baletul dizgrațios al birocrației a mărit tempoul. Am dat declarații scrise și am trecut în revistă dovezile – în special raportul devastator redactat de Lyn Edwards. Recomanda încredințarea permanentă a lui Theo familiei Lambert, unde, aparent, ar fi fost mai în siguranță. Nu rezulta de ce. Theo s-ar fi simțit în siguranță oriunde, chiar și în vârful unui zgârie-nori în flăcări.

Deși ne așteptam, lectura documentului scris negru pe alb a fost o lovitură. Ca să ne încurajeze, Anita ne-a asigurat că putea ataca o serie de afirmații conținute în raport. Dar îmi aduceam foarte bine aminte ce ne spusese despre CAFCASS la prima noastră întâlnire: „Se întâmplă foarte, foarte rar ca judecătorul să nu țină cont de opinia lor".

Iar acum, când Theo locuia la familia Lambert, statu-quo-ul funcționa în favoarea lor. Nu întâmplător se spune că posesiunea acoperă nouă zecimi din lege. Odată ce se afla acolo și se simțea bine, argumentul nostru cel mai puternic – acela că mutarea l-ar fi putut traumatiza – se întorcea în favoarea lor.

Am inventat un cuvânt nou: *CAFCASS-ian.* Precum kafkian, dar mai dureros.

Am continuat să frecventez cursurile de parenting, deși nu mai aveam un copil asupra căruia să aplic ce învățam. Nu voiam să le dau celor de la CAFCASS niciun motiv, oricât de mic, să ne acuze că nu am coopera.

Am stat de vorbă adesea la ieșirea de la cursuri cu alți părinți și am aflat povești încă și mai îngrozitoare decât a noastră. Oameni ai căror copii fuseseră luați de stat în urma unor turnătorii anonime ale vecinilor, pentru că un doctor avea suspiciuni legate de o rană minoră sau pentru că unul dintre părinți își ieșise din fire în fața asistenților sociali. Mame care, după ce demonstraseră că se lăsaseră de droguri, o luaseră de la capăt când sistemul refuzase să le dea copilul înapoi. Sau, chiar mai rău, mame care reușiseră să scape de dependență, dar cărora li se comunicase că micuții lor se simțeau mult mai bine în familiile de adopție și că separarea nu ar fi fost în interesul acestora. Este adevărat că unii dintre cei cu care am vorbit erau incoerenți sau se chinuiau să finalizeze diverse programe de reabilitare, dar majoritatea erau oameni triști, disperați, distruși.

Îmi amintesc povestea unei femei, care mi-a înghețat sângele în vene: de vârsta lui Maddie, gravidă într-un stadiu avansat, artistă, aflase că, din cauza unei internări anterioare la psihiatrie, era considerată „capabilă de abuzuri”. Psihiatrul care scrisese aceste cuvinte nu stătuse niciodată de vorbă cu ea. Dar, dacă nu reușea să convingă un judecător că diagnosticul era greșit, copilul urma să-i fie luat imediat după naștere și încredințat spre adopție. Guvernul încerca să-și facă suma, îmi explică ea epuizată. Preluarea de către stat a nou-născuților se accelerase după ce executivul anunțase un program cu ținte precise în favoarea familiilor care doreau să adopte un copil. Gândindu-mă că exagera, i-am verificat afirmațiile. Avea dreptate.

În trecut, aș fi scris despre acești oameni, aș fi încercat să aduc la lumină nedreptățile pe care le îndurau. Dar, chiar dacă aș fi găsit un ziar dispus să abordeze subiectul, îmi era interzis să public orice ar fi putut avea cea mai mică legătură cu cazul nostru.

În mod ironic, deși înfățișarea în speța lui Theo se apropia cu pași mari, cazul lui David de-abia demara. Am încercat să mă documentez pe internet despre hipoxie, ca să fiu capabil să răspund eventualelor întrebări ale celor de la asistența socială. Cu cât citeam mai mult, cu atât mi se părea mai inutil. Mă uitam în jur, la căsuța noastră înghesuită, întrebându-mă obsesiv cum naiba vom putea îngriji un copil cu handicap grav.

Asta *dacă* am mai fi avut căsuța înghesuită. Abia reușeam să plătim ratele la primul credit ipotecar, iar acum contractaserăm încă unul, ca să plătim avocații. Dacă pierdeam custodia lui David, probabil că am fost obligați să-i plătim un fel de pensie alimentară.

Dacă ne mergea prost până la capăt și-i pierdeam pe amândoi, ar mai fi existat o consecință. N-aș mai fi avut un copil de care să mă

ocup în permanență, deci ar fi trebuit să-mi caut de lucru. Nu în presă, evident, vasul acela plecase de mult din port. Poate ca responsabil de raion la supermarketul din cartier? Salariul ar fi acoperit ratele? M-am interesat cât se câștiga în această meserie și am descoperit că răspunsul era negativ.

Sufeream amândoi de insomnie. Noaptea, ne întindeam unul lângă celălalt și ne holbam la tavan, tresărind nervoși. Abia reușeam să mâncăm – înghițeam cu greu, din cauza încordării. Înainte, Maddie ar fi apelat la băutură ca să se relaxeze, dar tratamentul pe care îl urmă ne obligase să eliminăm orice strop de alcool din casă.

Am început să dorm în camera lui Theo, căutându-i mirosul de copil prin așternuturi. Înainte de culcare îi aprindeam lumina de veghe. Cred că mă ajuta, cumva.

Într-o noapte m-am trezit și am văzut-o pe Maddie așezată lângă mine, pe marginea patului. M-am uitat la ceas, era ora patru.

— Poate că e momentul să-l lăsăm să plece, îmi spuse cu blândețe. Poate că ar trebui să depunem armele. Am putea să ne întoarcem în Australia și să facem alt copil. S-o luăm de la capăt.

Nu i-am răspuns. Se ridică și ieși din cameră. De dimineață, m-am întrebat dacă nu cumva visasem.

94.

MADDIE

Pete rezistă admirabil. Crize precum aceasta, la fel ca perioada petrecută la ATI, necesită răbdare și hotărâre, nu viteză de reacție și de decizie. Dacă nu l-aș avea pe el, aș comite probabil un gest impulsiv: aș țipa la Lyn sau aș încerca să-mi iau tălpășița. Dar Pete strânge din dinți și merge mai departe. Se informează asupra handicapului lui David, întocmește documente și analizează probele furnizate în cadrul procesului.

Amândoi ne spunem că nu avem nicio șansă, dar vrem să fim cu conștiința împăcată că am făcut tot ce era omenește posibil când ajungem în fața instanței.

Îmi vin în minte amintiri din perioada în care abia ne cunoscuserăm, când m-am îndrăgostit de el, în Australia. Făceam dragoste, dar continuam să-l privesc ca pe un prieten și refuzam să-mi imaginez că relația noastră ar putea evolua în ceva mai complex. Apoi am fost invitată să-mi vizitez bunicii din Tasmania. Pete nu pusese niciodată piciorul acolo, așa că l-am luat cu mine, în ideea să facem câteva excursii în regiune, după vizită. Abia când am ajuns am descoperit motivul pentru care fusesem chemată – bunicul era pe moarte. O serie de accidente vasculare, despre care nu fusesem informată, îl lăsaseră aproape complet paralizat. În ziua în care am ajuns, un atac puternic îi paralizase partea stângă, făcându-l incontinent. În locul unui scurt sejur lângă un cuplu de oameni în vârstă, dar activi, Pete aterizase în mijlocul unei drame familiale, cu neamuri care se adunau din toate colțurile Australiei și cu mine în pragul prăbușirii emoționale. Și-a intrat în rol fără comentarii, transportând rude de la aeroport, făcând cumpărături, gătind și chiar spălând așternuturi

murdare. N-a adus niciodată vorba despre excursiile ratate. Când am încercat să-i spun că-mi părea rău pentru situația în care îl băgasem, s-a uitat la mine ca la o nebună: „Îți mulțumesc că mă lași să vă ajut”, mi-a răspuns cu modestie.

Mai târziu, după decesul bunicului, bunica m-a bătut ușurel cu palma pe genunchi și mi-a spus: „Sper ca tu și Pete să fiți la fel de fericiți împreună cum am fost noi”.

— O, dar nu e nimic serios, am zis, dar m-am oprit când am văzut expresia de pe chipul bunicii.

Atunci mi-am dat seama cât de tare greșeam. Pete merita păstrat și aș fi fost inconștientă să-l las să plece.

•

Dau telefon la *Daily Mail* ca să-i anunț că accept interviul, până la urmă. Mă prezint și cer să vorbesc cu Kieran Keenan. Pauză.

— Sunteți rudă cu el? mă întreabă o voce bărbătească.

— Nu. Este în legătură cu un material la care lucra.

— Kieran n-o să mai lucreze la noi, mă tem.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— A fost victima unui accident de circulație destul de grav. Nu știm când o să poată ieși din spital. Dar, dacă aveți un subiect, vă ascult. Dacă suntem interesați, o să vă contactăm.

— Ce fel de accident?

— A fost lovit de o mașină. Fractură de coloană, bietul băiat. Doctorii speră să-l poată externa în șase luni, dar în niciun caz mai devreme.

O bănuială oribilă mi se strecoară în minte.

— Șoferul a fost prins?

— De obicei, noi punem întrebările, îmi răspunde omul puțin amuzat. Un coleg de-al nostru a scris un articol despre accident. Îl găsiți pe site, dacă vreți să aflați detalii. Să revenim la cazul dumneavoastră…

Închisesem deja.

•

Găsesc cu greu articolul, între două casete care încearcă să atragă cititorii cu promisiunea unor dezvăluiri despre operațiile estetice ratate ale unor vedete de care n-am auzit în viața mea: „Reporter de la Mail victimă a unui accident auto. Șoferul a fugit de la locul faptei”. Nu are mai mult de o duzină de rânduri. Într-o seară, Kieran a fost găsit inconștient de un trecător, nu departe de casă. Nu există martori oculari.

A încercat oare să-l contacteze direct pe Miles, incitat de observația mea că povestea e mult mai complexă decât pare? Stagiul i se apropia de final și ar fi dat orice să-și treacă la CV o lovitură de presă, dar lui Miles s-ar putea să nu-i fi fost pe plac concluziile la care ajunsese.

Știu, trebuie să-mi țin imaginația în frâu. Simt însă, undeva adânc în mine, că am putea fi cu toții în pericol.

95.

MADDIE

Cu trei zile înainte de audiere suntem convocați într-o clădire mică, anonimă, din Camden ca să-l vedem pe Theo. Locul aduce cu o creșă sau o grădiniță, cu camere pline de jucării și de covorașe moi, dar pe placa de la intrare scrie clar: Centrul Camden pentru contact cu minorii. Zona de recepție este tapetată cu afișe de tipul: „Aici, cel mai important este copilul" sau: „Lăsați certurile afară. Aici este un loc pozitiv, pentru copiii noștri!", pe lângă reclame la un centru pentru femei agresate și la linia telefonică gratuită pentru semnalarea abuzurilor contra copiilor.

Avansăm pe un coridor lung, pe lângă cămărute cu uși deschise în care tați încearcă, neîndemânatic, să se joace cu copiii lor. În ciuda desenelor vesele de pe pereți și a mobilierului în culori pastelate, avem impresia că pătrundem într-un fel de iad imaginat de birocrați – combinația suprarealistă dintre o pușcărie și un loc de joacă. „Aici ajung rebuturile din familiile destrămate", îmi spun în gând. Aici ar trebui trimiși cei care se gândesc să divorțeze, nu la terapie de cuplu. Orice căsnicie, oricât de grea, este preferabilă decât să-ți vezi copilul instituționalizat astfel.

Ajungem până la urmă în fața unei uși marcate „Camera pinguin, vârsta: 2–4 ani". Prin ferestruica încețoșată îl recunoaștem pe Theo, adâncit într-un joc cu bile. O femeie între două vârste îl supraveghează cu un laptop în brațe. Janine, probabil, supervizoarea noastră. Munca ei, am fost informați pe e-mail, constă în observarea „calității interacțiunii cu minorul" pentru CAFCASS, care ar putea împărtăși concluziile cu instanța.

Sunt foarte emoționată când intru, ceea ce mi se pare ridicol. Este fiul nostru, avem tot dreptul să

ne jucăm cu el, așa cum am făcut-o de nenumărate ori.

— Bună, Theo, îl salută Pete bucuros. Ce mai faci?

Băiatul ridică puțin ochii de la biluțele lui și mormăie ceva.

— Pare un joc amuzant. Pot să încerc și eu? îl abordează Pete fără să se lase descurajat.

Theo clatină din cap că nu.

— Haide, mai ții minte că am stabilit împreună cât de important este să te joci frumos?

Pete întinde mâna spre recipientul din plastic cu bile, dar Theo i-o ia înainte și îl trage lângă el.

— Al meu!

Nici n-am curaj să mă uit dacă Janine notează ce vede.

— Theo, spun, ghemuindu-mă la nivelul lui. Tata chiar vrea să se joace și el cu bilele…

Pentru prima dată, copilul îl privește în față.

— El nu e tatăl meu.

Simt că-mi îngheață sângele în vine. Pete pare șocat, incapabil să reacționeze.

— De ce spui asta, Theo? reușește să-l întrebe când își mai revine.

— Tati Moles este adevăratul meu tată. Și tu nu ești mami, declară întorcându-se spre mine. Eu am crescut în burtica lui mami Lucy. Așa mi-a spus tati Moles.

Se întoarce la bilele lui și aruncă cu mai multe deodată, în diferite direcții. Una se oprește sub scaunul supraveghetoare!

Pete se ridică și se apropie de ea.

— *Scrieți asta!* îi ordonă furios. Scrieți că acești… că *reclamanții* au discutat cu el despre caz, deși aveam o înțelegere să nu o facem.

Îmi dau seama că nu aveam nicio înțelegere înainte să apuce să termine de vorbit. Mai precis, că eu și Pete am crezut de la început că ar exista un acord. Pentru că dacă i-am fi mărturisit lui Theo adevărul despre părinții lui, am fi comis un gest

atât de radical, de irevocabil, încât nici nu ne trecuse prin cap s-o facem. Am stat cu capetele vârâte până la gât în nisip, sperând că problema se va rezolva cumva de la sine. Informaserăm foarte clar CAFCASS-ul că nu aveam de gând să-i spunem cine sunt adevărații lui părinți, dar Lyn nu afirmase niciodată că ar fi fost de acord cu decizia noastră.

— Reclamanții au solicitat reprezentantului CAFCASS permisiunea să abordeze cu Theo o versiune structurată a situației familiale. La urma urmelor, copilul are dreptul să știe adevărul. Asistentul social a ajuns la concluzia că era mai bine să afle acum, înainte să… Femeia ezită și am impresia clară că îi stă pe buze să spună: „Înainte să plece de la voi". Înainte de înfățișare, spune în schimb.

— Are numai *doi ani. Doi ani,* rostește Pete apăsat. Ce *cățea* monstruoasă ar permite să…

Se oprește în fine, dar răul e făcut.

— Contactul cu minorul a luat sfârșit, ne anunță Janine iritată. Vârâ pixul între paginile carnetului, ca să nu piardă șirul, apoi se ridică în picioare. Vă rog să părăsiți instituția în liniște sau voi fi nevoită să chem paza, adaugă indicând un buton mare, roșu, fixat pe perete.

96.

MADDIE

Dintre toate greutățile prin care am trecut – plecarea lui Pete de acasă, mutarea lui Theo în casa soților Lambert, ancheta poliției – nimic nu pare să-l fi marcat pe Pete mai puternic decât vizita la centrul de contact. Faptul că Miles reușise să-l întoarcă pe Theo împotriva noastră în lupta pe care o duceam părea să-i fi făcut praf și ultimele fărâme de speranță.

Iată de ce Miles nu și-a bătut capul să ne ucidă, mi-am dat seama. Nu pentru că l-ar împiedica scrupulele, ci pentru că n-are nevoie. Sistemul e de partea lui. Nu trebuie decât să aștepte ca rotițele angrenajului birocratic să se alinieze și să ajungă la o concluzie, care i-ar fi oricum favorabilă.

•

În ziua de dinaintea procesului, Pete își recuperează costumul de la curățătorie, iar eu îmi calc un sacou negru de in. Haine de înmormântare, îmi trece prin minte fără să vreau.

Pete mă urmărește, așteptându-și rândul la fierul de călcat, ca să-și calce cămașa.

— Știi, mă tot gândesc la regele Solomon și la copilul acela în privința căruia a ordonat să fie tăiat în două. Dacă ar fi existat CAFCASS pe atunci, probabil că i-ar fi luat copiii *lui,* pe motiv de amenințare cu violența la adresa unui minor. Cât despre femei, când mama adevărată a spus că ar prefera s-o lase pe cealaltă să ia copilul decât să-l vadă mort, cred că i s-ar fi servit un raport din care ar fi rezultat, fără dubiu, că nu și-l dorea și că se făcea vinovată de neglijență.

— N-aș da vina pe ei, îi răspund. Nu este vina lor că ne-am ales pe cap cu o bestie ca Miles. Gândește-te cât ne-a luat nouă până i-am descoperit adevărata față.

— Ai dreptate.

Îmi văd mai departe de călcat.

— Stai, am o idee, exclamă brusc. Ce-ar fi să împărțim copiii?

— Cum adică?

— Avem doi copii pentru două familii? De ce n-am putea, pur și simplu, să-i creștem împreună? Theo să petreacă două săptămâni la noi, să spunem, și David două săptămâni la ei, apoi invers, David la noi și Theo la ei. În felul ăsta am avea cu toții câte un copil, tot timpul. Ar trebui *să facem cu rândul,* așa cum i-am repetat întotdeauna lui Theo.

Pare atât de entuziasmat de ideea că încă ar putea fi găsită o soluție de compromis, încât n-am inima să-i spun că Miles n-ar accepta niciodată aranjamentul. De ce ar face-o? Nu a arătat că l-ar interesa compromisul decât atunci când a căutat să ne câștige încrederea. Și chiar dacă ar accepta, cine ar decide la ce școli să meargă băieții, unde să-și petreacă vacanțele sau chiar asupra unor lucruri mărunte, precum tunsoarea? Poate în primele zile, când lucrurile erau diferite, am fi putut negocia genul acesta de aranjament, dar acum, când Miles aproape că a pus gheara pe ambii copii, nu mai are niciun sens.

În loc să-i spun toate acestea, mă aud murmurând:

— Ei bine, măcar putem încerca.

97.

MADDIE

— Bună dimineața, vă rog să luați loc, ne invită amabil Marion Wakefield.

Încă nu mă pot obișnui cu stilul informal al tribunalelor pentru familie. E uluitor să te gândești că, în fiecare zi, părinți și copii sunt despărțiți în această cameră.

— În primul rând, aș dori să vă întreb dacă nu credeți că ați putea ajunge totuși la un acord. Domnule Kelly?

— Clienții mei au ascultat toate sugestiile, onorată instanță, îi răspunde avocatul familiei Lambert. Se pare că avem nevoie de o decizie a Curții.

Judecătoarea înclină din cap. Era răspunsul pe care îl aștepta, evident.

— Doamnă Chowdry, aveți vreo propunere?

— Clienții mei ar dori să avanseze o soluție de compromis, spune avocata noastră.

Judecătoarea Wakefield o privește pe deasupra ochelarilor.

— Vă ascultăm.

— Pe scurt, ar fi vorba de împărțirea timpului petrecut cu copiii în mod egal. Theo va petrece o perioadă cu reclamanții și apoi o perioadă egală cu pârâții. David va face același lucru, dar prin rotație inversă. Cum cei doi copii au nevoi diferite, acest aranjament le va asigura cele mai bune condiții de trai amândurora.

— Am înțeles. Propunem o pauză pentru a permite părților să discute propunerea.

Ieșim cu toții. Nu există săli mai mici, așadar, ne oprim pe culoar. Miles și Lucy nu se grăbesc să ni se alăture, ci se sfătuiesc intens cu avocatul lor. În sfârșit, după câteva minute, Miles se apropie de noi.

— Frumoasă încercare. Știți c-o să pierdeți, așa că încercați să salvați ce se mai poate din dezastru. Evident, nici nu ne trece prin cap să acceptăm, tocmai fiindcă o să câștigăm.

Acestea fiind zise, pleacă înapoi spre grupul lui.

Când ne întoarcem cu toții în sala de ședințe, am grijă să-mi apăr spatele, plasându-mă în fața lui Pete.

— Ei bine, la ce concluzie ați ajuns? ne întreabă judecătoarea.

— Clienții mei nu consideră că propunerea ar fi în interesul copiilor, onorată instanță. Stilurile de parenting ale celor două familii sunt incompatibile.

— Am reținut. Să continuăm.

Anita ne-a explicat că audierea începe cu declarațiile preliminare ale avocaților celor două părți, urmate de depoziția profesională a celor de la CAFCASS. După aceea, Miles și Lucy vor răspunde la întrebări pe marginea declarațiilor scrise pe care le-au dat, apoi va veni rândul nostru. La final, părțile vor avea o scurtă intervenție rezumativă. Este posibil ca judecătoarea să decidă anunțarea verdictului la o dată ulterioară, dar Anita crede că o va face în cursul zilei. Pe scurt, nu mai există cale de întoarcere.

Este chemat să ia cuvântul psihologul, Harvey Taylor, care avansează spre boxa martorilor – un simplu scaun pus lângă o masă, undeva în lateral. Își prezintă concluziile evaluării lui Theo pe un ton profesional, neutru. Când ajunge la aspectele legate de personalitatea lui rece și insensibilă, judecătoarea îl întrerupe:

— Vreți să spuneți că are nevoie de îngrijire specială?

— Da. Probabil măsurile necesare nu se ridică la nivelul nevoilor lui David, dar prezintă un grad înalt de complexitate.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu… bombăne Miles.

Judecătoarea îi aruncă o privire aspră, dar nu-l apostrofează.

— Ați putea descrie în ce ar consta aceste măsuri speciale?

— În esență, Theo are nevoie de un anumit stil de parenting, ceea ce noi numim o educație caldă.

Psihologul prezintă pe larg sensul expresiei.

— Iar acest tip de parenting poate fi deprins?

— Da, dar cum este vorba de trăsături ereditare, părinții care prezintă aceleași trăsături de personalitate nu sunt întotdeauna cei mai în măsură să-l aplice, răspunde prudent psihologul. Se oprește să-și aleagă prudent cuvintele, apoi reia: în opinia mea, domnul Riley a înțeles deja foarte bine acest mod de creștere a copilului.

— Doamnă judecător, intervine imediat avocatul familiei Lambert, domnului Taylor i s-a cerut să evalueze un eventual impact negativ al mutării copilului la clienții mei. Concluzia sa este că Theo s-ar adapta admirabil. Domnului Taylor nu i s-a cerut să verifice capacitățile de parenting ale celor două familii.

— Psihologul nu făcea decât să răspundă unei întrebări puse de mine, îi răspunde calm judecătoarea Wakefield. Expertiza sa este relevantă pentru chestiunea stilurilor de parenting, pe care ați evocat-o chiar dumneavoastră acum câteva minute.

„Dumnezeu să-ți dea sănătate”, îi mulțumesc în mintea mea.

— Reclamanții sunt pregătiți să-și adapteze abordarea în funcție de nevoile copilului, declară avocatul.

— Sunt convinsă. Vă mulțumesc, spune judecătoarea făcându-i semn lui Harvey Taylor că se poate retrage.

•

Este un mic câștig într-o lungă listă de pierderi. Nu reprezintă mare lucru, din moment ce doar noi știm că Miles nu este capabil să crească un copil

cu căldură. Îmi îndrept privirea spre el. Pare foarte relaxat și sigur pe el, în timp ce Pete, lângă mine, se foiește fără încetare pe scaun și își roade unghiile, cu nervii la pământ. Ce aș face eu în locul judecătoarei? Cui i-aș încredința copiii? Familiei stilate, arătoase și pline de bani, sau familiei anchetate de poliție, cu antecedente psihiatrice, asupra căreia planează acuzația de alcoolism?

Miles vede că mă uit la el și-mi zâmbește.

Nu avem nicio șansă, îmi spun. Nici eu nu aș fi în stare să iau o decizie în favoarea noastră. Mă uit la Pete, întrebându-mă dacă l-aș putea pregăti cumva pentru deznodământ.

După psiholog, este rândul lui Lyn Edwards, care pare emoționată, ceea ce mă surprinde. Doar intervențiile la tribunal fac parte din meseria ei.

— Doamnă Edwards, începe judecătoarea, aveți ceva de adăugat la declarația scrisă pe care ați furnizat-o instanței?

— Da, doamnă judecător, începe experta șovăielnic. Dar nu știu dacă statutul meu îmi permite să fac o astfel de dezvăluire.

Judecătoarea ridică mirată din sprâncene.

— Are legătură cu interesul copilului?

— Cred că da, doamnă judecător. Este vorba de o înregistrare video pe care am primit-o aseară.

— În acest caz, solicit părților să părăsească sala, în timp ce reprezentanții lor vor negocia admisibilitatea probei. Judecătoarea face semn cu capul în direcția noastră, apoi spre soții Lambert. Vă rog să ieșiți. Aprodul o să vă anunțe când vă puteți întoarce.

•

Ieșim din nou cu toții. Îmi spun că avem de-a face cu încă un truc de-al lui Miles. O ultimă ticăloșie care să-i consfințească victoria. Grupul lor s-a oprit în partea opusă a holului. Pe chipul bărbatului nu se citește nimic. Ciudat. Dacă e o lovitură plănuită de el, ar trebui să arate mai

mulțumit. Pare doar nerăbdător să intre înapoi în sală. Lângă el, Lucy se joacă nervoasă cu șiragul ei de perle.

— Ai idee despre ce e vorba? îl întreb pe Pete.

— Nu, câtuși de puțin, îmi răspunde uluit. Dar știu că Miles a alimentat-o pe Lyn cu informații tot timpul, așa că e mâna lui, probabil.

În sfârșit, aprodul ne cheamă înapoi în sală.

— Vă mulțumesc pentru răbdare, ne întâmpină amabil judecătoarea Marion Wakefield. Își îndreaptă atenția spre Lucy. Doamnă Lambert, o voi invita pe doamna Edwards să ne descrie filmul la care s-a referit mai devreme. Dacă doriți să luați o pauză pentru a discuta chestiunea cu avocatul dumneavoastră sau dacă doriți să vizionați înregistrarea, vă rog să ne informați. Rețineți că, în acest caz, și partea adversă are dreptul să vadă filmul. Doamnă Edwards, vă rog să începeți.

— Filmarea pare să fie făcută cu o cameră video plasată pe o etajeră, în camera de joacă din casa familiei Lambert. Singurele persoane care apar sunt doamna Lambert și Theo, așezați la o masă. Doamna Lambert desenează ceva ce numește „un loc sigur”. Insistă, în dialogul cu copilul, că nu există loc mai sigur decât acasă la ea. Îi spune că, dacă i se va solicita să deseneze locul unde se simte în siguranță, trebuie să deseneze casa familiei Lambert și să se plaseze în interior, alături de cei doi soți. În sfârșit, îi garantează că, dacă face acest desen, tati Miles va fi foarte mândru de el.

Se lasă un moment de tăcere.

— Ce concluzie trageți dumneavoastră din această înregistrare?

— Cred că doamna Lambert pregătea copilul pentru vizita mea, spune Lyn reușind să pară cumva jenată. Din păcate, deși sunt confidențiale, rapoartele CAFCASS circulă uneori pe internet. Părinții le postează pe diferite forumuri de discuții. Tehnicile prin care poți obține un răspuns din

partea unui copil foarte mic sunt limitate, prin urmare metoda pe care urma s-o aplic era ușor de ghicit. Își mută privirea de la judecător spre Pete. Domnul Riley m-a avertizat, la un moment dat, că reclamanții îl antrenează pe Theo. Am crezut că exagerează.

— Vă mulțumesc, doamnă Edwards. Judecătoarea se uită din nou în direcția lui Lucy. Doamnă Lambert, în mod normal, depoziția dumneavoastră ar fi trebuit să aibă loc mai târziu, dar, având în vedere cele relatate de doamna Edwards, vă rog să poftiți în boxa martorilor.

Mâinile lui Lucy tremură atât de puternic, încât abia poate ține cartonașul cu jurământul, pe care îl citește poticnit.

— Aveți vreun comentariu la cele prezentate de doamna Edwards? o întreabă judecătoarea când reușește să termine.

— Ei bine, murmură Lucy atingându-și neliniștită perlele. Nu este adevărat că îl *antrenam,* nu în sens strict. M-am gândit că nu avea decât o singură șansă să răspundă în fața CAFCASS și că ar fi fost groaznic să greșească, să nu spună ceea ce eu știam sigur că își dorește. Îi aruncă o privire disperată lui Miles, care o urmărește impasibil. Pentru că *vrem* într-adevăr să-l facem mândru pe tatăl lui, nu este normal? Adică, e ca și cum ai lua meditații înaintea unui examen, nimic mai mult.

Tăcerea care se lasă de această dată pare să nu se mai termine. Marion Wakefield nu o contrazice pe Lucy, nu o acuză de falsificarea probelor, de sfidarea Curții și, probabil, de o mulțime de alte chestii grave, nici nu pune întrebări suplimentare. Își notează ceva în agendă și lasă martora să fiarbă în suc propriu.

Până la urmă, ridică ochii spre avocata noastră, Anita.

— Doamnă Chowdry, dacă nu aveți întrebări pentru martor pe această temă, sugerez să mergem mai departe.

•

Una dintre bone trebuie s-o fi făcut, îmi dau seama. Cel mai probabil, Tania. Știa despre cameră de la Michaela și nu i-a fost greu să acceseze conținutul. Poate că inițial a vrut să se asigure că nu era nimic incriminator pentru ea, că nu fusese surprinsă bând cafea sau pierzând vremea pe Facebook. Când a fost dată afară și înlocuită cu Jill și-a spus că ar putea folosi înregistrarea ca să se răzbune.

Sper, pentru binele ei, că s-a întors acasă, în Franța.

Partea următoare a ședinței se derulează într-o atmosferă ireal de calmă, ca și cum nimeni n-ar vrea să se lanseze în afirmații bombastice cât timp Lucy pare gata să izbucnească în lacrimi. Avocatul familiei Lambert pare hotărât să continue ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ceea ce pare să meargă o vreme. Până și eu mă întreb dacă gestul lui Lucy a schimbat cu adevărat ceva. În orice caz, încercarea de a descifra dorințele unui copil dintr-o mâzgăleală grăbită mi se pare o tâmpenie. În schimb, toate argumentele împotriva noastră – problema mea cu băutura, acuzațiile la adresa lui Pete, faptul că Theo a fost dat afară de la grădiniță când noi ne ocupam de el – rămân valabile.

Pe de altă parte, nu mă pot împiedica să mă gândesc că, dacă situația arăta dezastruos înainte, acum avem o mică șansă.

98.

MADDIE

Apoi, Miles este interogat de Anita. Avocata se descurcă bine, dar progresele sunt minime. Tipul este calm și curtenitor – modelul martorului care dorește să coopereze. E greu să-i combați argumentul central, acela că Lucy îl iubește pe Theo și că, în calitate de părinți biologici, consideră că cel mai bun loc pentru copil este alături de ei. Cine ar putea spune altceva?

Vine rândul lui Pete. Avocatul familiei Lambert trece rapid la atac.

— Ne-ați putea spune de ce vă ocupați mai ales dumneavoastră de Theo?

— Pentru că îmi face plăcere și cred că mă descurc bine, îi răspunde Pete.

— Nu pentru că v-ați pierdut locul de muncă?

Partenerul meu cască ochii, dar își păstrează calmul.

— Nu.

— Dar, din câte știu, postul v-a fost desființat imediat după nașterea copilului și nu ați reușit să vă găsiți altceva de lucru.

Pete ezită o fracțiune de secundă.

— Am început să lucrez pe cont propriu.

— Și câte comenzi ați primit în această perioadă?

— Vreo șase.

— Conform bazei de date a Sindicatului Național al Jurnaliștilor, anul trecut ați publicat trei materiale. Avocatul marchează o pauză, ca să evidențieze discrepanța. Realist vorbind, v-ați permite ca doamna Wilson să nu mai lucreze?

— Probabil că nu, recunoaște Pete.

— Așadar, faptul că vă ocupați de copil este totuși determinat de necesități economice.

Pete trage adânc aer în piept.

— A fost o alegere pe care am făcut-o de bunăvoie, logică din punct de vedere financiar. Este un privilegiu pentru mine să mă ocup de ceva care îmi face plăcere.

— Cu toate acestea, revine avocatul, privilegiul dumneavoastră are un cost – îl lipsește pe copil de atenția permanentă a mamei.

— Întrebarea dumneavoastră pare să implice că un tată cu normă întreagă ar fi mai puțin competent decât o mamă cu normă întreagă. Nu cred că lucrurile stau așa, ci că variază de la un individ la altul.

„Bun răspuns", îl felicit în gând.

Avocatul zâmbește aparent mulțumit de el însuși.

— Ce scor aveți în jocul video *Call of Duty?*

— Nu mai țin minte, spune Pete clipind nedumerit.

— Dați-mi voie să vă împrospătez memoria. Sunteți pe locul douăzeci și patru de mii, două sute patruzeci și șapte dintre toți jucătorii din Marea Britanie. Jucați frecvent, presupun, altfel nu ați ajuns atât de sus în top?

— Nu, nu joc des. De fapt, am obținut acel scor înainte de venirea pe lume a lui Theo, când încă lucram în presă.

Avocatul a adoptat acum o atitudine sceptică.

— Permiteți-mi să dau citire unei întrebări pe care ați postat-o pe forumul DadStuff, despre temperatura corectă la care se dezinfectează biberonul. Citește textul și se oprește din nou. Am impresia că este o informație de bază pentru orice părinte, nu sunteți de acord?

— Era un lucru pe care nu-l cunoșteam, am pus o întrebare și nimic mai mult. Trebuie să înțelegeți că niciun părinte nu este perfect din prima zi. Copiii nu vin cu un manual de utilizare. Din fericire, în zilele noastre avem acces la internet. Cred că este mai prudent să întrebi decât să-ți închipui că ai răspuns la orice.

Am impresia că este în avantaj și sunt mândră de el. Rezistă foarte bine în fața unui profesionist al interogării martorilor. Însă avocatul nu se lasă:

— Că tot veni vorba de internet, accesați pornografie?

Pete se strâmbă, dar știe că nu are sens să nege o informație din dosar.

— Da, la un moment dat, răspunde stingherit.

— Credeți că este o ocupație demnă de un părinte?

— Nu sunt mândru de asta. Și nu am făcut-o niciodată cu Theo acasă.

— Dar faptul că sunteți tentat să intrați pe astfel de site-uri contrazice afirmația dumneavoastră că tatăl și mama ar fi interșanjabili, nu credeți?

Pete deschide gura să răspundă, dar nu-și găsește cuvintele.

— În orice caz, nu mă face un părinte mai puțin bun, spune într-un târziu.

— Dar pornografia infantilă v-ar face un părinte mai puțin bun? întreabă avocatul pe tonul cel mai normal din lume.

— Dacă aș accesa pornografie infantilă, aș fi un monstru. Nu este cazul, îi răspunde Pete rece.

— Cu toate acestea, ați vizitat site-uri unde apar imagini sexualizate cu minore, descoperite și păstrate la poliție, în eventualitatea unei anchete. Corect?

Pete explică faptul că imaginea respectivă era doar o reclamă, pe care poliția a folosit-o pentru a-l forța să coopereze, dar că nu a fost niciodată acuzat oficial de posesiune de pornografie infantilă. Argumentele lui sună fals și confuz până și pentru mine. Arunc o privire spre judecătoare, încercând în zadar să-i citesc reacția.

— Vă mulțumesc, încheie avocatul.

E rândul meu. Sunt pregătită de un atac josnic ca acela la care a fost supus Pete, dar avocatul schimbă tactica. Presupun că este destul de inteligent ca să-și dea seama că nu are rost să

critice, în fața unei judecătoare, o femeie care muncește.

— De când îl cunoașteți pe domnul Riley?

— De patru ani.

— Ați spune că vă bucurați de o relație stabilă?

Subînțelesurile întrebării mă fac să tresar, într-un acces de iritare, dar îmi revin repede.

— Avem o casă împreună, avem un copil, am plecat din Australia ca să trăiesc alături de el. Da, sigur că este o relație stabilă.

— Dar nu sunteți căsătoriți, nu?

— Ce importanță are? Este o decizie personală.

— Ați luat această decizie pentru că nu vă simțiți capabilă să vă angajați într-o relație pe termen lung? întreabă malițios avocatul.

Îi arunc o privire furioasă judecătoarei. Chiar are voie să pună astfel de întrebări? Femeia așteaptă să răspund. Trag aer în piept.

— Nu, ci pentru că ideea de căsătorie mi se pare depășită și patriarhală.

Motivele mele sunt mult mai complexe de atât, dar nu e momentul să intru în detalii.

— Pete v-a cerut vreodată în căsătorie?

— Nu, dar… îmi cunoaște opiniile, de aceea nu o face.

— Sau pentru că nici el nu dorește să se angajeze într-o relație pe termen lung cu dumneavoastră.

Clipesc. Sincer, este o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată. Întotdeauna am considerat că Pete și iubirea pe care mi-o poartă mi se cuvin de la sine.

— Căsătoria nu ne-ar face neapărat părinți mai buni și nici relația noastră nu ar câștiga în stabilitate.

— Ați frecventat, împreună cu domnul Riley, un terapeut de cuplu în ultimele luni?

Rămân cu gura căscată. De unde naiba are această informație? apoi îmi dau seama. Miles l-a

pus pe detectivul acela să ne urmărească, să scotocească prin gunoi.

— Da, am făcut-o, răspund ezitant.

— Din ce motiv?

— Nașterea prematură a lui Theo ne-a afectat puternic, dar nu s-a pus niciodată problema despărțirii, dacă asta insinuați.

— Da, pentru că, dacă v-ați fi despărțit, Pete nu și-ar mai fi putut permite să se ocupe exclusiv de copil, recunoașteți?

— N-am făcut niciodată calcule de genul acesta.

Avocatul își consultă hârtiile din față.

— Călătoriți des în interes de serviciu, corect?

— Fac clipuri publicitare. Deși majoritatea se filmează în țară, de patru sau cinci ori pe an sunt nevoită să călătoresc în străinătate, niciodată mai mult de câteva zile.

— L-ați înșelat vreodată pe Pete cu un alt bărbat?

Pentru o clipă, urechile încep să-mi țiuie și camera pare să se micșoreze.

— Nu.

— Așadar, nu ați întreținut raporturi sexuale cu un membru al echipei de filmare, în cursul unei delegații?

Îngheț. Ce să răspund? Știe deja răspunsul? Încearcă să mă provoace să mint? Nu reușesc cu niciun chip să mă decid asupra celei mai bune opțiuni.

— Onorată instanță, intervine Anita, clienta mea a răspuns deja la această întrebare. Mai mult, chiar dacă ar fi avut o relație extraconjugală, nu văd care este relevanța acestui fapt în raport cu capacitatea ei de a-l crește pe Theo.

— Doamnă judecător, ceea ce doresc să demonstrez este că situația lor de cuplu este mult mai puțin stabilă decât cea a clienților mei.

— Ceea ce ați făcut. Vă rog să treceți mai departe, pune capăt discuției judecătoarea.

După aceea, atacul la problema mea cu alcoolul pare floare la ureche. Când mă întorc în bancă, simt că îmi ard obrajii. Pete îmi trimite un bilețel: „A fost revoltător. Te-ai descurcat bine”.

•

Urmează un dialog interminabil între avocați, despre Carta europeană a drepturilor omului și aplicabilitatea practică a principiului enunțat în Convenția ONU asupra drepturilor copilului – „Copilul are dreptul să fie crescut de părinții lui”. Este un punct vital, dar nu reușesc să mă concentrez. Întrebarea avocatului îmi răsună încă în creier: „L-ați înșelat vreodată pe Pete?” Ce anume știe?

Nu cumva ar trebui să-l pun la curent pe partenerul meu în legătură cu escapadele mele sexuale înainte s-o facă Miles? Aceasta e întrebarea.

În sfârșit, sunt examinate toate dovezile, iar Pete ține o intervenție finală, în numele amândurora. În mod normal ar fi trebuit s-o facă Anita, dar am decis între noi că e mai bine așa. El este principalul responsabil pentru Theo, el este cel care trebuie să-i facă o impresie bună judecătoarei.

Începe prin a descrie ce a trăit în ziua când s-a trezit cu Miles la ușă și cum lumea s-a prăbușit în jurul lui când a aflat că Theo nu e fiul nostru. Relatează eforturile pe care le-am făcut ca să ajungem la un compromis și înțelegerea progresivă a faptului că Miles nu se va da în lături de la nimic ca să obțină copilul doar pentru el. În cuvinte calme, atent măsurate, povestește că participarea la clasele de parenting și apoi discuția cu Harvey Taylor l-au transformat într-un tată mai bun pentru Theo.

— Prin urmare, dacă veți hotărî că trebuie să trăiască în continuare cu noi, această experiență oribilă va fi servit la ceva. Pentru că va fi în avantajul copilului. Atunci când privim imaginea de ansamblu, interesul lui trebuie să primeze. La

finalul intervenției, i se adresează direct lui Lucy: Propunerea noastră încă este valabilă. În pofida afirmațiilor făcute mai devreme, în ciuda tuturor celor întâmplate, am fi fericiți să creștem împreună copiii. Am fi fost de acord la început.

— Vă mulțumesc, spune judecătoarea. Dacă nu mai aveți nimic de adăugat, vă rog să părăsiți sala pentru deliberare.

99.

MADDIE

— Vă mulțumesc pentru răbdare. Sunt gata să dau citire deciziei.

Am așteptat cu toții pe culoarul înghesuit vreo două ore. Două ore de agonie ce păreau să nu se mai termine. Cum ziua se apropia de final, din celelalte săli se scurgeau alte grupuri, părinți triști și părinți veseli. Părinți în lacrimi, conduși de avocații lor spre ieșire, și părinți fericiți, care loveau aerul cu pumnii într-o dezlănțuire victorioasă dezinhibată.

În sfârșit, suntem chemați înapoi în sală. „Acum e acum. Acum se joacă totul", mă gândesc. Aproape că nu-mi vine să cred, atât de suprarealistă și, concomitent, de mundană mi se pare experiența prin care trec. Îmi spun că am văzut prea multe seriale unde judecătorii bat cu ciocănelul în masă și avocații urlă: „Obiectez, onorată instanță!" Atmosfera calmă în care judecătoarea urmează să-și citească decizia, ca un președinte de consiliu de administrație la o ședință care nu interesează pe nimeni, mi se pare complet nefirească.

Judecătoarea Wakefield ne măsoară pe rând cu privirea.

— Vă mulțumesc că v-ați prezentat cu toții astăzi și ne-ați informat asupra intențiilor și argumentelor dumneavoastră. Vă mulțumesc și pentru modul în care ați cooperat cu instanța și că ați acceptat ca martorii să fie chestionați de reprezentanții părții adverse. Sunt convinsă că unele întrebări vi s-au părut nepotrivite, dar dialogul încrucișat mi-a permis să înțeleg mai bine situația. După cum ați aflat, legea britanică pleacă de la prezumția că familiile naturale sunt cele mai în măsură să aibă grijă de copii. În același timp,

avem datoria să ne asigurăm că interesul copilului primează, iar aici intervin considerente precum continuitatea și impactul psihologic al schimbărilor.

Continuă pe aceeași notă, descrie o listă în șapte puncte pe baza căreia se evaluează situația minorului și rezumă probele aferente fiecărui punct. Este imposibil să-ți dai seama de partea cui înclină balanța. Marchează o pauză mai lungă.

— Dreptul copilului de a fi crescut de părinții săi este un alt principiu extrem de important. Astăzi am ascultat puncte de vedere diferite despre cum s-ar putea aplica principiul în speța de față. După o analiză atentă, am hotărât să accept argumentul doamnei Chowdry, conform căruia cuvântul *părinte,* în acest context, nu ar trebui să li se aplice exclusiv mamei și tatălui biologici, ci și persoanelor pe care copilul le privește ca atare, de care este legat printr-un milion de detalii și gesturi cotidiene – altfel spus, printr-o legătură de iubire. Am ascultat opinia domnului Taylor, conform căreia Theo ar fi mai pregătit să rupă această legătură decât alți copii la aceeași vârstă. Pe de altă parte, am reținut și faptul că i-ar fi mai greu să formeze noi legături, într-o nouă familie. Din acest motiv, consider că ambele familii dețin, în linii mari, capacitatea de a-i asigura un mediu sigur și iubitor.

Încă o pauză.

— După cum știți, tribunalul pentru minori și familie operează conform principiului neintervenției, adică orice măsură decisă trebuie să ducă la o ameliorare a situației copilului în raport cu situația existentă. Deși speța noastră este cu totul specială și necesită o hotărâre clară a Curții, principiul menționat rămâne neschimbat. Dacă Theo trebuie să-și schimbe familia, vreau să fiu absolut sigură că schimbarea este în interesul lui. Cum dovezile de care dispunem sunt echilibrate, am decis să permit continuarea aranjamentului

anterior. Copilul va continua să trăiască alături de cei pe care i-a considerat a fi părinții săi în primii doi ani de viață.

Îmi ia o clipă să pricep ce spune. Theo se întoarce acasă. Este incredibil, dar am câștigat. Pete se întinde, îmi ia mâna și o strânge. Îi răspund la fel, dar judecătoarea nu a terminat:

— Nu putem permite perpetuarea situației în care Theo să locuiască împreună cu părinții, dar răspunderea parentală să le revină reclamanților. Prin urmare, ordinul de stabilire a responsabilității parentale emis anterior va fi revocat și un nou ordin va fi emis, acordând responsabilitatea parentală părinților…

Mai anunță o serie de hotărâri, printre care aceea că va trebui să organizăm vizite de contact periodice pentru familia Lambert.

— Sper că, odată cu trecerea timpului, veți redescoperi cu toții acel spirit de cooperare cu care ați abordat inițial această situație extrem de dificilă.

Cu maxilarul încleștat de o furie abia stăpânită, chipul lui Miles este o mască lividă. E clar că își imaginase că avea victoria în buzunar. Probabil că exact așa a fost, până la apariția acelei înregistrări cu Lucy.

— Procesul acesta s-a referit la Theo, dar țin să le amintesc părților principiul neintervenției, în speranța că s-ar putea evita un proces similar pentru David.

Pe scurt, judecătoarea ne avertizează că, după ce am obținut câștig de cauză cu Theo, nu prea mai are rost să continuăm acțiunea pentru David. Totul se întoarce la starea de dinainte, ca și cum doamna Wakefield ar flutura o baghetă magică și ar șterge patru luni de chin. Privirea mi se îndreaptă către Lucy, care își șterge lacrimile, vizibil ușurată. Sunt sigură că îl iubește pe David și că, în sinea ei, era terifiată de gândul că l-ar putea pierde. Poate că am greșit când am încercat să i-l luăm, dar

impulsul de a-mi salva urmașul biologic din labele lui Miles a fost prea puternic.

Apoi, totul se termină la fel de brusc cum a început. Judecătoarea tastează ceva la computer și înclină grav din cap. Avocații se ridică. Îi imităm și noi. „Am câștigat, am câștigat”, îmi repet în minte. Pete mă ia pe după umeri și mă strânge în brațe.

— Am câștigat, îmi spune. Simt că tremură. Plânge cu chipul ascuns în umărul meu. Of, Dumnezeule! *Theo.* Am câștigat.

— Hai, să mergem. Să mergem să ne luăm înapoi băiatul, îi spun.

100.

MADDIE

Ne ducem amândoi să-l luăm de la soții Lambert. Jill ne deschide, cu Theo alături, îmbrăcat, cu valiza lângă el.

— Auuu! Gata, vreau jos! strigă când Pete îl ia în brațe, îl ridică de la sol și îl învârte prin aer.

Nu are nici cea mai mică idee de ce râdem și plângem amândoi ca niște descreierați, de ce îl pupăm și-l îmbrățișăm.

— Să mergem, îi spun dându-i în sfârșit drumul. Simt că meritățm o înghețată.

Coborâm împreună scările. Jos, se întoarce și face cu mâna:

— Pa, Moles! Ne vedem mâine!

Ne întoarcem și noi. Miles ne privește imobil din prag, pe chipul lui nu se citește nicio expresie.

— Mai discutăm în mașină, îi spun ținându-l strâns de mână.

Pete se oprește brusc.

— Mă duc să discut puțin cu el. Totuși, o să trebuiască să-i acordăm acces la Theo. A spus-o și judecătoarea, avem datoria să încercăm să revenim la relații cordiale.

— Pete, nu…

Încerc să-l opresc. Degeaba.

Văzându-l că se apropie, Miles înaintează și el. Pete îi întinde mâna și începe să vorbească. Sunt prea departe ca să aud ce-i spune, dar îmi imaginez cu ușurință: „Voi l-ați primit pe David; noi, pe Theo. Mi se pare un compromis onorabil. E momentul să lăsăm animozitățile dintre noi deoparte, pentru binele copiilor”. Îl văd pe Miles luându-i mâna și apropiindu-se de el, în stilul acela bizar al lui de a vorbi în urechea cuiva. Nu-i dă drumul și îmi dau seama că-i strânge mâna cât de tare poate, că i-o strivește. Sunt convinsă însă că

paloarea bruscă de pe chipul partenerului meu e produsă de ceea ce îi este dat să audă, nu de durere.

— Ce ți-a spus? îl întreb când se întoarce la noi.

Observ că-mi evită privirea.

— M-a felicitat, îmi răspunde Pete cu un zâmbet bizar. A spus că cei mai buni au câștigat.

101.

Cazul nr. 12675/PU78B65, proba 53: E-mail de la Harvey Taylor către Peter Riley, recuperat din telefonul lui Peter Riley

Dragă Pete,

Îți mulțumesc pentru mesaj și pentru linkul la știrea tristă despre judecătoarea Wakefield. Din întâmplare, bicicleta mea este la reparat, dar îți voi urma sfatul.

Felicitări pentru câștigarea procesului. Dacă vă pot ajuta în viitor, nu ezita să mă contactezi.

Numai bine.
Harvey Taylor
Psiholog

https://www.lawgazette.com/obituary/tributes-pour-in-for-family-judge-Marion-Wakefield

102.

PETE

Zilele s-au transformat în săptămâni și, cum Miles nu a încercat să ne contacteze, am început să ne relaxăm. Asta nu înseamnă că am lăsat complet garda jos. Am renunțat la ieșirile cu bicicleta. Traficul din Londra este destul de periculos și fără un maniac care să mă urmărească pentru a-mi da un brânci cu bara în roata din spate.

Theo era în continuare pe lista de așteptare de la grădiniță, dar reușiserăm între timp să-i găsim o bonă care îl primea la ea, la câteva străzi distanță. Nu era o soluție pe termen lung. Bona, pe nume Rosie, nu putea să-l ajute să-și corecteze problemele de comportament, dar, cel puțin, scăpase de familia Lambert.

Cu toate acestea, aveam impresia stranie că nu era decât calmul dinaintea furtunii. Lucrurile pe care Miles mi le spusese când îl luaserăm pe Theo de la ei, insinuările despre Maddie pe care mi le șuierase la ureche, așa puerile și penibile cum erau, îmi indicau că nu era capabil să accepte decizia Curții și să meargă mai departe. Evident, nu credeam nicio iotă din cele îndrugate. Nu uitasem că, prima dată când venise la noi acasă, lăsase să se înțeleagă că Theo ar fi rezultat dintr-o relație între el și partenera mea. Gestul fusese pe deplin deliberat, mi-am dat seama mai apoi. O primă încercare de manipulare, ca să vadă cum reacționez. Fusese necesară intervenția lui Don Maguire, care tușise jenat și explicase cum stăteau lucrurile cu adevărat. Pur și simplu, Miles nu rezista plăcerii de a-i face pe alții să sufere.

Odată mi s-a părut că i-am văzut mașina când îl duceam pe Theo la Rosie. Cum femeia locuia aproape, îl lăsam să meargă pe tricicleta lui, asigurându-mă că nu traversa niciodată de unul

singur. Mi-o luase puțin înainte, dar era pe trotuar și nu se vedeau mașini în jur, așa că l-am lăsat în pace. O bătrânică împingea încet în fața ei un cărucior de cumpărături. Theo acceleră și o depăși în viteză, inerția ducându-l dincolo de bordura trotuarului. Chiar în acel moment, un SUV BMW negru ieși dintr-un loc de parcare și acceleră în trombă în direcția noastră. „Theo, treci pe trotuar!" am urlat cât mă țineau plămânii. Copilul se opri imediat și întoarse capul, șocat de groaza din vocea mea. Purta cască, desigur, dar în fața masei BMW-ului era complet inutilă. Apoi BMW-ul acceleră din nou și, chiar înainte să dispară, am apucat să văd în oglinda laterală că la volan se afla o femeie brunetă, cu ochelari de soare – specia aceea de parvenită din nordul Londrei care și-a lăsat copilul la școală și își forjează bolidul ca să nu întârzie la sală.

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, m-am dus la Theo. „Să nu mai cobori niciodată de pe trotuar, sau îți confisc bicicleta!" l-am apostrofat.

Puștiul își lăsă umerii să-i cadă comic, transmițându-mi clar că reacționam exagerat. Din perspectiva lui, avea dreptate.

Am citit că unii părinți devin prăpăstioși după ce trec prin evenimente traumatice – speriați de orice și supraprotectori, imaginându-și dezastre la fiecare pas. Cu timpul, copiii lor se contaminează de aceste spaime, devin nesiguri pe ei și timizi. Nu-i puteam face așa ceva lui Theo, care fermeca pe toată lumea cu îndrăzneala lui băiețească. Nu aveam voie.

M-am hotărât să-mi controlez mai atent emoțiile și să-mi ascund de el fricile care mă bântuiau. Voiam o viață normală.

103.

PETE

Așadar, când l-am pierdut pentru prima dată în magazinul Sainsbury, am încercat să nu reacționez exagerat.

De obicei, comandam pe internet lucrurile de care aveam nevoie, dar o dată pe săptămână planificam împreună cu Theo meniul pentru următoarele șapte zile și ieșeam la cumpărături. Ne făcea mare plăcere această activitate gospodărească. Am încercat chiar să-i instilez câteva deprinderi, punându-l să găsească o conservă cu fasole, de pildă, și s-o aducă la coș, chiar dacă asta însemna s-o înlocuiesc pe ascuns cu varianta pe care o căutam cu adevărat, cea cu conținut mai redus de zahăr și sare.

— Îți mulțumesc, Theo, l-am felicitat când mi-a adus o cutie de lapte. Acum avem nevoie de un pepene. Din acela mic și galben, îți amintești?

Dădu din cap că înțelesese și o luă din loc. Am profitat ca să încarc căruciorul cu niște produse congelate: file de pește, *pollock,* nu cod; mazăre fără zahăr adăugat; creveți dintr-o sursă sustenabilă. Sigur? În fine, așa scria, cu litere mari, pe cutie, dar putea să însemne orice. Am verificat pe verso și am văzut că nu avea certificare MSC.

Dintr-odată mi-am dat seama că avusesem timp să parcurg toate inscripțiile de pe spatele cutiei de carton fără să fiu deranjat. Lui Theo nu-i trebuia niciodată atât de mult ca să găsească un produs. Am ridicat capul spre raioanele de fructe, îngrijorat, dar nu peste măsură. Poate că găsise ceva interesant printre rafturi sau intrase în vorbă cu vreo vânzătoare.

Magazinul era de mărime medie, incomparabil mai mic decât acele hipermarketuri unde poți găsi orice, de la tigăi la treninguri. Lăzile cu fructe se

înșirau chiar în fața mea, la câțiva metri. Theo nu era acolo.

M-am holbat secunde în șir la spațiul unde ar fi trebuit să fie, fără să înțeleg. Mi-a venit în minte ziua aceea când l-am pierdut la cumpărături și am retrăit oroarea de a nu ști, fie și pentru un minut, unde îți este copilul.

Dincolo de raionul cu fructe se vedeau ușile care duceau în parcarea magazinului. Uși transparente, automate, tentante pentru orice copil. Dacă ar fi fost acolo, l-aș fi văzut.

Oare? Prin minte mi se derulă scenariul în care un pepene cădea pe jos și se rostogolea afară, urmat cu pași vioi de Theo.

Și apoi? Ce-ar fi făcut după aceea? S-ar fi dus în parcare? De ce? Diverși șoferi grăbiți conduceau cu viteză mare pe acolo, un băiețel neatent…

„Calmează-te”, mi-am spus. Poate că decisese să se întoarcă la cărucior prin spatele raioanelor, pe lângă casele de marcat, făcând un ocol, și văzuse ceva interesant pe un raft. Nu trecuseră mai mult de douăzeci de secunde de când îi observasem lipsa și nu mai mult de un minut de când îl văzusem ultima dată. Panica îmi urca încet în piept. Am început să împing căruciorul rapid spre case, întorcând capul frenetic în stânga și-n dreapta printre șirurile de rafturi. Nu-l vedeam pe nicăieri. Dacă era în spatele meu? M-am întors și am luat-o invers. Cineva mă bloca în dreptul unui maldăr de pachete de cereale. Am înjurat în gând și am abandonat căruciorul, ca să-mi fac loc.

— Theo! am strigat cât am putut de tare, lăsând deoparte orice reținere britanică. Theo!

Nimic. M-am repezit la biroul de relații cu clienții, unde, ca de obicei, nu era nimeni. M-am îndreptat prin urmare spre cea mai apropiată casă.

— Scuzați-mă, am spus, trebuie să fac un anunț. Nu-mi găsesc fiul. Are doi ani și jumătate, poartă un hanorac roșu și blugi.

— Nu știu cum să folosesc stația de amplificare, îmi răspunse puștiul din spatele casei de marcat, fără să se oprească din scanarea produselor.

— Of, la naiba! Pot să o fac singur!

Am fugit înapoi, în spatele biroului, cu ochii după un microfon, dar o femeie de la coadă ridică privirea spre mine și mă strigă:

— Hei, ați spus un hanorac roșu?

— Da. L-ați văzut?

— Tocmai a ieșit din magazin cu un bărbat în costum. Păreau să se cunoască. Am impresia că se țineau de mână.

M-am uitat din nou la uși. Pe stativele cu ziare și reviste de la intrare cineva abandonase un pepene galben mic.

•

Am fugit afară, strigându-l în continuare, conștient că era prea târziu. Am început să alerg la întâmplare printre șirurile de mașini parcate. Apoi, am zărit un SUV BMW ieșind dintr-o alveolă aflată tocmai în partea opusă a parcării. Am rupt-o la fugă în direcția aceea. Poate că, dacă eram destul de rapid, reușeam să-i ajung înainte de barieră. Poate că avea să se oprească. Poate că…

Ne despărțeau vreo patruzeci de metri când mașina ajunse la ieșire. Înainte să iasă în stradă, Miles se opri o clipă și-mi aruncă o privire rece, lipsită de expresie. De pe locul din spate, atent asigurat în scăunelul pentru copii, Theo îmi făcea fericit cu mâna.

104.

PETE

Eram îngrozit, evident. În același timp, o parte din mine își spunea: „Bun, de data asta chiar ai încurcat-o, Miles”, pentru că acum puteam să mă duc liniștit la poliție și să reclam răpirea lui Theo, împotriva unei decizii judecătorești. Acum avea să fie rândul lui Miles să dea explicații în fața asistenților sociali, a polițiștilor și avocaților. Cu puțină șansă, chiar în fața unui judecător.

În sfârșit, mersese prea departe. Aveam dreptatea de partea mea și trebuia să mă asigur că brațul lung al legii îl va lovi cu toată puterea.

Am scos telefonul, dar ceva mă făcea să ezit. Dacă sunam imediat la poliție, mi-ar fi spus să rămân la fața locului până la sosirea unui echipaj. Apoi, după ce își dădeau seama că plângerea era legată de un caz de custodie recent încheiat, ar fi hotărât că nu reprezenta o urgență. Prioritatea mea era să mă asigur că Theo era în siguranță.

Am hotărât să-i sun din fața casei familiei Lambert. Astfel, poliția s-ar fi putut prezenta direct la ușa lor.

M-am suit în mașină și am condus până în Highgate ignorând sistematic limitele de viteză.

Am ajuns în fața casei Lambert, dar BMW-ul nu era parcat în curte. Pentru o clipă, crezusem că aș putea să i-o iau înainte, dar era limpede că Miles dusese copilul în altă parte.

Un fior mă străbătu pe șira spinării. Miles își iubea fiul, îl adora. Nu i-ar fi pus în niciun caz viața în pericol.

Am apăsat puternic pe butonul soneriei, apoi am intrat în curte și am urcat scările spre intrarea principală fără să mai aștept. Când ușa se deschise, în sfârșit, am văzut de ce durase atâta – Lucy umbla în cârje, avea un picior bandajat.

Nu mi-a fost greu să ghicesc ce se petrecuse. Miles se răzbunase pe ea pentru înfrângerea de la tribunal. Dar nu aveam timp să-mi exprim simpatia.

— Oh, Pete, ce drăguț că… începu ea.

— Unde-i Miles? am întrerupt-o.

— Miles? Mă privi confuză. Este la birou.

— L-a luat pe Theo cu mașina. Am gesticulat spre locul de parcare gol. De obicei nu se duce cu mașina la lucru, nu-i așa? Gândește-te, Lucy, gândește-te. Unde l-ar fi putut duce?

Părea în continuare extrem de confuză.

— Nu știu.

Fără să vreau, am ridicat pumnii încordați de furie și de groază, iar gestul a luat-o prin surprindere.

— Câteodată se duc în Heath. La iazul cu bărci. Lui Theo îi plac iazurile… și terenurile de rugby, desigur, simți nevoia să adauge repede.

— Mersi.

Am fugit înapoi la mașină și am pornit motorul. Eram pe punctul să plec de pe loc, când am auzit telefonul. Primisem un mesaj de la Miles Lambert:

> Dar cealaltă femeie a zis: Ca să nu fie nici al meu, nici al ei, tăiați-l!

105.

PETE

Am recunoscut citatul imediat, firește. Era din Vechiul Testament. Femeia care spusese că accepta verdictul regelui Solomon și că prefera să vadă copilul mort decât să renunțe la pretențiile ei.

Poliția n-ar fi înțeles nimic în absența contextului, dar eu înțelegeam. Era o amenințare cu moartea. Poate că nici nu era o amenințare, ci Miles mă informa asupra unui fapt deja consumat.

La ideea că Theo ar putea muri chiar în acel moment, am simțit un val rece prin oase.

Nu mai știu cum am ajuns până în parcarea din spatele parcului. De acolo puteai înțelege de unde își luase cartierul Highgate numele. Sub mine se întindea toată Londra, într-o perspectivă uriașă, copleșitoare, de la Canary Wharf în est până la Paddington în vest, cu catedrala St. Paul și turnul The Shard în mijloc. Văzusem peisajul în nenumărate comedii romantice, dar acum eram obsedat de un singur lucru.

De o siluetă mică, în hanorac roșu și blugi. Poate cu un bărbat înalt, într-un costum elegant, alături.

Dar nu vedeam nimic. Terenurile de rugby erau pustii. Nici pe iaz nu se vedea nicio barcă. Doar câțiva oameni care își plimbau câinii și niște joggeri care sfidau vântul mușcător.

Apoi am zărit un BMW negru în parcare, la capătul unui rând. Mașina era goală, deci cei doi nu puteau fi departe.

„Gândește-te, Pete”, m-am îndemnat. „Lui Theo îi plac iazurile”, spusese Lucy. *Iazurile,* la plural. În zonă erau vreo șase, înșirate pe cursul unui pârâu secular.

„Fugi, Pete!” Am luat-o la picior, dar parcul era foarte întins și în scurt timp am rămas fără suflu.

La iazul rezervat înotătorilor bărbați n-am găsit nimic. Nici la iazul rațelor și nici la cel rezervat femeilor. Urmau o serie de ochiuri de apă mai mici, ale căror nume nu le știam. Toate înconjurate de vegetație, cu apă verzuie, pătată de fâșii de mătasea-broaștei.

Apoi, în iazul cel mai mic, fix în mijloc, am văzut printre crengile copacilor o mică pată roșie.

Un hanorac de copil.

M-am repezit prin noroiul adânc, lipicios către el.

Era Theo. Plutea cu fața în jos și gluga trasă peste cap. Picioarele nu i se vedeau, acoperite de un smoc de brădiș. Am intrat în apă până deasupra genunchilor, străduindu-mă să-mi păstrez echilibrul. Întindeam mâna disperat spre el, dar noroiul îmi încetinea înaintarea. Eram familiarizat cu măsurile de prim-ajutor la copii din perioada petrecută în spital. Dacă reușeam să-i scot apa și vegetația din plămâni și să-i fac respirație artificială, aveam o șansă. Dar fiecare secundă conta.

„Doamne, nu-l lăsa să moară. Orice, dar nu asta”. În sufletul meu știam însă că mă agitam degeaba. Copilul era perfect imobil. Doar capul îi sălta pe valurile provocate de mine. Se afla acolo de ceva vreme.

Sub brădișul verzui, fluorescent, apa era neagră, murdară. Picioarele mi se înfundau tot mai rău în noroi la fiecare pas. Abia reușeam să respir, urechile îmi țiuiau ca și cum aș fi fost în pragul infarctului. Acidul lactic îmi ardea mușchii, inima părea că vrea să-mi sară din cutia toracică. Apa îmi ajungea acum la piept, dar înaintasem. Am întins mâna și l-am întors…

Era o minge de rugby prinsă în gluga hanoracului. Un băț înfipt pe lângă ea ținuse haina la suprafață. Brădișul dens din partea unde ar fi trebuit să fie picioarele desăvârșise opera.

Am rămas pe loc trăgând aer în piept cu înghițituri mari, scăldat concomitent în sentimente de ușurare și de teamă. Ușurare că Theo nu era acolo. Teamă pentru că asta însemna că rămăsese cu Miles.

— Am vrut să știi.

M-am întors pe loc. Miles, la vreo douăzeci de metri, mă privea din spatele copacilor. Părea calm, vorbise pe un ton măsurat.

Theo nu se vedea pe nicăieri.

Nu puteam să vorbesc, nu puteam să mă mișc. Gleznele îmi erau blocate de noroiul gros.

— Am vrut să știi cum e să-ți pierzi fiul, continuă el. Cum m-am simțit eu în ultima vreme. Cum te vei simți tu când o să moară.

„Theo e în viață”. M-am concentrat asupra acestui gând.

— Unde l-ai dus? Ce-ai făcut cu el? am reușit să strig.

— Și o să moară, vorbi mai departe Miles ca și cum nu m-ar fi auzit. Data viitoare nu mă mai joc, Pete. Va dispărea pentru totdeauna. Ăsta e târgul pe care ți-l propun.

— Ce târg? Ce vrei să spui?

— Mai ții minte povestea biblică? Chiar înainte de citatul pe care ți l-am trimis pe telefon. Mama adevărată îi spune regelui Solomon: „Rogu-vă, domnul meu, dați-i ei acest prunc viu și nu-l omorâți!” Prefera să vadă pruncul încredințat rivalei sale de moarte, celei care o târâse prin judecăți, decât să-l vadă mort. Asta înseamnă să fii părinte, Pete. Să te pui pe tine în plan secund. Să sacrifici orice pentru copilul tău. Chiar și propria-ți fericire. Se opri și mă privi lung, cercetător. Ești tu capabil de așa ceva, Pete? La prima vedere, da. Îți place rolul, fără îndoială. Tată atent și om de bine. Generos. Principial. Iubitor. Dar cât este adevăr și cât aparență, mă întreb? Ești capabil de sacrificiul femeii aceleia din Biblie? Ar trebui să-mi mulțumești, Pete. Îți dau o șansă s-o dovedești.

— Ești nebun, i-am răspuns șocat. Ești complet nebun dacă îți închipui c-o să accept.

Miles își încrucișă brațele la piept.

— Dă-mi-l de bunăvoie, sau moare. Să nu-mi pui hotărârea la îndoială, Pete. Să nu crezi că nu aș face-o.

— O, dar știu foarte bine de ce ești în stare, m-am răstit. Am vorbit cu Murdo McAllister.

Pentru o fracțiune de secundă, chipul i se umbri.

— Cu atât mai bine. Știi că vorbesc serios. La urma urmelor, pune-te în pielea mea, ce aș avea de pierdut?

— Mă duc direct la poliție.

— Da? Și ce le spui? Că ți-ai abandonat copilul la supermarket? Noroc că eram acolo, altfel cine știe ce s-ar fi putut întâmpla. Din fericire, Theo a văzut un adult pe care-l cunoștea, s-a apropiat de el și i-a spus că s-a pierdut.

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred ce auzeam. Omul chiar vorbea serios. Chiar credea că planul lui nebunesc avea să funcționeze.

— Și David, cum rămâne cu el?

— David… Miles căzu puțin pe gânduri. Avortonul moare și el. Nu în aceeași zi, evident, nici în același mod. Dacă mă forțezi să-mi ucid fiul, nu văd de ce nu l-aș ucide și pe al tău, ca să știm o treabă. A, și ca să nu tragi de timp, o să-l fac să sufere. La fiecare douăzeci și patru de ore va suferi un… *episod,* până te hotărăști, Pete.

Cu aceste cuvinte, îmi întoarse spatele. În clipa următoare vocea i se schimbă:

— Theo, bărbate, ce înghețată ne-ai cumpărat până la urmă, Magnum sau Solero? Știu, grea alegere.

Theo se apropia cu câte o înghețată pe băț în fiecare mână.

— Twisters! exclamă copilul bucuros. Am ales Twisters. Verde pentru tine și galbenă pentru mine. Ce caută tati în apă? întrebă uluit când mă văzu.

— S-a dus să-ți recupereze mingea, îl lămuri Miles luând înghețata pe care i-o oferea. Prostuțul de Pete n-a reușit să o prindă și s-a murdărit cu noroi. Am impresia că o să trebuiască să duci mașina la spălătorie, să curețe tapițeria.

106.

PETE

— Ce facem? șopti Maddie.

Stăteam întinși unul lângă celălalt pe întuneric. Nu reușiserăm să discutăm pe îndelete despre cele întâmplate. Îi povestisem în șoaptă ce făcuse Miles, între masa de seară și baie, ca să nu audă Theo.

— Singura noastră opțiune este poliția, am zis. Să dăm totul în vileag. Să le spunem cum ne-a amenințat.

— De acord, dar crezi c-o să ne ia în serios? Adică, tocmai am câștigat un proces de custodie. Cuvântul lui contra cuvântului nostru?

— Putem obține un ordin de restricție.

— Pentru asta ar trebui să-i convingem să deschidă o anchetă mai întâi. În plus, chiar crezi că un ordin de restricție l-ar speria pe Miles? Până îl prind, s-ar putea să fie prea târziu.

— Atunci, ce propui?

— Cred că întrebarea la care trebuie să răspundem mai întâi este: credem că blufează?

L-am revăzut pe Miles aplecându-se să ia înghețata, răceala din ochi când îmi vorbise.

— Nu. Cred că vorbește serios. Cred că este capabil să-l omoare pe Theo, dacă nu-l poate avea. *Theo,* Dumnezeule! Ce ne facem?

Imaginea trupului său mic, fără viață, îmi puse un nod în gât.

— Pete… Din tonul lui Maddie am înțeles că urma să propună ceva radical. Am impresia că nu mai putem juca după reguli. Poate că ar fi momentul să jucăm murdar, ceea ce Miles a făcut din prima clipă.

— Dacă am deține cea mai mică dovadă, i-am răspuns moale. Ceva ce să putem arăta poliției, o probă că a mai ucis.

— Am încercat să găsim, zise Maddie cu blândețe. Am stat de vorbă cu toți cei implicați și n-am obținut absolut nimic. Nimeni nu și-a dat seama că Miles este un ucigaș cu sânge rece decât după ce a fost prea târziu.

— Ai dreptate. Din rațiuni pe care nu le pricep, nici soția lui nu reușește să-i vadă adevăratul chip. Mi-am reprimat un frison. Astăzi mi-a deschis ușa în cârje. Când mi-am încordat pumnii, a tresărit.

— E ca la carte, nu crezi? Annette mi-a spus că femeile ca ea nu mai sunt în stare să plece de lângă bărbatul care le maltratează. Dintr-odată, Maddie pufni. O, Dumnezeule, mi-am amintit ceva!

— Ce anume?

— Trebuie să stăm de vorbă cu Lucy. Cred că există un element care ne-a scăpat.

107.

Cazul nr. 12675/PU78865, proba 54: Comunicare pe Messenger de la (a) Madelyn Wilson către Tania Lefebvre și (b) de la Tania Lefebvre către Madelyn Wilson

Tania, tot Maddie Wilson te deranjează. Vreau să-ți mulțumesc că i-ai trimis înregistrarea aceea video consilierului de la CAFCASS. Ne-a ajutat enorm la proces. Pot să te sun?

Îmi cer scuze, Maddie, dar nu știu la ce înregistrare te referi. Și ce înseamnă CAFCASS? Putem vorbi, dacă vrei, dar nu cred că te pot ajuta.

108.

MADDIE

E surprinzător de greu să o prinzi singură pe Lucy. Este exclus să stăm de vorbă acasă la ea. Sunt convinsă că e plin de camere video ascunse.

Mi-am dat seama, la un moment dat, că acele camere video nu erau instalate acolo pentru bone. Sau nu doar pentru ele.

Ci și ca să o spioneze pe *ea.*

Ca să se asigure că-i respectă ordinele. Antrenarea lui Theo, de pildă, a fost cu siguranță ideea lui Miles. Chiar dacă nu-i dă nicio misiune specifică, simplul fapt că știe că este urmărită, că oricând poate fi certată pentru cine știe ce mărunțiș, este suficient ca să o distrugă psihic.

O controlează încă din ziua în care s-au căsătorit. Sunt sigură, dar a venit momentul să verific.

Pândim, așadar, ca Lucy să iasă din casă, și într-un sfârșit o face. Se deplasează în continuare cu dificultate, dar reușește să ajungă până la chioșcul de ziare din colț. Mă apropii de ea și o bat pe umăr. Tresare, cât pe ce să-și scape cârjele.

— O! Maddie. Și Pete. Ce plăcere să vă revăd! Unde-i Theo?

— L-am lăsat la niște prieteni. Vrei să bem o cafea?

— O cafea? mă îngână speriată. Nu cred că este o idee bună. Nu acum. Miles…

Vocea i se stinge.

— Miles n-o să afle. Trebuie să vorbim, îi spun ferm. Știm că tu ai trimis filmul acela la CAFCASS.

•

Nu recunoaște, dar acceptă să mergem la o cafenea, unde găsim o masă liberă în mijlocul unor

mame tinere, ocupate cu cărucioarele și cu cafelele lor.

— Am vorbit cu Tania, îi spun fără altă introducere, în primul moment, am crezut că ea a făcut-o, așa că i-am scris chiar azi-dimineață. Mi-a răspuns că habar n-are despre ce e vorba. Bănuiam ceva, dar acum lucrurile îmi sunt clare.

— Dar de ce tocmai *eu*? Lucy se joacă din nou, inconștient, cu șiragul de perle de la gât. Cum să fac eu așa ceva? Ziua aceea a fost oribilă pentru mine, absolut oribilă. Miles mi-a spus că am scăpat la mustață de o inculpare pentru sfidarea Curții.

— Și totuși ai acceptat să-ți asumi acest risc. Încerc să-i iau mâna rămasă pe masă, dar și-o retrage rapid. Cât despre motivul pentru care ai făcut-o, e foarte simplu. Ai vrut să-l aperi pe Theo. Ai făcut-o fiindcă voiai să pierzi.

•

Se lasă o tăcere lungă. Lucy rămâne complet imobilă, cu ochii larg deschiși.

— Nu poți dovedi nimic, șuieră printre dinți.

— Nici n-am nevoie, îi răspund nonșalant. Nu înțelegi, nu te acuz de nimic. Ai încercat să-ți aperi copilul și să-i dai o șansă să crească într-un loc mai bun. Cu un tată bun, spun arătând spre Pete. Nu cu Miles. Știm foarte bine ce face acest om, Lucy. Ai vrut ca Theo să fie crescut de Pete și de mine. Să fie în siguranță.

Tăcerea ei îmi demonstrează că nu mă înșel.

— Nici nu e pentru prima dată când o faci, nu-i așa? Ai mai făcut-o acum doi ani, când ai schimbat copiii între ei, la spital.

109.

MADDIE

Plânge, dar mi se pare că, măcar în parte, sunt lacrimi eliberatoare, nu de tristețe. Se bucură că, în sfârșit, are cu cine să-și împărtășească secretul.

— Probabil că mă credeți proastă, spune ștergându-se la ochi cu un șervețel din suportul de pe masă. Că nu mi-am dat seama încă dinainte de căsătorie că Miles e un tip… destul de dificil. Totul s-a întâmplat așa de repede, că până să mă lămuresc eram îndrăgostită de el până peste cap.

Ne descrie începutul relației lor aproape exact în termenii folosiți de Annette. Asaltul amoros care a luat-o pe sus – cadourile luxoase, complimentele meșteșugit alese, șarmul lui indubitabil. Cererea în căsătorie a venit după doar câteva săptămâni; ceremonia a fost organizată în câteva luni; imediat apoi, a rămas gravidă. A urmat șocul nașterii premature: a început travaliul la numai douăzeci și nouă de săptămâni, într-o dimineață, când făcea pilates.

— Obstetricianul mi-a pus diagnosticul de incompetență cervicală. Un nume prost ales, dacă vreți să știți. Până și doctorii mă învinovățeau. Adică, nu deliberat, nimeni nu m-a acuzat de nimic, dar trupul meu nu era bun de nimic. Nu aveau cum să mă ajute, pentru că sarcina era prea avansată. Iar Miles… Ezită, apoi reîncepe pe o voce calmă, detașată: Nu voi uita niciodată momentul acela. M-a luat de mână și s-a aplecat deasupra mea, ca să-mi șoptească la ureche. Asistentele se gândeau că îmi spune ceva drăguț, încurajator, ca să-mi ușureze contracțiile, dar vocea lui… de fapt, tăcea. De atunci așa numesc acea atitudine – tăcerea lui Miles. Vă dați seama că m-am obișnuit cu timpul, dar atunci a fost prima

dată când l-am văzut așa. Mi-a spus: „Dacă îmi ucizi copilul, jur că te omor”.

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi și înghite cu dificultate.

Acum, mă lasă să-i acopăr mâna cu a mea. I-o strâng ușurel, fără să scot o vorbă.

— Cred că începusem deja să bănuiesc ceva. Se purtase foarte distant în timpul sarcinii. Ca și cum s-ar fi plictisit de mine. Ca și cum înainte făcuse un efort major, iar acum, după ce rezolvase problema, nu mai merita să-și bată capul. Sunt convinsă, în sufletul meu, că a încercat să mă iubească, dar, cum nu m-am dovedit la înălțimea așteptărilor lui, s-a îndepărtat și a început să mă ignore.

Se oprește încercând să-și adune amintirile.

— Copilul a fost trimis în secția de terapie intensivă, spun ca s-o stimulez să continue.

— Da. Acolo l-am văzut pe Pete plângând pentru pruncul lui. M-am gândit că e normal, nu? Așa ar face orice tată adevărat. Cred că am fost invidioasă pe copilul acela, gândindu-mă la viața pe care avea s-o ducă al meu. Câteva minute mai târziu a apărut asistenta ursuză, Paula, și a spus: „Care este David Lambert? Ăsta?” Am încuviințat din cap, chiar dacă arăta spre incubatorul greșit. Așa că l-a împins în partea cealaltă a salonului și eu m-am luat după ea. A fost o clipă de rătăcire. Nici nu am îndrăznit să sper că va dura, eram sigură că cineva va descoperi imediat încurcătura. Dar când Paula s-a îndepărtat puțin, ca să aducă ceva, am observat în incubator o etichetă mică, de hârtie. Am luat-o și am vârât-o în buzunar.

— Iar David a devenit Theo, conchid cu un oftat. Ascuns în altă familie, în siguranță.

— Cum ți-ai dat seama?

O privesc fix în ochi. E important să priceapă ce urmează să-i spun, ca să nu se mai simtă complet singură.

— Pentru că am simțit exact același lucru. Nu atunci, la ATI, ci când Miles a vrut să ia amândoi copiii, când am decis că trebuia să luptăm pentru David. A fost o nebunie din toate punctele de vedere, dar, cumva *am știut.* Irațional, fără să trebuiască să mă gândesc deloc.

Mă comport atât de rar ca o mamă, încât mi-am dat seama ce se petrece abia când judecătoarea Wakefield a sugerat că, odată ce l-am câștigat pe Theo, nu ar avea niciun rost să continuăm lupta pentru David. M-am uitat la Lucy, care își ștergea lacrimile de ușurare în partea cealaltă a sălii de judecată, și mi-am spus: „Măcar e iubit”. Atunci am înțeles că dorința mea de a-l recupera pe David fusese, la origini, o expresie pură a instinctului matern, nevoia imperioasă de a-l apăra de Miles.

Abia aseară, când discutam cu Pete în pat, am făcut legătura. Dacă eu am simțit așa ceva, atunci ce trebuie să fi simțit mama lui Theo?

— Desigur, n-am știut că m-am ales, la schimb, cu un copil handicapat mintal. Nu la început, în orice caz. Le-a luat câteva zile să pună diagnosticul. Am acceptat cu stoicism vestea. De fapt, eram fericită pentru tine. Îmi spuneam că am comis o faptă deosebit de urâtă, dar măcar voi v-ați ales cu un copil sănătos. Iar eu îl puteam iubi pe David, să știi. Poate chiar mai mult decât tine, ca să compensez lipsa de interes cu care ne trata Miles pe amândoi. Copilul ieșise prost, eu eram o ratată, altceva nu conta. Firește, când îi convenea, își punea masca de tată atent, dar când eram singuri… poate fi destul de aspru, încheie cu un eufemism vag.

— Și totuși ai ales să rămâi cu el.

— Da. Cred că mă disprețuiești. Știu că tu n-ai fi acceptat asta nici în ruptul capului. Să spunem că, într-un fel sau altul, am mers înainte. Iar acum îl aveam pe David. Are nevoie de atâta îngrijire… nu cred că m-aș descurca cu el de una singură. Și

Miles e chiar băiat bun odată ce ai învățat cum să nu-l enervezi.

Pete se foiește nervos lângă mine. Știu că îi stă pe limbă să-i spună că Miles nu are niciun drept să o trateze astfel și că ar trebui să se adreseze organelor competente, dar acum nu e momentul. Îl bat ușor cu mâna pe coapsă și mă întorc către Lucy.

— Sunt unele lucruri despre Miles pe care cred că nu le cunoști. Nu cred că știi că s-a culcat cu Michaela pe la spatele tău. Lucy dă din cap resemnată, în semn că știa. Mă rog, totuși, nu cred că știai că a încercat să omoare oameni și că, cel puțin într-un caz, credem că a reușit. Pete, spune-i tu.

Partenerul meu îi vorbește despre accidentele de mașină. Relatează totul impasibil, ca și cum ar rezuma un articol de ziar. Când termină, femeia trage adânc aer în piept.

— Are un depozit închiriat undeva în oraș. Cred că acolo ține o a doua mașină, un Volkswagen Passat vechi. I-am găsit odată cheile, din întâmplare, când îi împăturream pantalonii. S-a enervat, făcându-mă să înțeleg că era ceva important pentru el. Nu cred însă că e înmatriculată, n-am văzut niciun act.

— Ai idee unde este acest depozit?

Clatină din cap.

— Nu, și nici nu vreau să știu. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Pete se apleacă spre ea.

— Mi-e teamă că ești deja implicată, îi spune pe un ton blând. Mai este un lucru pe care trebuie să-l știi, Lucy. O să-ți spun acum ce amenință să-i facă lui Theo și ce îi face deja lui David.

110.

PETE

Era o zi ca oricare alta.

O zi obișnuită în Willesden Green, zona de nord a Londrei. Vara pusese stăpânire pe oraș, dar la opt și jumătate dimineața, când l-am dus pe Theo, pe tricicleta lui, la grădinița de pe Leyland Avenue, era încă răcoare. Se obișnuise repede acolo. Raportul făcut de Harvey Taylor ne ajutase enorm, căci pusese precis degetul pe rană. Tratamentul funcționa, lent, dar sigur. Se îndrepta în direcția corectă.

După ce l-am lăsat la grădiniță, m-am dus acasă, am pornit laptopul și mașina de cafea și m-am logat pe site-ul DadStuff. Exista un spațiu de discuții special pentru tații ai căror copii fuseseră diagnosticați cu probleme. Lecțiile de muzică se părea că ajutau, la fel și jocurile simple, menite să stimuleze limbajul trupului. În orice caz, era bine să-ți împărtășești problemele cu alții, mai ales cu părinți ai căror copii erau mai în vârstă și depășiseră, prin urmare, stadiul în care ne aflam noi.

La un moment dat, se auzi soneria de la intrare. Mi-am lăsat deoparte cafeaua și m-am dus să deschid.

Erau cinci. Doi în uniformă, doi în costume de legiști și unul în haine civile. Acesta din urmă a început să vorbească, fără nicio introducere.

— Peter Riley, ești arestat în calitate de suspect în asasinarea lui Miles Lambert. Nu ești obligat să declari nimic, dar dacă nu spui acum ceva ce ai putea afirma mai târziu, instanța ar putea să te întrebe de ce nu ai făcut-o atunci când ai avut prima dată ocazia. Avem mandat de percheziție domiciliară și pentru ridicarea aparaturii

electronice și a altor dispozitive relevante pentru ancheta în curs.

— Ar fi momentul să-mi sun avocatul, înainte să-mi luați telefonul, am răspuns și am făcut un pas într-o parte, ca să-i las să intre în casă.

111.

Cazul nr. 12675/PU78B65: REZUMAT ȘI CONCLUZII, întocmit de Catherine Jackson, procuror-șef al Coroanei

1. Ancheta în cazul decesului lui Miles Lambert (12675/PU78B65) a intrat în a patra lună de la declanșare și, în opinia poliției, este puțin probabil să mai furnizeze probe de calitate care să vină în sprijinul Procuraturii în ce privește decizia de punere sub acuzare.

2. Circumstanțele morții domnului Lambert în aparență, un accident de mașină în timp ce revenea de la jogging, în jurul orei 6.50 dimineața – indică, fără dubiu, un gest criminal. Pe de altă parte, vehiculul care l-a lovit nu a putut fi identificat și niciuna dintre persoanele audiate de poliție nu a recunoscut că ar fi implicată în vreun fel.

3. În prima etapă, suspiciunile i-au vizat pe Peter Riley și pe Madelyn Wilson, care înaintea decesului domnului Lambert fuseseră părți într-un proces pentru custodia fiului biologic al defunctului, Theo. Dosarul conține o amplă documentație asupra acestui subiect, din care rezultă că, deși amicală la început, relația dintre cele două cupluri s-a deteriorat progresiv. Cu toate acestea, domnul Riley și doamna Wilson au avut câștig de cauză în acel caz și – în ciuda pistelor sugerate de comunicările cu Tania Lefebvre și Harvey Taylor-putem presupune că ar fi avut puține motive să-l ucidă de domnul Lambert, după pronunțarea sentinței.

4. Cei doi și-au furnizat, totodată, alibiuri reciproce solide pentru ora la care s-a produs decesul domnului Lambert. Domnul Riley a fost angajat într-o dispută încinsă despre păduchi, pe forumul internet DadStuff, între orele 7.02 și 7.38, publicând un total de opt

postări de pe adresa IP de acasă. Alibiul doamnei Wilson, care a afirmat că îi pregătea micul-dejun copilului, se susține, având în vedere că datele recuperate din celuia GSM arată că telefonul ei mobil nu a părăsit locuința până la ora 8.18.

5. Poliția a audiat-o și pe soția domnului Lambert, Lucy, dar nu a putut identifica un motiv pentru care aceasta să dorească să-i facă rău soțului ei. Înregistrările video de pe camerele de luat vederi instalate la domiciliul familiei Lambert o arată în interiorul casei, bând cafea, până după sosirea serviciilor de urgență, la ora 7.14. A declarat că nu știa că soțul ei zăcea în agonie, în fața ușii de la intrare, până la sosirea poliției, la ora 7.25.

6. Probabil elementul cel mai important, mașinile deținute de cele două familii, BMW-ul lui Miles Lambert, respectiv Volkswagenul Golf al lui Peter Riley, nu prezintă niciun semn că ar fi fost implicate într-un incident de această natură. Examinarea istoricului dispozitivelor electronice reținute de poliție nu a produs, de asemenea, niciun element relevant.

7. În concluzie, șansele rezonabile de obținere a unei condamnări în această speță sunt aproape nule. Propun, prin urmare, neînceperea urmăririi penale.

Catherine Jackson,
Procuror-șef al Coroanei

112.

MADDIE

Miles a avut dreptate, Trevose Head este exact așa de frumos cum ni l-a descris – o casă imensă construită pe plajă. Doar o cărare de coastă și dunele de nisip ne despart de mare. Miles a mai avut dreptate într-o privință, lui Theo îi place la nebunie locul. I-am cumpărat un costumaș de izopren cu care să se poată bălăci în mare, cu Pete alături, păzindu-l de curenții înșelători, într-un costum de baie asortat. Până și David pare că se distrează. Stă toată ziua într-un mic bazin de piatră și se bălăcește, așa că eu și Lucy ne petrecem diminețile la taclale, cu picioarele în apa rece.

Vorbim foarte rar despre Miles. Uneori, Lucy simte nevoia să aducă vorba și atunci nu fac decât să o ascult, cu gândul la ale mele. Am învățat deja că la un moment dat se va opri brusc, clătinând din cap ca și cum ar vrea să și-l alunge din minte, și va trece la altceva.

Constat cu satisfacție că devine tot mai sigură pe ea. Îmi închipui că recuperarea o să mai dureze câțiva ani, dar e deja departe de creatura fricoasă și agitată cu care am băut o cafea în urmă cu aproape un an.

Presupun că nu ne-ar fi ajutat niciodată din proprie inițiativă. S-a hotărât de-abia după ce Pete i-a povestit episodul de la iaz cu Miles. A podidit-o iarăși plânsul, cu mâna la gură, atrăgând, pentru scurt timp, atenția mamelor din jurul nostru.

Din acel moment însă, hotărârea ei a fost exemplară. A găsit adresa depozitului unde ținea Miles mașina și i-a furat cheile din birou. Când ne-am dus acolo, am văzut că avusese dreptate. Era un Volkswagen Passat break, cu urme de lovituri pe capotă și parbrizul crăpat într-un loc ce ar fi corespuns cu impactul unui craniu uman.

Eu am condus mașina, a doua zi de dimineață, în Haydon Gardens, nu Pete. În mintea mea, nici nu se punea problema s-o facă el. Fusese destul de șocat când îi spusesem ce aveam de gând. Apoi mă asigurase că o va face chiar el. Știam însă că o faptă de genul acesta l-ar fi ros toată viața pe dinăuntru. Eu sunt altfel.

Am început să mă cunosc mai bine când am făcut acele cercetări despre personalitatea lui Miles. Psihopatia acoperă un spectru, mi-a spus Annette: sunt trăsături pe care majoritatea indivizilor nu le dețin deloc, pe care alții le au din abundență, iar o a treia categorie, într-o măsură limitată. Suficient cât să-i facă pe aceștia din urmă imuni la frică, incapabili de rușine sau capabili de decizii la rece în momente de criză. Suficient cât să-i facă lipsiți de conștiință, în unele cazuri. Am găsit testul pentru psihopați pe internet și l-am completat în joacă, dar mi-am dat seama că eu și Pete ne găsim la extremele spectrului înainte să termin de numărat răspunsurile.

L-am urmărit pe Miles cu mașina când se întorcea acasă de la alergat. Sunetul motorului sau poate un al șaselea simț trebuie să-l fi pus în alertă, căci s-a întors pe jumătate și m-a privit peste umăr. A continuat să alerge, ba chiar a accelerat, ca și cum ar fi încercat să scape. Apoi s-a întors complet și m-a privit fix, de parcă voia să mă hipnotizeze.

Când și-a dat seama că vreau să-l lovesc, a rânjit. În ochii lui nu se citea niciun pic de frică, doar un fel de licăr vioi, de freamăt entuziast.

A schițat chiar un scurt gest de încuviințare din cap. Fusese o formă de acceptare a morții, de recunoaștere a vinovăției sau altceva, nu am de unde să știu.

Lui Pete nu i-am spus mare lucru. Nu simțeam niciun fel de remușcare, niciun impuls interior să mă spovedesc și, de fapt, cu cât știa mai puțin, cu atât mai bine. A trebuit totuși să mă întorc acasă și să-mi recuperez telefonul. Am decis să mă limitez

la a-i spune că de acum înainte copiii noștri sunt în siguranță.

M-a ascultat în tăcere, fără să mă privească în ochi. Mi-am dat seama că era stăpânit de două sentimente contrarii. Pe de o parte, îl îngrozea ceea ce făcusem; pe de altă parte, se bucura că, în fine, coșmarul luase sfârșit.

— Apropo, ar fi cazul să-mi spui ce a fost între tine și Bronagh, i-am zis când am terminat.

— De unde știi că a fost ceva?

— În primul rând, relatarea ta nu se potrivește cu a ei. În al doilea rând, ai spus o minciună prostească. Mi-ai zis că te-ai întors de la York vineri dimineață. Știai că la momentul respectiv eram legumă, habar nu aveam pe ce planetă sunt, cu atât mai puțin în ce zi a săptămânii. Problema este că totul apare în registrele medicale – data și ora la care am fost internată. De fapt, te-ai întors sâmbătă.

— Of, Doamne! Chestia asta mă roade pe dinăuntru. Oricum voiam să-ți spun. Am petrecut toată noaptea în tren, la întoarcere, gândindu-mă la diferite scenarii. Apoi, când am ajuns, am descoperit că oricum nu-ți puteam spune nimic, în starea în care erai. Nici după aceea n-a fost mai ușor, când ai ieșit din spital. Așadar, am lăsat-o baltă, dar a început să mă chinuie din ce în ce mai tare.

După multe paranteze și ezitări, îmi mărturisi. Bronagh îi tot bătuse apropouri când au băut la pubul acela, Vudu Lounge: „E prima mare ieșire în ultimele șase luni, Pete. Dacă nu-mi găsesc un tip în seara asta, cred că înnebunesc”. Apoi dansaseră – el cu brațul pe șoldurile ei, ea ținându-l pe după gât, trăgându-l aproape. La un moment dat, femeia îi spusese ademenitor: „Știi că dacă ți-o sug rapid, nu se pune. Ce naiba, nici măcar nu ești însurat”.

Se opri rușinat.

— Așa, și?

— Și nimic. Din clipa în care a spus-o cu voce tare, m-a făcut să deschid ochii, să văd în ce situație scârboasă mă aflam. Am mai stat puțin, apoi m-am retras discret, mi-am făcut bagajul și m-am suit în primul tren spre Londra.

— Cum adică, nu ați făcut *nimic?* l-am întrebat neîncrezătoare.

Clătină din cap stânjenit.

— Atât. Nu știu ce înțelegi tu prin „nimic". Mi-am dat seama că riscam prea mult – pe tine, pe Theo, toate lucrurile la care țin – pentru o plăcere stupidă, de moment. Când m-am întors acasă și te-am găsit bolnavă, îți închipui cum m-am simțit. Poate că de aceea m-am înhămat atât de energic la creșterea lui Theo, ca să încerc să-mi răscumpăr păcatul, cumva. Apoi mi-am dat seama că slujba de tată îmi făcea plăcere. Adică, îl iubeam și înainte, dar acum era altceva. Îmi plăcea să am grijă de el. Descoperisem, în sfârșit, un lucru la care mă pricepeam cu adevărat. Poți să mă ierți? A fost prima dată când… pe cuvânt.

— Sigur că te iert, i-am răspuns. Te iubesc, prostuțule.

*

Sunt oamenii ca mine capabili de iubire? De iubire totală, așa cum ne iubește Pete, din toată inima? Înțeleg că opiniile specialiștilor asupra acestui subiect variază. Sunt la marginea spectrului psihopatiei, după cum a dovedit-o reacția mea de la ATI. Când mă uit cum se impregnează Theo de pedagogia emoțională pe care i-o instilează Pete, mă gândesc că schimbarea este posibilă.

Pete va reprezenta conștiința mea. M-a convins deja să abandonăm acțiunea legală împotriva spitalului. Este corect ca Lucy să primească un ajutor financiar pentru creșterea lui David, mai ales că Miles nu a lăsat în urmă decât datorii, dar noi și Theo nu avem nevoie de compensații. Așa că am făcut o înțelegere cu Departamentul de Litigii al NHS să ne acopere onorariul lui Justin Watts, ca

să scăpăm de el, iar ancheta poliției s-a închis definitiv.

Cât despre greșelile mele din trecut, nu văd de ce i-aș mărturisi ceva lui Pete. Presupun că asta i-a spus Miles atunci, când ne-am dus să luăm copilul, după proces. Probabil că detectivul, Don Maguire, a prins niște zvonuri. La un job ca al meu este imposibil să păstrezi un secret. Dacă ar fi avut dovezi concrete, avocatul lui Miles Lambert ar fi găsit o cale să le folosească la proces. Aș fi fost acuzată de sperjur, balanța s-ar fi înclinat din nou în favoarea lor, și cine știe la ce concluzie ar fi ajuns judecătoarea. Pe scurt, mi-am dat seama că secretul meu e bine ascuns, ceea ce mi-a întărit hotărârea să nu-i spun nimic lui Pete. L-ar fi rănit puternic într-un context în care relația noastră trebuia reconstruită, nu subminată.

Câteodată mă întreb care este diferența fundamentală dintre cei care se prefac că sunt drăguți, ca Miles și, probabil, ca mine, și cei care chiar vor să se poarte frumos, ca Pete, Lucy și mulți alți indivizi. Îmi spun că diferența ar putea să rezide în motivație, nu neapărat în ceea ce fac efectiv. Cei precum Pete, ale căror suflete sunt fundamental pure – oamenii cumsecade, cinstiți, loiali, cei pe care Miles i-ar numi disprețuitor *slabi* – au parte de o viață mai bogată, mai completă. Psihopații sunt asemenea afonilor la concert, își bat joc prostește de cei care se lasă mișcați de frumusețea muzicii.

Prin urmare, voi încerca. Voi fredona alături de ceilalți și poate că într-o bună zi voi auzi și eu muzica așa cum trebuie, așa cum o aude partenerul meu.

Ceva însă nu-mi dă pace. Am descoperit o mică breșă în versiunea lui Lucy despre înlocuirea copiilor. În esență, ne-a spus că n-a făcut decât să închidă ochii la greșeala Paulei, dar cum a putut asistenta să comită o asemenea eroare? Este o femeie dură, dar o asistentă competentă. Nu cumva

cineva mutase deja incubatoarele mobile, poziționându-le în așa fel încât să se înșele asistenta?

Apoi mă uit la Pete, atât de suplu și de arătos în costumul de baie, și îmi spun că este o bănuială ridicolă.

Așezat pe vine lângă Theo, îi arată cum să lovească apa din bazin ușurel, ca să provoace stropi strălucitori și să-l facă pe David să râdă. Theo prinde rapid ideea și, spre surprinderea mea, rezistă tentației să se arunce în bazin și să-l împroaște cu apă pe David. Am impresia că îi face chiar plăcere când îl aude chicotind bucuros.

Dacă tragi linie, trebuie să lași deoparte suspiciunile. Să ai încredere în cei pe care-i iubești. Altfel, înseamnă să o iei pe urmele lui Miles, și cine ar vrea o viață ca a lui?

Pe de altă parte, îmi place să cred că oricând pot fi ca el, pentru o vreme, dacă trebuie să-mi apăr familia.

Mă uit din nou la Pete. Într-una din zilele astea, îmi spun, o s-o las pe Lucy să aibă grijă de copii și-o să-l duc la plimbare pe promontoriu. Poate la apus, când soarele seamănă cu un gălbenuș portocaliu risipindu-se în mare. Acolo sus, pe stânci, cu vântul răvășindu-ne sălbatic părul și stropi sărați pe buze, vom discuta despre căsătorie.

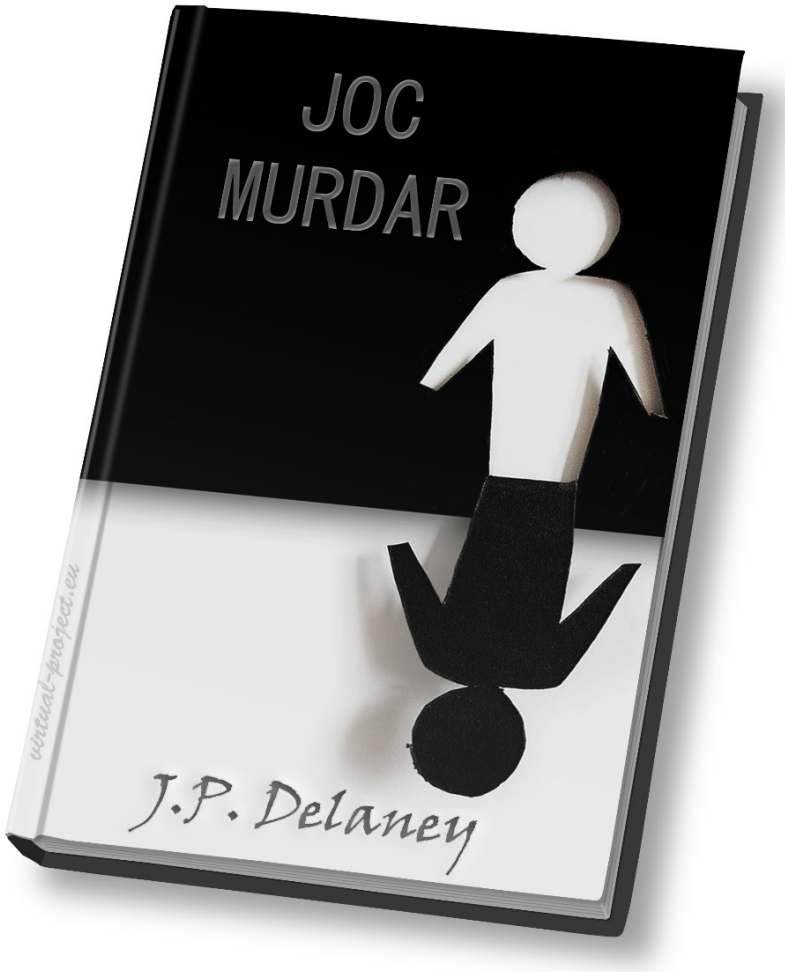

virtual-project.eu

violin

[1] Eu am doi ani, tu ce scuză ai?

[2] National Health Service, serviciul public de sănătate din Marea Britanie.

[3] *FTT – Failure to Thrive,* termen medical utilizat în neonatologie și geriatrie care desemnează incapacitatea pacientului de a înregistra progrese, fără a putea fi identificată o cauză anume.

[4] Marcă britanică istorică de suc de afine.

[5] Un gen de găluște făcute din orez, umplute cu brânză și acoperite cu pesmet.

[6] *Ssst! Avem un plan.*

[7] *Mergem la vânătoare de urși.*

[8] *Fiecare piersică, pară, prună.*

[9] *Unde-i Spot?*

[10] *Omida mâncăcioasă.*

[11] *Unde-i Wally?* – serie de cărți pentru copii.

[12] Pesmet din coajă de pâine albă mărunțită și apoi prăjită.

[13] Serviciul de asistență de pe lângă tribunalele pentru minori și familie.

[14] *Asistente care ucid.*

[15] Asistentă medicală condamnată în Marea Britanie în 1993 pentru uciderea sau mutilarea unor nou-născuți.

[16] În limba română în original.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.
76.
77.

78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.
86.
87.
88.
89.
90.
91.
92.
93.
94.
95.
96.
97.
98.
99.
100.
101.
102.
103.
104.
105.
106.
107.
108.
109.
110.
111.
112.

Table of Contents

1. 3
2. 7
3. 8
4. 13
5. 18
6. 20
7. 25
8. 33
9. 37
10. 44
11. 47
12. 51
13. 52
14. 58
15. 66
16. 68
17. 77
18. 78
19. 82
20. 87
21. 93
22. 95
23. 97
24. 98
25. 101
26. 108
27. 110

28. 114
29. 116
30. 118
31. 119
32. 124
33. 126
34. 131
35. 134
36. 137
37. 141
38. 143
39. 147
40. 152
41. 153
42. 157
43. 160
44. 163
45. 167
46. 168
47. 170
48. 173
49. 176
50. 184
51. 188
52. 191
53. 192
54. 193
55. 197
56. 202
57. 204

58. 207
59. 210
60. 211
61. 213
62. 218
63. 220
64. 222
65. 225
66. 227
67. 230
68. 233
69. 234
70. 239
71. 241
72. 245
73. 249
74. 251
75. 255
76. 259
77. 262
78. 268
79. 271
80. 278
81. 279
82. 283
83. 286
84. 290
85. 295
86. 300
87. 308

88. 310
89. 314
90. 316
91. 319
92. 321
93. 323
94. 327
95. 330
96. 333
97. 335
98. 342
99. 349
100. 353
101. 355
102. 356
103. 358
104. 361
105. 363
106. 368
107. 370
108. 371
109. 373
110. 377
111. 379
112. 381